

Христос рождається! Славимо Його!

СВОБОДА

**Пам'ятаймо
про
Україну!**

Видає Український Народний Союз

— SVOBODA —

Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА \$1.00

РАЗ НА ТИЖДЕНЬ

ONCE A WEEK

РІК CXIII

П'ЯТНИЦЯ, 6 СІЧНЯ 2006 РОКУ

ЧИСЛО 1

VOL. CXII

FRIDAY, JANUARY 6, 2006

No. 1

Події і люди 2005 року в Україні

КИЇВ. – Рік 2005-ий, виглядає, був роком за-тишшя після буремного 2004-го і перед насиче-ним 2006-им. Можливо, тому він не залишив особливого сліду в серцях українців.

Принаймні подією року вони назвали Пома-ранчеву революцію, яка відбулася ще в листопа-ді 2004 року.

Як свідчать результати опитування, події Май-дану й досі залишаються головною подією для 26 відсотків українців.

Найгучніша подія цього року – відставка Ка-бінету міністрів Ю. Тимошенко і заміна його на уряд Ю. Єханурова запам'яталася вдвічі меншій кількості опитаних (13,7 відс.). А для 11,3 відс. й досі головною подією залишаються вибори президента.

Питання було відкритим – тобто, респонденти самі пропонували свій варіант відповіді, а не обирали його з підготованого списку. Отже, їх-ній вибір не був обмежений.

Питання: „Яка подія заслуговує звання „Най-важливіша подія 2005 року в житті країни“?”

Головний економічний успіх минулого року – продаж „Криворіжсталі“ – справив враження лише на 6,9 відс. українців.

Дві наступні позиції у списку також посіли економічні події – 6,5 відс. відзначили погіршен-ня рівня життя, а 3,9 відс. порадили з підвищен-ня платень і пенсій та з виплат Ощадбанку.

Зустріч „Україна-ЕС“ і отримання Україною статусу ринкової економіки, що відбулися на по-чатку грудня, відзначили 2,1 відс. українців. А от весняне „Євробачення“ справило враження лише на 1,9 відс. опитаних.

В номінації „Людина року“ перемогла експ-рем'єрка Юлія Тимошенко. 22,6 відс. опитаних вважають, що саме вона гідна такого титулу.

Друге місце в цій номінації посів Президент Віктор Ющенко. Його відзначили 19,6 відс. опи-таних. Розрив між ним та Ю. Тимошенко пере-буває в межах статистичної похибки, тому Пре-зидент теж може вважатися „Людиною року“. Трійку „персон року“ замикає провідник Партії регіонів Віктор Янукович (13,9 відс.). Решта пре-зидентів на титул „Людини року“ значно від-стали. Водночас кожен регіон обрав собі свого героя. В центральному регіоні 39 відс. виріши-ли, що „Людиною року“ заслуговує бути Ю. Тимошенко. На другому місці – В. Ющенко (19,3 відс.), третій Олександр Мороз (5,4 відс.).

В південно-східньому регіоні переміг Віктор Янукович з 25 відс. На другому місці – Пре-зидент Віктор Ющенко (13 відс.), третя – Ю. Тим-ошенко (9,3 відс.). Мешканці західного регіону „Людиною року“ обрали Віктора Ющенка (34,5 відс.) та Юлію Тимошенко (30,8 відс.). Третій тут – міністер внутрішніх справ Юрій Луценко (4,1 відс.). Водночас разом з титулом „Людина року“ Президент Віктор Ющенко отримав паль-му першости і в іншій номінації, значно неприєм-нішій. Половина населення України назвала пре-зидента „розчаруванням року“ (51,2 відс.). На другому місці – Юлія Тимошенко (19,5 відс.), на третьому – Петро Порошенко (7,5 відс.).

Незважаючи на розчарування в Президенті, його промову в Новорічну ніч хотіла слухати більшість населення України (61,6 відс.). Як відо-мо, серед них був навіть Віктор Янукович.

„Українська правда“

Україна не поступилася у „газовій війні“

Президент України Віктор Ющенко на зустрі-чі, присвяченій постачанню газу до України в Києві 2 січня 2006 р.
Фото УНІАН

ПАРСИПАНИ, Н. ДЖ. – 4 січня Україна та Росія домовилися про розв'язання суперечки стосовно ціни на газ. Керівники української компанії „Нафтогаз“ і російського „Газпрому“ оголосили у Москві, що узгодили нові ціни, які враховують транспортування Україною росій-ського газу до Європи. Українські урядовці на-зивають домовленість своєю перемогою.

За словами голови „Нафтогазу“ Олексія Ів-ченка, Україна купуватиме газ по 95 дол. за ти-сячу кубометрів. Складна угода передбачає змішування російського газу з туркменським і казахським газом, що дозволить Україні плати-ти значно менше, ніж заявлена нова російська ціна 230 дол. за тисячу кубометрів, і на 10 до-лярів більше, ніж гранична ціна, заявлена українською стороною.

Ціна транзиту виросла на 50 відсотків. У пе-редноворічному інтерв'ю Президент України В. Ющенко говорив про ціну 80 дол. за тисячу ку-бометрів газу та 1.75-1.8 дол. за транзит 1 тис. кубометрів на 100 км. За домовленістю, ціну транзиту встановили на рівні 1 долар 60 центів.

Голова російського „Газпрому“ А. Міллер назвав домовленість вигідною і для його ком-панії, а представник „Газпрому“ С. Купріянов сказав, що поведінка компанії в цій ситуації може лише зміцнити репутацію „Газпрому“.

Так завершилося складне, напружене тритижневе протистояння. Ще напередодні учасники „газових“ переговорів між Росією і Україною не мали компромісного рішення. Першого січня Москва перекрила постачання газу українським споживачам. Блакитне пали-во і далі надходило в українську газотран-спортну систему, але тільки в межах, необхід-них для його пропмповування до Європи.

Ультиматум щодо припинення постачання газу був здійснений після того, як Україна не

прийняла останньої російської пропозиції, яку висловив 31 грудня В. Путін. Російський прези-дент запропонував українським „братом“ старі ціни на газ у першому кварталі нового року, за умови підписання контракту, згідно з яким, по-чинаючи з другого кварталу, українці платити-муть 230 доларів за тисячу кубів газу.

У своїй відповіді, відісланий за годину до новорічної півночі, Київ заявив, що готовий з другого кварталу перейти на ринкову ціну. Однак, формулювання „ринкова ціна“ ро-сійську сторону не влаштувало, і відповідь розцінили як відмову.

Невдячна відмова від щедрої російської про-позиції, пригрозив речник „Газпрому“ С. Ку-пріянов, обернеться катастрофічними наслід-ками для української економіки.

Міністерство закордонних справ Російської Федерації звинуватило Київ у „свідомому зри-ві переговорного процесу“. Як було сказано у виданій 1 січня заяві, „нинішня українська вла-да свідомо вирішила зірвати переговорний про-цес з метою маніпулювання внутрішньополі-тичною ситуацією, включно з термінами пар-ламентських виборів“.

В Україні для координації дій у газовій сфері було створено оперативний штаб на чолі з прем'єром Юрієм Єхануровим. На своє перше засідання штаб зібрався 1 січня. Після закін-чення наради, коментуючи газову проблему журналістам, Президент України Віктор Ющенко нагадав, що ціна російського газу для Білорусі становить 48 доларів, країн Балтії – 120 доларів, країн Закавказзя – 110 доларів, тому пропонується для України ціна в 230 до-лярів неприйнятна.

В. Ющенко запропонував накласти морато-рій як на ціну газу, так і на ціну його транзиту

(Продовження на стор. 3)

Президент Росії В. Путін
Фото УНІАН

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Затверджено Державну програму розвитку Збройних Сил

КИЇВ. – 28 грудня Президент України В. Ющенко підписав Указ про затвердження Державної програми розвитку Збройних Сил України на 2006-2011 роки. „Після схвалення цього документу ми можемо впевнено говорити, що Збройні Сили України мають стратегічну перспективу розвитку на наступні 6 років, і це сформульовано в абсолютно конкретних параметрах”, – зазначив міністер оборони України Анатолій Гриценко. В цьому документі окреслено, які військові частини залишаються, які скорочуються, за який час, які ресурси для цього залучаються. Ці пляни будуть підкріплені бюджетним фінансуванням на 2007-2011 роки.

Українці показали в штаб-квартирі ООН Різдвяну виставу

НЮ-ЙОРК. – З нагоди Різдва американські українці показали 20 грудня в штаб-квартирі ООН виставу „Радуйся, земле!”, яку підготувала за сприяння Генерального консульства України в Нью-Йорку і Постійного представництва України при ООН самодіяльна театральна група, створена українським культурно-мистецьким об'єднанням „Сила духу” з Філадельфії. Такий показ став вже традиційним: кожного року в Різдвяні дні українські актори-аматори, найменшому з яких всього три роки, радують дипломатів яскравими строями й дійством-феєрією за мотивами біблійної історії народження Ісуса Христа й давніх українських звичаїв і традицій. Вистава „Радуйся, земле!” була побудована на поєднанні біблійних переказів з історією України, тому на сцені водночас з'являлися цар Ірод і княгиня Ольга, святий Йосип і князі Володимир, Роман та Ярослав. Режисери-постановники вистави Дана та Роман Луни вpleли у дійство й мотив єднання українців всього світу. Цього року самодіяльну театральну групу об'єднаня „Сила духу” Український фонд культури та міжнародний фонд „Україна-3000” запросили до Києва, де в театрі опери та балету вони покажуть свій новий різдвяний спектакль „Мир і спокій вашому дому”.

Про невідкладні заходи щодо відродження „Софії Київської”

КИЇВ. – Президент України В. Ющенко 31 грудня доручив урядові здійснити комплекс заходів щодо відновлення Національного заповідника „Софія Київська”. Передбачається на 2006 – 2008 роки плян науково-дослідних та ремонтно-реставраційних робіт, зокрема будівлі собору, брами Заборовського та будинку митрополита, благоустрій території архітектурного ансамблю Софійського собору, відселення осіб, які проживають на території архітектурного ансамблю, а також переміщення з неї організацій, діяльність яких не відповідає функціональному призначенню заповідника.

Росія підвищила мито на імпорт труб з України

МОСКВА. – Уряд Російської Федерації 31 грудня вирішив установити п'ятирічне антидемпінгове мито на імпорт з України обсадних, казанових, помпово-компресорних, нафтогазопровідних і гарячодифузорованих, а також підшипникових труб. Росія встановила мито на труби, країною походження яких є Україна, у розмірі від 11.3 до 55.3 відс. від митної вартості.

В. Ющенко відвідав Центральну синагогу

КИЇВ. – Президент України В. Ющенко 28 грудня відвідав Центральну синагогу у Києві, де кияни-юдеї відзначали своє релігійне свято Ганука. Президент привітав їх з цим святом і підкреслив, що докладе всіх зусиль, аби представники усіх національностей та віросповідань в Україні мали можливість зберігати і розвивати свої традиції, культуру, мову.

Лише 4 відс. киян читають українські книжки

КИЇВ. – Опитування, проведене соціологічною службою агентства УНІАН 31 грудня виявило, що лише 4 відс. киян постійно читають книжки українською мовою, при цьому 45 відс. востаннє читали українську книжку кілька місяців тому. На запитання „Книги скількох сучасних українських письменників ви читали?”, 39.8 відс. опитаних відповіли, що двох-трьох, а 1.3 відс. опитаних киян читали книги понад 20 сучасних українських авторів. Опитано 1500 киян.

В Україні буде створено фільм „Лис Микита”

КИЇВ. – В Україні буде створено 26-серійний мультсеріал „Лис Микита” за твором Івана Франка. Це передбачено пляном святкування 150-річчя від дня народження письменника, який народився 27 липня 1856 року. Ці заходи можна умовно поділити на три блоки: популяризація творчості та життєвого шляху Івана Франка, „академічні” заходи та заходи з розвитку інфраструктури. Буде видано трихтомник найвідоміших творів І.Франка, напрацьований у Дрогобичі, розпочнеться створення повного зібрання творів письменника на цифрових електронних носіях. Плянується збудувати автошлях у селі Нагуєвичі та газифікувати це село, завершити капітальний ремонт Львівського літературно-меморіального музею Івана Франка.

Нова школа у чернігівській зоні

ЖИТОМИР. – 29 грудня в одному з найбільш постраждалих внаслідок аварії на ЧАЕС регіонів – Житомирщині, у селі Новий Дорогинь Народицького району, відкрили нову загальноосвітню школу. Після трагічного 1986 року у будь-яке будівництво об'єктів на забрудненій території ніхто не ризикував вкладати кошти. Відтак через 20 років після Чорнобильської катастрофи це фактично перша школа,

збудована в області. У майбутньому школу поповнять учні з сусідніх сіл Народицького району. Для їх перевезення цього року буде придбано шкільний автобус.

На гірськолижному курорті загинула українка

ПАЛАНДОКЕН, Туреччина. – На турецькому гірськолижному курорті Паландокен 3 січня загинула громадянка України – 28-річна Світлана Вірастюк. Її накрила снігова лавина. „Побачивши лавину, ми встигли врятуватися і крикнули Світлані, проте вона на той час уже була під снігом”, – розповіли очевидці. За їх словами, вони не знали, що їздять в забороненому для цього місці.

Віталій Кличко повернувся в бокс

КИЇВ. – Екс-чемпіон світу серед професіоналів Віталій Кличко 26 грудня був обраний почесним президентом Федерації боксу України (ФБУ). За кандидатуру Віталія Кличка проголосували на конференції делегати 19-ти обласних федерацій боксу з 22, які зареєструвалися. Виконуючим обов'язки президента ФБУ обраний Юрій Андрійчук.

Китайські вантажівки з Кременчука

КРЕМЕНЧУК, Полтавської обл. – У січні Кременчуцький автоскладальний завод плянує розпочати випуск двох нових моделей китайських вантажівок „FAW”. Це будуть двотонна і чотирихтонна вантажівки. З другої половини 2006 року розпочнеться складання й тягачів.

Прикордонники контролюватимуть Чорне та Азовське моря

КИЇВ. – З 1 січня 2006 року українські прикордонники у безперервному режимі почали контролювати обстановку у Чорному та Азовському морях та на річкових прикордонних ділянках. У перший день нового року в Україні розгорнута мережа оперативно-інформаційних центрів. Сучасне обладнання, у тому числі й супутникове стеження, дозволить прикордонникам відстежувати обстановку у внутрішніх водах, територіальному морі, на річкових прикордонних ділянках, у морській економічній зоні України. Зібрана в регіонах інформація „акумулюватиметься” в головному оперативно-інформаційному центрі, який розташований у Києві.

Нова пам'ятна монета „Рік собаки”

КИЇВ. – Національний банк України, розпочинаючи серію „Східний календар”, увів в обіг 4 січня пам'ятну монету „Рік собаки” номіналом 5 гривень. Монета присвячена одній з тварин східного календаря, який засновано на дванадцятирічному циклі Юпітера – найбільшої планети Сонячної системи. На реверсі монети зображено собаку в оточенні стилізованого рослинного орнаменту. Над цією

композицією і під нею розміщено абрисні фігурки всіх 12 символів східного календаря. Пам'ятна монета є дійсним платіжним засобом України та обов'язкова до приймання без будь-яких обмежень.

Розбився російський літак

ХАРКІВ. – На озері „Комсомольське”, під Харковом, 2 січня зазнав катастрофи літак „Hawker HS-125-700” авіакомпанії „Авіком” (Москва), що летів чартерним рейсом з летовища „Шереметьєво” (Москва) до Харкова. При наближенні до летовища літак почав втрачати висоту, впав в озеро і затонув в трьох кілометрах від злетно-посадкової смуги Харківського летовища. На місці катастрофи знайдені тіла двох пілотів і бортпровідниці.

Ще одне вбивство у Львові

ЛЬВІВ. – Начальник управління транспорту і зв'язку Львівської міської ради Ярослав Вовчак, чий автомобіль підпалили 20 грудня, помер у шпиталі. Внаслідок кинутої запальної суміші до авто Я. Вовчак отримав понад 70 відсотків опіків тіла. Йому зроблено дві операції, але медики були безсилі: Я. Вовчак помер увечорі 27 грудня. Двоє невідомих кинули у службове авто, в якому перебував посадовець, займисту речовину і запальничку, внаслідок чого в авті виникла пожежа. За фактом підпалу, а тепер смерті чиновника, прокуратура порушила кримінальну справу. За однією з версій правоохоронців, основна причина замаху на життя чиновника – службова діяльність загиблого.

Суд ухвалив рішення вислати І. Дем'янюка з США

ВАШІНГТОН. – Наприкінці грудня суддя в Сполучених Штатах Америки ухвалив рішення про депортування до України Івана Дем'янюка, якого звинувачують у тому, що він був наглядачем в концентраційному таборі під час Другої світової війни. Сам І. Дем'янюк стверджує, що був в таборі не охоронцем, а в'язнем. Іван-Джон Дем'янюк, якому тепер 85 років, понад 30 років боровся за право залишитися в США. Це була довга та тяжка юридична боротьба. Адвокат Джона Дем'янюка заявляв, що депортувати його клієнта до України – це все одно, що кинути його в озеро з акулами. Однак, чільний суддя Іміграційної служби в штаті Огайо не взяв до уваги ці заяви. І. Дем'янюка вислали до Ізраїлю у 1977 році, за звинуваченнями в тому, що він нібито працював у концентраційному таборі Треблінка у Польщі і був навіть знайомий як „Іван Грозний” – один з найжорстокіших наглядачів. Тоді його засудили до смертної кари, але його виправдав ізраїльський суд. І. Дем'янюк повернувся до США, але три роки тому знову втратив американське громадянство. Він має місяць часу, аби подати апеляцію на рішення суду про його депортування.

За повідомленнями інформаційних агентств

Святкові гості чорнобильських „самоселів”

28 грудня 2005 р. дружина Президента України Катерина Ющенко і дружини міністрів відвідали кілька сіл в зоні відчуження, де мешкають „самоселенці”, що постраждали від Чорнобильської аварії. В 10 селах і в самому Чорнобилі проживають 328 самоселів. На фото зліва: мешканці села Ілїніці Іванківського району вітають Катерину Ющенко, праворуч: жінки з подарунками від дружини Президента. Фото УНІАН

Україна...

(Продовження зі стор. 1)

до закінчення переговорів про реальну ринкову ціну. Він заявив, що Україна готова з 1 січня оплачувати російський газ за обґрунтованими ринковими цінами. „Те, що сьогодні з 10-ої години почалося зменшення подання газу у транзитну систему, є порушенням раніше досягнутих домовленостей, скріплених відповідними договорами про транзит і постачання російського газу. Ми розглядаємо це як очевидну форму економічного тиску на Україну”, – сказав В. Ющенко.

Ю. Схануров заявив, що український уряд вимагатиме від „Газпрому” додаткових восьми мільярдів кубів технологічного газу, який необхідний для забезпечення транзиту, і витрати на який Україна раніше брала на себе. Українська сторона зробила заяву про порушення „Газпром” умов чинного контракту про транзит російського газу. Далі на порядку денному – міжнародний арбітражний суд у Стокгольмі.

М. Фрадков, прем'єр-міністр Росії, 3 січня звернувся до ЕС із закликом натиснути на Україну, аби та погодилася на нові, вищі ціни на газ. У листі Вольфгангові Шюселю, федеральному канцлерові Австрії, що перебрала головування в Евросоюзі, М. Фрадков звинуватив Україну в порушенні міжнародного права і в „несанкціонованому відборі” газу, призначеного для Європи.

Відгуки світу

ЕС теж відгукнувся на події. Верховний представник ЕС з зовнішньої політики Гав'єр Солана сказав, що розв'язання проблеми за столом переговорів є єдиним виходом з ситуації, що склалася. Він заявив, що намагається примирити Росію та Україну. Комісар Евросоюзу з питань енергетики Андрес Пібалґс сказав в інтерв'ю Бі-Бі-Сі, що ситуація склалася непростя, але цілком виправдано те, що Україна не може платити у чотири рази більше попередньої ціни на газ.

Колишній комісар Евросоюзу Кріс Патен 3 січня сказав, що Європа сама винна у ситуації, що тепер склалася, і що нинішня криза є наслідком дещо розслабленої політики відносно Росії.

„Суть в тому, що росіянам потрібно продавати свої енергоресурси, бо, крім енергоресурсів, їм немає чого запропонувати світові, але ми повинні бути жорсткішими по відношенню до росіян у політичних питаннях”, – сказав він.

2 січня посли європейських країн, США та Японії зустрілися з В. Ющенком у Києві, оскільки сталося різке зниження постачання російського газу до Франції, Німеччини, Польщі та Словаччини. Контрольована державою російська компанія „Газпром” заявила, що до кінця 3 січня повністю відновить газопостачання до Центральної та Західної Європи.

Заступник голови „Газпрому” А. Медведєв сказав: „Ми збільшимо обсяги газу, аби компенсувати за вкрадену Україною сировину. Але я мушу сказати, що ми не зможемо підтримувати цю ситуацію, бо у нас обсяги газу не безконечні”.

Україна рішуче відкинула звинувачення у розкраданні газу і звинуватила Москву у використанні газу як політичного інструмента.

Прем'єр Польщі Казімеж Марцінкевіч повідомив 3 січня, що Варшава вже веде переговори з іншими країнами, насамперед з норвежцями, з метою налагодити постачання газу до Польщі. Подальші планують будувати на узбережжі Балтійського моря порту, до якого доставляли б газ танкерами.

К. Марцінкевіч наголосив, що витрати на будову будуть менші „від наслідків можливого газового шантажу з боку Москви”. Прем'єр переконаний, що відповідні органи повинні також перевірити некорисні для Польщі угоди, підписані з росіянами минулими роками, а також поставити питання, чому польська компанія, відповідальна з газ, не інвестувала у видобування газу в Польщі.

2 січня було припинено постачання туркменського газу в Україну через тиск Росії. С. Купріянов підтвердив припинення постачання і пояснив це відсутністю транспортних потужностей для одночасного постачання газу з Туркменистану до Росії та в Україну. Україна в 2006 році має отримати з Туркменистану 40 млрд. кубометрів газу, а Росія – 30 млрд.

2 січня британські газети відвели Україні цілі перші сторінки. „Гардіан” подала заголовок „Суперечка навколо російського газу поновлює дебати щодо атомної

енергії” і заявила, що взаємини між Україною і Росією від часу Помаранчевої революції різко охолонули, попри те, що, як пише це видання, раніше дві країни були дуже дружніми й історичні зв'язки між ними тісніші, ніж історичні зв'язки між Англією та Шотландією. „Дейлі Телеграф” в статті „Путін розсилає тремтіння по Європі” пише: „Підвищення цін стало покаранням України за Помаранчеву революцію, що привела до влади прозахідний уряд, який пообіцяв вивести Україну з російської сфери впливу”.

3 січня С. Купріянов заявив, що „Газпром” може постачати газ до Західної Європи повз Україну: „На даний момент маємо варіант постачання газопроводом Ямал-Європа через Білорусь та Польщу, є газопровід „Блакитний потік”. Будеться також Північноєвропейський газопровід.

Найвпливовіші американські газети і телеканали 3 січня оцінили рішення Росії припинити газопостачання в Україну політично зумовленим і необґрунтованим.

У всіх американських ЗМІ панує думка, що „газова війна” між Москвою і Києвом має політичне підґрунтя, щоб помститися Україні за її прагнення до членства в євроатлантичних структурах.

Чи можна Росії довіряти?

Радник Гельсінської комісії при Конгресі США Орест Дейчаківський заявив в інтерв'ю „Німецькій хвилі”, що відмова Москви постачати газ Україні поставила питання: чи можна довіряти Росії як партнерові? За його словами, „газова проблема – це не тільки економічна справа, це спроба Росії політично тиснути на Україну, особливо тому, що Україна після Помаранчевої революції прагне до Заходу. Америка й Європа занепокоєні цим, і це шкодить Росії, бо й Америка, і Евросоюз ставлять під знак запитання, чи Росія є партнером, якому можна довіряти”.

Подібна думка пролунала і в газеті „Нью-Йорк таймс”. У статті „Росія завертає газовий потік...” видання наголошує, що рішення Москви припинити постачання газу в Україну вдарило насамперед по репутації Росії, яку тепер не можна сприймати як надійного партнера і

гаранта енергетичної стабільності в Європі. „Лос-Анджелес таймс” у статті „Росія ризикує своїм авторитетом” підкреслює, що використання енергетики в політичних цілях призведе до падіння міжнародного авторитету Росії, якій довірено в цьому році головування у „великій вісімці”.

Керівник Польського інституту міжнародних економічних відносин, проф. Адам Будніковський порівняв нинішню ситуацію в Україні з повсюдною блокадою німецької столиці, коли американці рятували населення Західного Берліну повітряним постачанням вугілля.

Навіть ставленик Москви В. Янукович засудив дії Росії, заявивши 26 грудня під час робочої поїздки до Маріуполя: „Це буде удар нижче пояса”.

1 січня Держдепартамент США закликав сторони шукати компромісу, однак водночас порушив запитання, чи конфлікт не має політичного підтексту. У заяві говориться: „Сполучені Штати висловлюють жаль з приводу рішення Росії припинити постачання газу з Росії в Україну, враховуючи потенційні наслідки цього рішення для газопостачання в інші частини Європи. Такий раптовий крок створює нестабільність в енергетичному секторі у регіоні та породжує серйозні запитання щодо того, чи енергія не використовується як інструмент політичного тиску. Ми повідомили як Росії, так і Україні, що ми підтримуємо рух в напрямку встановлення ринкових цін на енергію, однак переконані, що такі зміни повинні втілюватися поетапно і не в односторонньому порядку. Росія і Україна поділяють спільний інтерес збереження своїх добрих репутацій як газопостачальників та транзитних країн. Сполучені Штати закликають сторони знайти компромісну розв'язку і сподіваються, що вони знайдуть вихід із ситуації, який гарантуватиме енергетичну безпеку та передбачуваність усім зацікавленим”. Колишній посол США в Україні Стівен Пайфер 3 січня сказав: „На мою думку, йдеться як про економічні, так і про політичні чинники. З одного боку „Газпром” має рацію у тому, що

(Закінчення на стор. 5)

АМЕРИКА І СВІТ

США вдячні Україні
за її участь в Іраку

КИЇВ. – Посольство США повідомила 30 грудня, що уряд США дякує Україні за участь у військовій коаліції в Іраку, наголошуючи, що українці відіграли важливу роль у особливо важкий період. „Ми також цінуємо те, що Україна ретельно скоординувала виведення своїх військ з урядом Іраку і з багатонаціональними силами“, – йдеться у повідомленні. Також США вітають подальшу участь України у відновленні Іраку, зокрема у вишколі сил безпеки й інших проєктах. Як повідомлялося, українські миротворці залишили Ірак. Відтепер Україну там представлятимуть близько 50 радників та інструкторів, які прибули в табір „Дельта“ 20 грудня. В Іраку перебувало близько 1,600 українських вояків. Вони розмішувались у провінції Васіт, за 120-140 км на південний схід від Багдаду, в зоні польського командування.

Жертви в Іраку за 2005 рік

ЛОНДОН. – Міжарабська газета „Аш-шарк аль-Аусат“, яка видається в Лондоні, повідомила 3 січня, що за 2005 рік в Іраку загинуло близько 844 військових армії США. Саме такі цифри фігурують в офіційних звітах уряду США, чий армійський контингент очолює об'єднану союзню коаліцію. У свою чергу, як свідчать цифри іракського міністерства оборони, що з'явилися напередодні, втрати з іракського боку за минулий рік становили 5 тисяч 713 осіб убитими і 8 тисяч 378 пораненими. Велику частину загинилих і поранених становлять мирні громадяни – 4, 020 і 6, 065 осіб відповідно. Сили безпеки Іраку втратили за рік 1 тисячу 693 осіб убитими і 2 тисячі 313 – пораненими. Натомість втрати бойовиків перевищили 1 тисячу 700 осіб. За підозрою в причетності до озброєного опору в 2005 році в Іраку було арештовано 9 тисяч 264 особи. Згідно з іракським джерелом, щодня в 2005 році в країні в середньому здійснювалося близько 28 терористичних актів.

В Палестині розпочалася
виборча кампанія

ГАЗА, Палестина. – В Палестинській автономії почалася передвиборна кампанія – попри сумніви з того приводу, чи взагалі відбудуться заплановані на кінець січня вибори. Радикальне палестинське угруповання „Хамас“, яке є головним суперником правлячої партії „Фатх“, наполягає, аби вибори все-таки відбулися. Керівник автономії Махмуд Абас виступив за відкладення виборів – у випадку, якщо Ізраїль виконає свою погрозу і перешкодить палестинцям голосувати у східному Єрусалимі. „Хамас“ офіційно розпочав свою кампанію у регіоні, звідки походить їхній колишній лідер шейх Ахмад Ясін, якого вбили ізраїльтяни. Ісмаїл Ханья, який за популярністю очолює список кандидатів, сказав журналістам, що голосування повинне відбутися у запланований термін, і розкритикував заклики М. Абаса відкласти вибори. „Хамас“ підозрює, що правляча верхівка хоче використати суперечку з Ізраїлем для того, щоб уникнути виборів, побоюючись, що „Хамас“ може створити їм сильну конкуренцію.

Трагедія на шахті у Вірджинії

ЗАХІДНЯ ВІРДЖИНІЯ. – Вранці в середу, 4 січня, на вугільній шахті в Західній Вірджинії знайдено тіла 12 з 13 забльокваних гірників. Ще одному шахтареві вдалося вижити, але він перебуває в критичному стані. Спочатку було повідомлено, що живими знайшли 12 гірників, і родичі шахтарів поквапилися відсвяткувати цю новину в церквах; по цілому штату задзвонили дзвони. Однак, за кілька годин телевізійна мережа „CNN“ та інші засоби масової інформації поінформували, що це не так. Влада стверджує, що помилки було допущено через непорозуміння. 26-літнього Рендала Макроя терміново привезли до лікарні; його стан лікарі оцінюють як критичний. Тіло першого гірника виявлено ще у вівторок, 3 січня, у вагонетці. Рятувальники знайшли загиблого, коли вручну розбирали завали в трикілометровому тунелі. Пізніше виявлено

решту шахтарів. Вони опинилися забльокваними під землею через вибух метану в понеділок, 2 січня. Влада не виключає, що вибух могла спричинити блискавка: подія сталася саме тоді, коли в цьому районі йшла сильна гроза. Шансів вижити забльоквані під землею шахтарі практично не мали, тому що вміст вуглекислого газу в шахті перевищував гранично припустимі концентрації в кілька разів.

Естонія вже не приймає
російських телеканалів

ТАЛЛІН, Естонія. – 3 1 січня 2006 року найбільші мережі кабельного телебачення країни припинили передавання 25 російських телеканалів. Це пов'язано з тим, що кабельні оператори не змогли домовитися про умови продовження трансляції з місцевими представниками російських телеканалів. У спільному пресовому повідомленні Балтійського союзу авторів і телемовлення, Товариства захисту авторських і суміжних прав телемовлення і Першого балтійського телевізійного каналу зазначається, що, незважаючи на тривалі переговори, естонські кабельні мережі „Starman“ і „STV“ не виявили бажання підписати договори з представниками російських телеканалів. Кабельними мережами „Starman“ і „STV“ користується більше половини російськомовних жителів Талліна і багато жителів інших регіонів Естонії.

Виграні 9,5 млн. фунтів
стерлінгів досі не забрані

ЛОНДОН. – Переможець британської національної лотерії, чий щасливий числа випали ще в червні, досі не забрав своїх 9,5 мільйона фунтів стерлінгів, і вже не забере, бо вибіг час для цього. Цей „джекпот“ став найбільшим виграшем в історії цієї лотерії, який не забрали переможці. Людина, яка виграла 6 червня, купила квиток у місті Донкастер і вже втратила 120 тисяч фунтів, які банк нарахував би в вигляді процентів за виграш. Перед цим найбільший незабраний виграш становив понад 7 мільйонів фунтів (майже 13 млн. доларів). Той квиток було куплено в Белфасті в серпні 2004 року, і власник так ніколи й не зголосився. Незабрані гроші буде віддано до Фонду Добрих Справ при Національній лотерії Британії.

Виявлено найстарішу жінку
на планеті

МАЛЯЙЗІЯ. – Під час обміну національних посвідчень особи на сучасні зразки в Малайзії в останні дні 2005 року випадково виявили найстарішу жінку на планеті. Старенька звернулася через місцеву газету з проханням дозволити їй використовувати старий документ, оскільки вона не в змозі сама дійти до реєстраційного департаменту. 130-річна мешканка малайзійського штату Тренгану Сафія Юсоф не була внесена до списків реєстраційного департаменту. Проте, почувши про обмін старих посвідчень особи на нові, з вищим ступенем захисту, старенька самостійно написала в місцеву газету. Довідавшись про вік відправниці листа, журналісти зрозуміли, що Сафія Юсоф є найстарішою жінкою планети.

Сонце вкрилося
величезними плямами

ПАРИЖ. – Учені ЮНЕСКО прогнозують сильні спалахи на Сонці і викиди енергії, які спричинять серію магнітних бур. Плями на Сонці вирости буквально на очах. В останній тиждень грудня „матеріалізувала“ вже друга пляма на видимій стороні сонячного диска. Вони ростуть з незвичайною швидкістю, і за добу з практично непомітних крапок група плям з кодовою назвою 838 розрослася до розмірів планети Нептун. І хоч покищо нова пляма не набула досить енергії, судячи за темпами її зростання, геомагнітне тло значно погіршало. На початку грудня через спалахи на Сонці на Землю вже долинула досить сильна магнітна буря. Проте очікувані викиди енергії можуть виявитися у декілька разів сильніші за попередні. Магнітні бурі негативно впливають не тільки на самопочуття людей, але і на довколишнє середовище і навіть на техніку. Під час сонячної активності значно збільшується кількість серцевих припадків, частішають напади сте

В Індонезії – стихійне нещастя

ДЖАКАРТА, Індонезія. – 4 січня понад 200 осіб в Індонезії поховано живими під потужним зсувом, який зійшов з гір на розташоване в низині село внаслідок затяжних тропічних злив. Трагедія сталася вранці, коли більшість жителів невеликого села Сіджерук, розташованого в центральній частині острова Ява, ще спала або здійснювала вранішні молитви. За останні дні безперервну проливні дощі викликали в цьому регіоні масштабні повені. Десятки людей загинули, тисячі лишилися без притулку.

США введуть в обіг 37 нових
однодоларових монет

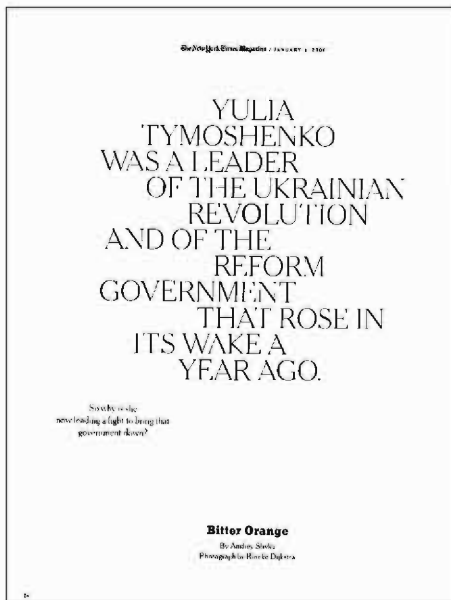
ВАШІНГТОН. – Напередодні Нового року Президент Джордж Буш підписав розпорядження, згідно з яким США введуть в обіг, починаючи з 2007 року, нові однодоларові монети. На них зображатимуться президенти США, які померли не раніше, ніж за два роки до випуску; на зворотньому боці буде зображено статую Свободи. Уряд має намір випустити по 4 таких монети на рік. Всього плянується 37 однодоларових монет цієї серії.

США запрошують Україну
до участі у програмі NASA

ВАШІНГТОН. – Керівник Національної космічної адміністрації США (NASA) Майкл Гріфін у листі до генерального директора Національного космічного агентства України (НКАУ) Юрія Алексєєва, надісланому до Києва 30 грудня, дав високу оцінку взаєминам між космічними агентствами обидвох країн. М. Гріфін заявив про важливість якнайшвидшого підписання між Україною та Америкою угоди про співпрацю. Україна заявила про своє бажання брати участь у проєктах NASA в листопаді нинішнього року. Президент організації сподівається, що під час візиту керівництва NASA в Україну на початку наступного року сторони підпишуть угоду про співпрацю у космічній сфері.

За матеріалами ЗМІ

Похвальна стаття про Юлію Тимошенко

1 січня 2006 року читачі „Нью-Йорк Таймс Магазін“ отримали новорічний подарунок – статтю про Юлію Тимошенко, яка була описана як „харизматична, емоційна сила Помаранчевої революції“. Статтю написав головний редактор англомовної газети „Київ Пост“ Андрій Сливка, який представив гіркий розподіл між Президентом В. Ющенком і Юлією Тимошенко. На фото: розворот інтерв'ю; фото Юлії Тимошенко – Рінеке Дійкстра

Професорові Іванові Фізеру - вісімдесят!

НЬО-ЙОРК. – 18 грудня 2005 року на розширеному засіданні управи Української Вільної Академії Наук у Нью-Йорку було відзначено вісімдесятирічний ювілей Івана Фізера - відомого американського українця, професора Ратгерського університету. Крім членів управи УВАН, у вшануванні ювіляра взяли участь представники різних поколінь української громадськості в США, численна публіка. На засіданні з привітаннями виступили професори Олекса Біланюк (президент УВАН у США), Тарас Гунчак (від НТШ у Нью-Йорку), президент Асоціації українців США Мирослава Знаєнко (від колег з Ратгерського університету), зачитані були вітальні адреси від низки організацій та окремих осіб, зокрема академіків та професорів Миколи Жулинського (НАН України у Києві), Вячеслава Брюховецького (Києво-Могилянська академія у Києві) тощо.

Основну доповідь, присвячену лінгво-поетичній теорії О.Потебні та її рецепції у наукових дослідках Івана Фізера, виголосив професор університету Пейс у Нью-Йорку Андрій Даниленко. Окремі засновки доповіді були ширше прокоментовані у виступі професора Нью-Йоркського університету Анни Процик.

Із своєрідним науковим та життєписним звитом виступив перед присутніми і сам винуватець урочистих сходів – Іван Фізер. Хоча він і сказав не без гумору, що вже підійшов „упригнуту до завершення свого життя”, та проте, попри поважний вік, професор випромінює бадьорість та завзяття людини, яка невтомно працює сягнула справжніх професійних та життєвих вершин.

Терта-перетерта метафора „вершини” пов'язана в цьому випадку зі справжнім високогір'ям – адже вчений народився в мальовничій карпатській долині Ужа. Саме звідти життєві буревії понесли його в далекі світи відразу після закінчення Другої світової війни та зміни історичних реалій у рідному краї. Ніколи не марнував часу, сумлінно вчився та навчав інших, свою працелюбність передавав студентам, дітям, онукам. Треба було багато років терпляче працювати з твердою вірою у майбутнє, аж поки не прийшли часи заслуженого визнання.

І.Фізер розповів, що коло його наукових зацікавлень визначилося у Колумбійському університеті ще в 50-ті роки тепер вже минулого ХХ століття, а серед своїх вчителів назвав імена славістів М.Крідла та послідовника феноменологічної теорії Е.Гуссерля - Р.Інгардена. Саме завдяки сприятливій підтримці останнього професор І.Фізер у 70-80-ті роки був частим гостем в університетах Польщі, де й була видана одна з основних його праць „Psychologizm i psychoestetyka. Nystoryczno-krytyczna analiza zwianzkow” (1991).

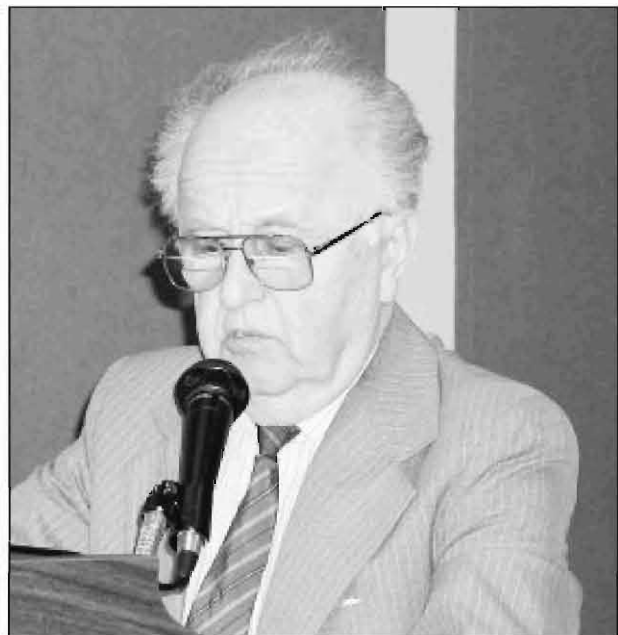
Так, саме в Польщі, бо в рідну сторону американського професора довго не допускали. Перші його публікації в Україні стали можливими тільки після настання часів „перестройки”, а в 1996 році в Києві було видано український переклад монографії І. Фізера про психолінгвістичну теорію О. Потебні (з передмовою І. Дзюби).

Дещо запізніле визнання, та ще й при тому, що, як зазначив І.Фізер, оцінюючи зроблене ним за останні п'ятдесят літ, присвятив він себе філологічній науці „з альтруїстичних міркувань та через бажання збагатити українське наукове літературознавство сучасними теоретичними парадигмами та методами”. І як же часто доля, неначе глузуючи та випробовуючи людину, нагромаджує таку комбінацію подій, такий прикрий збіг обставин, коли формально за найкращих намірів усі ті *pium desiderium* перекреслює якась несподіванка.

Ювіляр з гіркотою розповів про випадок, коли його результатами скористалися несумлінні французькі редактори з паризького видавництва „Фаяр”. У нещодавно випущеному цим видавництвом енциклопедичному виданні „Histoire de la literature russe, le temps de critique” використано дослідження І.Фізера. Здавалося б, можна було б тільки радіти, коли б не одна суттєва обставина: без жодного погодження з автором та згідно з давніми принципами західної русистики статтю І.Фізера про О.Потебню відредаговано в „общеруському” дусі. Судитися з видавництвом „Фаяр” за оману вчений, за його словами, не має ані коштів, ані сили, хоча вже сам факт скандального непорозуміння, а надто його індивідуальні протести мають достатньо широкий резонанс у науковому світі.

Дещо про джерела та можливі причини подібних суперечностей в оцінці наукової спадщини О.Потебні можна було почути і у виголошеному того вечора титульному рефераті А.Даниленка з умовною назвою „Про церковний орган і спільноруську мову в працях О.Потебні і І.Фізера”. Отож у подібних непорозуміннях є, можливо, й частка вини славетного харківчанина, адже, на думку А.Даниленка у соціолінгвістичній моделі О.Потебні можна віднайти елементи як спільноруської програми (існування руської літературної мови як спільного стандарту для всіх східних слов'ян), так і елементи української програми (розвиток „малоруської писемности” й літератури).

Серед найбільших своїх досягнень І.Фізер згадав про причетність до відновлення у Києві однієї з найдавніших українських високих шкіл – Києво-Могилянської академії. Ось як розповів учений про обставини знайомства з нинішнім ректором КМА, а в часи перших відвідин І.Фізером Києва – старшим науковим співробітником Академії Наук України В.Брюховецьким:

Проф. Іван Фізер

„У 1988 році В.Брюховецького вдалося запросити на стажування до Ратгерського університету. Український дослідник отримав відповідний грант, кошти на проїзд, притулок ми з дружиною надали йому у себе. Так він провів чотири місяці на нашій кафедрі, читав один курс з української літератури для студентів та інтенсивно вивчав структуру американського університету. Саме у нас на кухні зародилася ідея відродження Києво-Могилянської академії. З метою створення необхідної фінансової основи спільними зусиллями з моєю дружиною Марусею ми домоглися створення фундації „Friends of KMA”. Одержати право на звільнення від оподаткування нам допомогла Фундація ім. Ольжича. Через два роки ми отримали свою ліценцію і назвали нашу фундацію „Mohyla Academic Society”. На сьогодні ця фундація збирає більше двох мільйонів доларів для навчальних та наукових потреб академії. За 13 років існування КМА стала одним з передових навчальних закладів України. Там я періодично читаю лекції для магістрів з теоретичного літературознавства. Там я в „Наукових записках” публікую свої статті. В жовтні, як старший спеціаліст Фонду ім. Фулбрайта, коли звичайно здоров'я дозволить, знову проведу шість тижнів в академії, прочитаю курс з американського літературного критицизму. Чому американського? А тому, що цього забажали молоді філологи, котрі мене слухали рік тому. Для цього я уже підготував текст, який вийде окремою монографією у видавництві академії”.

У дні високого повноліття побажаємо професорові Іванові Фізеру та його дружині, чудовій полтавці Марії Кирилівні міцного здоров'я, подальших великих успіхів у всіх творчих та життєвих починаннях на благо нашого народу.

С. П.

Україна...

(Закінчення зі стор. 3)

Україна не може надалі розраховувати отримувати газ за заниженими цінами. Втім, з іншого боку, виникає питання, яка ціна буде ринково виправданою для України. Балтійські країни платять 120 доларів за тисячу кубометрів, Білорусь – 48. То яким чином зформувалась ціна для України у 230 доларів? Тому виникає запитання, чи за цим стоять політичні міркування. І відповісти на нього може тільки Росія. Говорячи з позиції третьої сторони, трошки дивним видається виникнення цього конфлікту лише за 12 тижнів до виборів в український парламент та ще у холодний зимовий період. Все це викликає занепокоєння як європейських країн, так і США“.

Дипломат у відставці додав, що європейська спільнота занепокоєна методами, за допомогою яких Росія намагається розв'язати конфліктну ситуацію з сусідньою країною:

„І хоча це питання може бути вирішене виключно спільними зусил-

лями Росії та України, всі були здивовані брутальністю тактики, до якої вдалася Росія, скоротивши поставки. І це відразу викликало симпатію до української сторони“.

Українці в Росії

До „Свободи“ надійшли звернення громадських організації з осудом дій Москви. У заяві Української національно-культурної автономії Санкт-Петербургу, підтриманій громадською організацією „Українці Москви“, говориться: „Українці Санкт-Петербургу висловлюють рішучий протест проти розгорнутої в російських засобах масової кампанії українофобії. Використовуючи суперечку російського „Газпрому“ і українського „Нафтогазу“, з благословення певних політичних кіл, проводиться шалена антиукраїнська кампанія. У хід пішли засоби, що принижують Україну, честь і гідність її народу. Економічні проблеми не повинні вирішуватися диктатом і мілітаристською фразеологією“.

За матеріалами ЗМІ

Управа УВАН у США
сердечно вітає членів, друзів
та прихильників
З Різдва Христовим
і Новим
2006 Роком!

Що нового чекаємо в Новому році?

А чекаємо, бо вже так звиклося, стало традицією – сподіватися від Нового року добрих змін, покладати на нього нові надії. Мільйони вітально-новорічних карточок сповнені найкращих побажань – здоров'я, успіхів, гараздів, але й кожен з нас ще й сам собі, своїй родині, близьким і дорогим людям, своїй фірмі чи компанії зичить всякого добра та щастя. І це ж не просто данина традиції, не просто формальність, до якої спонукає календар – ні, ці неосяжні гори новорічних листівок на правду створюють у світі світлу і теплу атмосферу взаємної зичливості, на правду сприяють добрим змінам, відкривають перед очима нові можливості, нові перспективи.

В цьому загальнолюдському руслі нових надій вихлюпуються на новорічний поріг й наші, редакційні. Найбільшою з них є надія на те, що таки знайдеться ефективний спосіб запевнення тривкого майбутнього нашої „Свободи“ – найстаршій у світі і тому найдосвідченішій українськовій і проукраїнській газеті.

Мовби саме для зачитування в цій редакційній статті прислав свій коротенький, але влучний лист наш читач з Бостону Микола Бунчак: „Ніщо так не об'єднує людей у громаду, як змістовна загальногромадська газета. Тільки через неї члени громади можуть чути і розуміти один одного, чути і розуміти весь український світ. Тому якось дивно і нелогічно виглядає, що „Свобода“ з року в рік, з тижня в тиждень допомагає збирати гроші на різні фонди для інших українських центрів, а сама ледве стоїть“.

Ні, в професійному, творчому розумінні стоїть вона добре, твердо втримуючи тяглість підставової ідеї, закладеної в основу нашої діяльності великими попередниками – засновниками „Свободи“ й Українського Народного Союзу. Ця ідея – висока, мов небо, і водночас – проста, мов хліб на столі: зберігати українство, гуртувати українців, не дати часові стерти наші понадсторічні сліди на цій нерідній і вже рідній американській землі – сліди тяжкі і легкі, сумні й радісні, і в кожному випадку – пам'ятні і повчальні.

Бо вся історія нашої газети – це не лише інформування, але й ідейне та світоглядне спрямування наших читачів, членів наших громад на північно-американському континенті. Вірністю підставовим професійно-етичним принципам українськомовна преса західної діаспори служила взірцем для прогресивних сил в Україні задовго до її незалежності, була, як 40 років тому відзначив головний редактор „Свободи“ Антін Драган на Першому з'їзді українських журналістів Америки і Канади, „прикладом, як має виглядати й працювати українська преса в обставинах волі на рідній землі“.

Українськомовна преса вільного світу була одним з найсильніших чинників настання волі на українській землі, але й сьогодні, коли ми вже відсвяткували 14-ту річницю Незалежності України, перед українським друкованим словом стоять не менш важливі і відповідальні завдання – зміцнювати демократію на матірній землі і нести правдиву інформацію про Українську державу в світ, сприяти взаєморозумінню між країнами і народами.

Нехай же на цій дорозі помагає нам Бог і активна співпраця усіх українських „хвиль“ в Америці!

Про коляду „з причиною“ – колись і тепер

Коли тепер кожного року приходять у час українського Різдва група молодих колядників, щоб поколядувати, мені завжди пригадується подібна віком, але все ж інша група студентської молоді у Львові, що з подібними завданнями відвідувала нас у Різдвяний час.

Сьогоднішні молоді колядники співають звичайно тільки одну строфу, з найвідоміших наших коляд, а відтак „провідник групи“ простягає приготований список, на який треба вписати суму, що ви даєте „на коляду“ даної організації, яка делегувала колядників. А відтак менше-більше вдоволені сумою, яку даруєте – відходять і вже звичайно на сходах можете почути, як молоді колядники щебечуть між собою неукраїнською мовою.

Чи не диво, що коли вони відійдуть, виринає живцем перед очима подібна картина з „давніх, добрих часів“ в Україні, з цією різницею, що вслід за молодими колядниками дзвеніла наша – українська мова? Але не тільки мова різнилась колишніх молодих колядників від сьогоднішніх. Це була також причина і потреба колядування. Колись важливим було, кому колядують і що віншують та як.

Сьогодні звичайно на першому місці – хто цей господар та скільки він подарує на коляду, щоб група могла здобути одне з пер-

дових місць у своїй організації та принести свій збірковий список якнайповнішим. Розуміється, беручи до уваги, що громадські-національні цілі – це добре, бо такі тут, і де б наші молоді українці тепер жили, все ще колядують завзято, хоча їхня українська – з акцентом, отже, традиція продовжується, а ціль колядування – завжди громадська.

Але все ж слухаючи сьогоднішніх молодих колядників і споглядаючи приготований список в їхніх руках для вписання датку на одну чи іншу нашу організацію, стоїть перед очима (хоча стільки вже років минуло від того часу) картина великого передсінка у львівському родинному домі при тодішній вулиці Сикстусській 48, а у ньому – гурт студентів, що завзято колядують. У кожного, однак, не збірковий список в руках, а білі однакові менажки, які наповнюємо Свят-вечірними стравами, призначеними для українських політичних в'язнів, що саме перебувають у „славній“ львівській тюрмі, добре відомій під назвою „Бригідки“.

Якось ці білі менажки були ближчі серцю, як сьогодні білі аркуші паперу з назвою громадської організації, для якої збірка гроша призначена. А може, не тільки сила споминів робить їх кращими?

О-КА

7-ий ВІДДІЛ ООЧСУ та ОСЕРЕДОК СУМ в ПАССЕЙКУ

запрошують всіх на

НОВОРІЧНУ „МАЛАНКУ“

в суботу, 14 січня 2006 р., о год. 9-й вечора

в Українській Централі

240 Hope Avenue
Passaic, New Jersey

Грає оркестра „ЧОРНОЗЕМ“

Вступ: 20 дол. від особи

Стрій вечірній

Резервація столів у пана Василя Гаргая

(973) 772-3344

СВОБОДА

Пам'ятаймо
про
Україну!

ISSN 0274-6964

— SVO BODA —

Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Головний редактор – Ірена Ярославич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич,
Левко Хмельковський, Петро Часто.

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Передплата на рік \$55.00 на півроку – \$35.00. Для членів УНСоюзу
\$45.00 річно, на півроку – \$30.00. За кожну зміну адреси – \$1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NY 07054.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Директор видань – д-р Володимир Прохоренко (973) 292-9800 дод. 3034
e-mail: prochorenko@unamember.com
Адміністратор – Володимир Гончарик (973) 292-9800 дод. 3041
Керівник відділу оголошень – Марійка Осціславська (973) 292-9800 дод. 3040
e-mail: adsukrpubl@att.net
Передплата – Марійка Пенджола (973) 292-9800 дод. 3042
e-mail: ukrsubscr@att.net

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Носій добра з іменем апостола

Кожного з нас сніжна мелодія Різдва переносить через простори пам'яті у світ дитинства, до рідного краю, до таїнства Святої Вечері. Не вгасє у серці отой племінний любови й зачарування смерековим подихом Карпат, плином тихого Дністра, плюскотом волинських озер. І не тільки спомин, але й росте бажання провідати в далекій Україні своє село, відкрити хвіртку, зайти на батьківське подвір'я, торкнутися клямки, відчинити двері у світлицю спогадів, поклонитися на цвинтарі могилам рідних людей. Але при цьому виникає гаряче прагнення чимось допомогти своїм селянам у непростий для рідного краю час, спричинитися до конкретних справ.

Коли споглядаємо діяння достойних меценатів-земляків, які доклали свої жертви для відродження одного з мальовничих сіл України – Чернихова, постають у вдячній пам'яті імена добродіїв Івана Голуба, Михайла Стуки, Катерини Поліщук, Петра Шнуровського, Гині Ясіновської, Марії Шнуровської, Марії Гуменюк, Анелі Глинської, Марії Шаблій, Богдани Худик-Зарецької, Андрія Боровича, Софії Чабан, Катерини Борович, Івана Млиновського та інших.

Незгасною любов'ю до рідного краю пульсує серце нашого краянину Петра Глинського, який зараз мешкає в Чикаго. В 1990 році, коли в нього гостювали сусіди з його рідного Чернихова, пан Петро попросив переслати фотографію церкви. Він пам'ятав ще ті дні, коли малим хлопцем латав дах

церкви, посічений осколками та кулями після Першої світової війни. Тепер на світліні він побачив темну і порожню нішу для дзвона. Загорівся ідеєю купити його для села та встановити на дзвіниці. Така думка сподобалася іншим чернихівцям, мешканцям Чикаго Андрієві Боровичу та Анелі Глинській: вони негайно переслали для цього свої жертви. У 1992 році дзвін був готовий, і Петро Глинський, разом з своїми побратимами, вирушив в Україну. Кажуть – голосом дзвону земля розмовляє з небом. Таке почуття було в нас на день святого Петра і Павла 1992 року, коли наш дзвін заговорив.

У своїй книжці спогадів „Святий Вечір” він згадує: „В 1992 році я вперше після свого виїзду на чужину приїхав до Чернихова, хоча майже 60 великих посилок вже було передано від нас селянам. Коли я побачив з янковецького боку своє село, то не міг стримати гарячих сліз, які обпікали мою душу. В подорожі зі мною були Андрій Борович, Петро Шнуровський та Анеля Глинська. Ми цілували батьківську землю і дякували Богові, що Україна здобула незалежність”.

Через рік Петро Глинський споруджує на церковному подвір'ї величний пам'ятник жертвам німецького бомбардування, серед яких і був його брат Семен. Відтоді майже кожного року прибував на рідну землю: то привозив гроші свої і зібрані нашими селянами-емігрантами для ремонту й відновлення церкви, то для

придбання техніки для школи й підведення газу для її обігріву зимою, то для помочі у ремонті Народного дому в селі.

Недавно знову передав пожертви від себе для купівлі бляхи, якою перекрили церковні бані, для виготовлення і встановлення хрестів на церковних банях, купив кольорові нитки для вишивання церковних рушників й хоругв, переслав жертви для встановлення і фарбування огорожі довкола сільського цвинтаря. Окрім друку в Україні своєї книжки-спогадів, Петро Глинський тепер активно долучається до створення книжки про історію рідного Чернихова під назвою „Від хати до хати”.

І закінчити цю розповідь про чужину і щирі людину, скромного і правдивого українця Петра Глинського, хочу ще однією цитатою з його книжки: „На деяких американських землях залишається наших краян все менше і менше. Один за одним відходять вони в інший світ, бо кожного з нас чекає той останній земний день. Тому, доки б'ється в грудях моє серце, я свято пам'ятатиму, чий я син, з якої землі і від якого народу походжу, де могили моїх батьків, звідки пішла у світ моя життєва стежка. Зараз на дворі серпень – День Незалежності моєї України, а наступного дня настане мій день народження. Я справді народжуюся знову. Думаю і мрію про щасливу та заможну долю мого села, мого народу, мого краю, і прагну сприяти наближенню того дня”.

Олег Герман,
віце-ректор Тернопільського
технічного університету

Хто знає Григорія МIRONЮКА?

Мій батько Завадський Степан Ілліч, 1927 року народження, дуже хоче розшукати свого двоюрідного брата - МIRONЮКА Григорія Денисовича, приблизно 1934-1940 року народження, який проживав з батьками в США, закінчив коледж, здається, в Дітроїті, проходив практику в Таїланді, в Бангкоку. В 1967 році, приблизно в серпні, він мав туристичну поїздку з заїздом в СССР, точніше – в Брест. Про те, що планується така поїздка, він нам повідомив завчасно і запропонував зустрітися, вказавши точну дату приїзду в СССР. На залізничному вокзалі в Бресті ми його зустрічали родиною. Зустріч була теплою і цікавою (у нас є фотокартки цієї зустрічі, які зробив і надіслав нам Григорій).

В 70-их роках наше листування, з невідомих для нас причин, припинилось, поштова адреса загубилася, і ми більше нічого не знаємо про нього.

Батько Григорія - МIRONЮК Денис Якович, народився в с. Якуші, Ратнівського району, Волинської області. В юні роки поїхав в Америку, там і залишився. Мати Григорія - МIRONЮК Анна Данилівна; сестра - Долорес Догорти; чоловік сестри - Степан Догорти; донька сестри - Анна Догорти. Дуже чекаємо на Вашу допомогу і завчасно дякуємо за порозуміння. Адреса: вул.Захарівська, 3а, кв.35, Київ, 04073 Ukraine.

Ольга Приходько,
Київ

Передвиборний час визначає тематику листів

У час, що передувє виборам Верховної Ради України, багато читачів тижневика присвячує свої листи життю молодій державі.

Голова Національно-культурної автономії українців в Мурманській області **Наталія Литвиненко-Орлова** надіслала великий есей „Причащається Україна“, в якому розмірковує про сучасний стан України і передбачає, що наступні вибори будуть нелегітими.

Євген Бачинський з Клівленду, Огайо, в статті „З надією на кращий Новий рік“ застерігає: „Подвижники імперії зла не можуть переболіти розвалу СССР і уважають його найбільшою трагедією століття, але звороту у минуле не може бути“.

Олександр Багнівський з Індіяни надіслав свою поему „Спогад про маму“, написану в 1977 році, а також лист, в якому пише: „Я тішуся тим, що дожив того дня, коли народ України може читати і правдиво писати про Голодомор 1932-33 років. Я один з тих, хто пережив той страшний час“.

Прес-служба ОУН(д) в Києві сповіщає про грудневі збори міської організації ОУН, на яких обговорювано проблему, кого підтримати на наступних виборах 2006 року. **Юрій Кравчук** з Вілмінгтону, Делавер, вважає найгострішою проблемою України забезпечення нормального життя селян, бо на селі колишні колгоспи переважно перейшли до колишніх керівників-комуністів, а загал селян бідують.

Михайло Семенець з Гемліну, Н. Й., переслав листа свого родича Петра Авраменка з Києва, який їздив до Хоружівки, на батьківщину В. Ющенка. „Були в його подвір'ї, в садку, поїли президентських яблук, побували в церкві, яку він з братом Петром будує“, –

пише він. Також автор листа передав „Свободу“ з публікацією про замордованого більшовиками сільського вчителя М. Реву (ч. 39) його онуці Лідії, котра щиро дякує за добре слово про діда.

Лідія Пашкевич з Черкас взагалі усю „Свободу“ ділить на окремі статті і висилає тим, кого цікавить або стосується дана тема. Вона пише, що вислала такі вирізки до Тетяни Курінної з Млієва (про родину Симиренків), до красназавчого відділу бібліотеки ім. Шевченка (лист „Не тільки письменники пишуть книжки“), Оксані Прилипко на Українське Радіо (про Яна Хойнацького), до журналу „Жінка“ (про Наталю Кобринську) і т. д.

Стефан Татаренко з Кліфтоу переслав газету „Нація і держава“ Конгресу українських націоналістів, яку йому шле Олексій Івченко з Києва. Переважна більшість публікацій в цьому числі присвячена проблемі національного вибору України.

В ч. 51 ми подали лист **О. Добровольського** з Донбасу, який досліджує діяльність підпілля ОУН на цих теренах. Тим часом він надіслав копію протоколу допиту в НКВД Серафими Кут'євої, засудженої на 15 років ув'язнення за участь у підпіллі ОУН, а також звіт агента НКВД Дорошенка (справжнє прізвище – Роман Головатий), який у 1941-43 роках діяв у середовищі ОУН на Донбасі. Серафима Кут'єва була росіяною, але співчувала українській боротьбі і утримувала помешкання, де зустрічалися підпільники ОУН (про неї згадує у своїх споминах Є. Стахів). Жінка на допиті, як видно з протоколу, була змушена визнати, що у неї бував „Євген“ зі Львова, але не назвала його прізвища і заявила, що ім'я теж було псевдом.

Люба Орийник з Бережан, яка раніше працювала на склозаводі, але була безпідставно звільнена (закон не дозволяє її звільняти, бо вона є годувальницею малолітньої дочки) нарікає на лицемірство місцевих провідників, котрі на кожну церкву хрестяться, скульптуру Матері Божої поставили, а співчуття до людей не мають, ображають їх і переслідують.

Д-р Ярослав Геврич з Пенсильванії переслав надіслані йому з товариства „Бойківщина“ в Україні звернення, резолюцію і постанову Першого світового конгресу бойків, що відбувся 6 серпня 2005 року. Всеукраїнське громадське товариство „Бойківщина ХХІ століття“ прагне об'єднати усіх бойків світу і подає свою адресу: вул. Міцкевича, 25, м. Турка, Львівської обл., 82500 Ukraine.

Завжди уважний до публікацій „Свободи“ **Лев Іваськів** з Філядельфії знайшов в числі від 9 грудня три випадки відсутності потрібних літер. Також він пише, що „Community for Democratic Choice“ треба перекласти як „Спільнота“, а не „Співтовариство“. Автор листа дивується назві страви „борщ у паляниці“ і вважає, що має бути „паляниця в борщі“. Але йшлося саме про паляницю, з якої вирізують середину і наливають борщу. Смачно!

Користуйтеся веб-сайтами „СВОБОДИ“
www.svoboda-news.com
„УКРАЇНСЬКОГО ТИЖНЕВИКА“
www.ukrweekly.com
УНСОЮЗУ
www.unamember.com

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Нові члени УНСоюзу

Захар Т. Гаврильців, син **Сіва і Дженіфер Гаврильців** з **Амсбурі, Мас.**, – новий член 253-го Відділу УНСоюзу. Забезпечила свого внука бабуся **Саллі А. Гаврильців**.

Іван-Михайло Халуца, син **Михайла і Стефанії Халуци** з **Рочестеру, Н.Й.**, – новий член 283-го Відділу УНСоюзу. Свого внука забезпечили дідусь **Михайло** і бабуся **Ольга Халуци**.

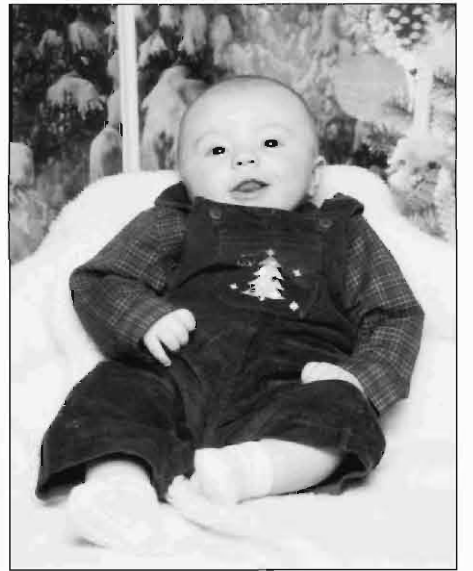
Браян С. Гаврильців, син **Марка і Елен Гаврильців** з **Фоксборо, Мас.**, – новий член 253-го Відділу УНСоюзу. Свого внука забезпечили дідусь **Йосиф** і бабуся **Каролін Гаврильців**.

Бріанна-Оля Халуца, донечка **Михайла і Стефанії Халуци** з **Рочестеру, Н.Й.**, – нова членка 283-го Відділу УНСоюзу. Забезпечили свою внучку дідусь **Михайло** і бабуся **Ольга Халуци**.

Надійка-Мар'яна Воробець, донечка **Софійки і Руслана** з **Вейну Н.Дж.**, – нова членка 777-го Відділу УНСоюзу. Забезпечили свою внучку дідусь **Роман** і бабуся **Ярослава Воробець**.

Натан-Джозеф Дубанович, син **Христофора і Дженін Дубанович** з **Кліфтону, Н. Дж.**, – новий член 42-го Відділу УНСоюзу. Свого внука забезпечили бабуся і дідусь **Надя і Йосиф Дубанович**.

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 98-го Відділу УНС

З днем 30-го грудня 2005 року Відділ 98 був з'єднаний з Відділом 78-им, секретарем якого є:

МЕРІ ПЕТРУНЦЬО

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mrs. Mary Petruncio
306 Arlene St.
Minersville, PA 17954
Tel.: (570) 544-3522

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 333-го Відділу УНС

З днем 30-го грудня 2005 року Відділ 333 був з'єднаний з Відділом 164-им, секретарем якого є:

БАНІ Л. ШОЛТИС

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mrs. Bonnie L. Scholtis
9 West Maple Lane
Berwick, PA 18603
Tel.: (570) 759-7156

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 481-го Відділу УНС

З днем 30-го грудня 2005 року Відділ 481 був з'єднаний з Відділом 264-им, секретарем якого є:

БОГДАН ГРИЩИШИН

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mr. Bohdan Hryshchyshyn
701 Tralee Dr.
Bethel Park, PA 15102-1333
Tel.: (412) 833-2551

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 48-го та 288-го Відділів УНС

З днем 30-го грудня 2005 року Відділи 48 та 288-ий з'єдналися з Відділом 147-им, секретарем якого є:

ДЖЕНИС МИЛИНИЧИК

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mrs. Janice Milinichik
1220 Pennsylvania St.
Whitehall, PA 18052-6018
Tel.: (610) 434-0824

To book a room or event call: (845) 626-5641, ext. 141
216 Foordmore Road • P. O. Box 529
Kerhonkson, NY 12446
E-mail: Soyuzivka@aol.com
Website: www.Soyuzivka.com

Календар подій 2005-2006р.

6 СІЧНЯ 2006 р.

Традиційна українська Свята Вечеря. Початок о год. 6-й веч.; ціна 25 дол. від особи. Спеціальні ціни на нічліг.

27 СІЧНЯ 2006 р.

Pre-Malanka Pub Night featuring music by „Zukie & Friend“, 9:00 веч.

27 – 29 СІЧНЯ 2006 р.

Church of Annunciation Family Weekend, Flushing, NY.

28 СІЧНЯ 2006 р.

Маланка Т-ва Інженерів Америки.

10 – 12 ЛЮТОГО 2006 р.

„Valentine's Day Weekend“.

11 ЛЮТОГО 2006 р.

Five-Course Dinner featuring music y Askold Buc.

17 – 20 ЛЮТОГО 2006 р.

Зимовий вікенд для родини.

18 ЛЮТОГО 2006 р.

Pub Night with music featuring „Zukie & Friend“.

25 ЛЮТОГО 2006 р.

Весілля.

3 – 5 БЕРЕЗНЯ 2006 р.

Річна Пластова Зимова Рада куреня „Хмельниченки“.

16 КВІТНЯ 2006 р.

Alpha Kara Sorority Formal Dinner Banquet.

23 КВІТНЯ 2006 р.

Традиційне святкування Великодніх Свят (Brunch) від год. 11:30 ранку.

28 КВІТНЯ 2006 р.

Ellenville High School Junior Prom.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Вірші Олесь Степаненка друкувала „Свобода”

Св. п. Олесь Степаненко

У нас сталася страшна біда: 29 грудня 2004 року, на третій день після переможного, третього туру президентських виборів мій син Олесь Степаненко пізно увечері трагічно загинув під колесами швидкого потяга – за нез'ясованих обставин. Йому ледь виповнилося 20 років!

Мій син писав вражаючі патріотичні вірші, які широко друкувалися в Україні й за кордоном, зокрема і в часописі „Свобода” (ч. 51 від 20 грудня 2002 р.).

Пройшов рік. Тепер моє єдине бажання – поставити на могилу сина скромний пам'ятник і видати посмертну збірку його віршів. Така книжка „Свічка” вже підготовлена й відредагована. Якби знайти фінансування, її можна було б швидко видати. Впоратися самостійно з цими проєктами я не можу, бо сам ледве зводжу кінці з кінцями.

Підкажіть, куди я міг би звернутися в США за такою допомогою. Моя адреса: вул. Семафорна, 65-а, м. Дергачі, Харківська обл. 62303 Ukraine. Тел. в Україні: (380-5763) 3-18-71.

Леонід Степаненко,
Дергачі, Харківська обл.

На перше грудня

Мій батько зовсім – зовсім не герой.
В житті, багато, каже, помилявся.
Кар'єри не зробив, багатства не надбав.
Що ж, на теренах цих не дуже і старався.
Та в судний день, що нам послав сам Бог,
Перехрестившись, рано вийшов з хати,
Й за волю голос свій, немов себе віддав.
Тепер в сім'ї у нас цей день – найбільше свято.
Тюрми нема, тюремників ще тьма.
Ще скрутно нам, та підійма чарчину
Мій добрий батько в цей благословенний день,
Всім ворогам на зло, за вільну Україну!!

1998 р.

Володимир

На високім березі Славути
Володимир бронзовий стоїть,
Йому видно все, йому все чути,
Князь зітхає тяжко і мовчить...
Не мовчи, скажи нам віще слово,
Ти ж киян хрестив в Дніпрі колись
І як в ті часи, сьогодні, знову
З нами за Вкраїну помолись.

1995 р.

Дві мови

Я телеканали
По черзі вмикаю.
Мови, що лунають
З сумом зіставляю.
Українська мова
Українців любить.
Російській постійно
Від усіх нас нудить.
Українська мова
Державу будув.
Російська затято
Зроблене руйнує.
Українська мова
Кличе до роботи.
Заклика російська
На страйк із суботи.
Українська мова
Потерпіти годна,
Верещить російська,
Що весь час голодна.
Українська предків
Славних поминає.
Російська їх пам'ять
Брудом обливає.
Українська мова
Чеснотами сяє.
Російська бридоті,
І брехні навчає.
Українська прагне
Нам майбутнє дати.
Обіця російська
Нас перестріляти.
Справжні українці
Люблять мову рідну
Перевертні й зайди?
Ті – окупаційну.

24 серпня 1997 р.

Не журись

Моїй рідній матінці –
Українській мові:
Чистій, світлій, лагідній,
Пісенній, казковій
Нема пристановища
У рідному краї.
Де їй прихилитися?
Жити де? Хто знає?
Не журись, сирітенько,
Житимеш на волі:
У степу широкому,
В діброві, у полі,
В житі колосистому,
В хлібі запашному,
В леті журавлиному,
Високо – стрімкому.
В вишивках – мереживах

Моєї бабусі.
В оченятах – сонечках
Киянки Катрусі.
В живих, не мальованих,
Веселкових барвах.
В чорнобривцях – вогниках,
В пролісках, і в мальвах.
В, наче крові, крапельках,
Ягодах калини.
У запаморочливих
Співах солов'їних.
Бринітимеш хвилюю
В кожному джерельці.
Заплачеш тихесенько
У моєму серці.

1998 р.

Гріх?

Наші прапращури далекі,
Хоч нехрещеними були,
Могли із кожної калюжі
Напитись чистої води.
Вони обожнювали землю
І все, що на землі росло.
Природі шкоду, зло робити?
Такого бути не могло!
Вони молилися природі:
Деревам, сонцю і воді.
Знаходили в природі сили
І захист в будь-якій біді.
І я – нащадок їх хрещений,
В момент відчаю, зізнаюсь,
Що дубу – велетню молюся.
Гріха боюся, а молюсь.

1997 р.

Ми відвідали пенсіонерів і сиріт

У червні минулого року ми відвідали бідних пенсіонерів і сиріт зі школи-інтернату в Липлянах, яким наше Товариство св. Андрія допомагає вже довгі роки. Ми побачили нужденість їхнього життя. Ми побачили, як потрібна їм наша поміч, наше співчуття, наша опіка.

Тим, які через стан здоров'я, вік чи віддаль не бувають у наших ідальнях, ми привезли на збірний пункт в Києві харчі. Добрі сусіди чи опікуни приїхали їх забрати. Кожен пакунок важив близько 20 фунтів. В ньому були цукор, мед, борошно,

масло, крупи, макарони, фасоль, горох – харчування одній особі на місяць. Понад 50 пакунків роздали адміністраторки в Києві – Галина Гавриленко та Наталя Матвієнко.

В одній з трьох ідалень в Києві, де обідають пенсіонери під нашою опікою, ми з ними пообідали. Добра тарілка супу з городини, смачний житній хліб, добрий шматок м'яса з вівсяною кашею і велика склянка абрикосового соку. І тут знову слова вдячності жертводавцям Товариства. Крім ідалень в Києві, є ще по одній ідальні в Пе-

реяславі-Хмельницькому, Чернівці, Тернополі та Чернівцях.

Приїхали ми в село Липляни, біля Луцька, де є школа-інтернат і одночасно сиротинець. Обступили нас діти – дівчатка і хлопчики різного віку і росту. Діти соромливі, але й цікаві знати, хто ми. Директорка Людмила Подоляк каже: „Дітям найбільше потрібно взуття. Зимом вони часто не мають в чому вийти на двір. Діти ростуть, а черевки зношуються”. Добрі, міцні черевки коштують пересічно 60 гривень за пару. Товариство св. Андрія вже переслало 1,500 дол. в Липляни на 120 пар взуття.

Хочу ще згадати про додаткову потребу – підпалену семінарію УПЦ КП в Луцьку. Велика частина будинків лежить в руїнах. Владика Михайл повідомив: „Щоб семінарія могла в цьому році діяти, треба відбудувати знищену систему опалення, а на це нам потрібно 6,000 доларів”. Товариство св. Андрія негайно переслало в Луцьк потрібну суму.

Такі потреби існуватимуть ще якийсь час, тому просимо і в цьому році щедро відгукнутися на наш заклик. Пожертва звільнена від усіх податків. Адреса: 18 Orchard Lane, HighLand, NJ 12528.

УККА в Глен Спей; Богданні Худько; Миколі Ковальшину; Олександрі Завадівській; подружжю Невмержицьких; Северинові Поладовичу-Ерко. Безмежно вдячний за турботи та увагу до мене з боку президента СКУ, д-ра Аскольда Лозинського, президента УККА Михайла Савкова, редактора часопису „Америка” Осипа Рожка, добродіїв Петра Палюха, Володимира Васькова, подружжя Тарахівських і Василенків.

З глибокою повагою –

Михайло Парипса,
голова Асоціації
„Українці Казахстану”,

Володимир Бакум,
секретар Товариства св. Андрія

Від усіх українців Казахстану

Я мав приємну нагоду в листопадові дні 2005 року відвідати США, де зустрів чимало однодумців, придбав багато приятелів. Хотів би передати низький уклін і висловити щиру подяку за ту повагу та турботу, які приділили мені та українцям Казахстану українські громади Америки.

В першу чергу дякую голові РОДУ УККА д-рові Іванові Буртикові, який за власний кошт організував мою поїздку та місячне утримання в Америці, громадам та окре-

мим українцям, котрі пожертвували кошти для подальшої розбудови української справи в Казахстані, зокрема Федеральній кредитовій кооперативі „Самопоміч” в Нью-Йорку (президент д-р Богдан Кекиш); кредитовим спілкам „Самопоміч” (директори Олександр Ляшок і Ярослав Федун); ЗУДАКу – президент д-р Лариса Кий-Лозинська; Відділові УККА у Філадельфії (голова Іван Кушнір); парафії Св. Миколая в Пасейку-Кліфтоні (о. Ігор Роїк); парафії Святого Вознесіння; громаді

Зі святом Різдва Христового, шановні читачі!

Господь приходить до нас знов і знов

Дорогі й улюблені отці духовні і вірні нашої святої Української Православної Церкви поза межами України та брати і сестри в Україні!

**Христос Народився!
Славно Його!**

Як і в час Різдва Господа і Спаси нашого Ісуса Христа, так і сьогодні, світ оповитий смутком і темрявою. А це спричинене руйнівними силами зла, суспільством, опанованим ідеєю смерті, нелюдськими знущаннями людини над людиною та наслідками природних катастроф. Але так, як і понад 2000 років тому, Господь приходить до нас знов у теперішньому часі в вигляді невинного дитятка та приносить нам спасіння. Бог зодягається у нашу людськість, щоб ми могли підвестися до божественного, щоб ми отримали життя, мир і надію. Якщо б Він не з'явився, у нас не було б взагалі причини до святкування.

Але тому, що Він прийшов, ми можемо зараз зрозуміти милосердя, турботи і Любов Божу до всього людства, і Його бажання принести нам спасіння. Єдинородний Син є центром і наріжним каменем всієї людської і божественної історії, і ми святкуємо Його втілення не лише 25 грудня/7 січня, але у всі пори року, завжди, при кожній нагоді. Ми святкуємо Його втілення так, як ми розділяємо Його Любов. Ми святкуємо Його втілення тим, що хочемо позбутися гордині і пихи, і перестати критикувати та засуджувати наших ближніх. Ми святкуємо Його втілення, коли стаємо Христом у житті інших – висловлюючи нашу стурбованість ними і співчуючи їм у різних обставинах їхнього життя. Ми святкуємо Його втілення, коли переставо протівитися Його Ласці.

Ніхто ще не перевершив Євангелиста Іоана („Улюбленого”) в його могутньому описанні Втілення/Різдва – тайства Предвічного Бога, Який приходить до нас і являється нам в Особі маленького, безпомічного людського Дитяти. „І життя було в Нім, а життя було світлом людей” (Іоан 1:4). Євангелист Іоан каже нам, що у Господі Ісусі і через Нього, Бог уможливив нам відчутти Його Силу і Любов до глибини нашого існування, щоб ми могли мати повноту життя, і здібність розділяти ту повноту. Однак, слід зауважити, що несподівано Іоан міняє тон свого опису, переходячи від Ласки та Світла, і життя, він раптово каже: „До свого Воно (Світло) прибуло, та свої відцуралось Його” (Іоан 1:11). А тоді, так же раптово, він вертається ще раз до Ласки, кажучи: „Слово стало тілом і перебувало між нами, повне ласки і правди. І ми бачили славу Його, славу, як Єдинородного від Отця” (Іоан 1:14). Іоан підкреслює чудо довготривалості Божої Ласки. Наперекір відкиненню, наперекір відпорності, Він знов приходить. Він знов повертається. Він пробує добратися до нас і пропонує нам Його любов. І як говорить Євангелист, тим, що врешті погоджуються Його прийняти, „Він дає міць дітьми Божими стати, тим, що вірять у ймення Його” (Іоан 1:12). Кращого і важливішого різдвяного оповідання ніколи не було. Ані не може бути нам даний кращий приклад для нашого життя.

То ж не відрикаймося більше від Ласки, Світла і Життя. Розділяймо сміло ці дари з щораз більше світським суспільством. Продовжуймо жити у Христовій любові, продовжуймо наші старання закінчити війну та проголошувати святість людського життя, особливо життя невинних ненароджених. Бо „Бог так полюбив світ, що дав Сина Свого Єдинородного, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне. Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ осудив, але щоб через Нього світ спасся” (Іоан 13:16-17). Вірте в це!

Внаслідок подій, що відбувалися в Україні рік тому, цей чудесний час буде назавжди пов'язаний з чудом миру і любови, що розвивався перед очима всього світу на морозних вулицях Києва під час Помаранчевої революції. Нехай вірні Церкви в Україні – наші брати і сестри по вірі і по крові для більшості наших вірних у діаспорі, разом із своїм проводом, політичним і духовним, відкриють свої серця Ласці, що всіх нас об'єднує і всіх лікує. За них і за вас ми постійно молимося.

Вітаємо вас усіх у ці святі святкові дні і просимо Бога, щоб Любов, мир і радість Новонародженого Дитятка-Христа наповнювали ваші домівки і ваше життя протягом всього Нового Року.

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ! СЛАВМО ЙОГО!

+ КОНСТАНТИН,

Митрополит Української Православної Церкви в США і діаспорі;

+ ІОАН,

обраний Митрополит Української Православної Церкви в Канаді;

+АНТОНІЙ,

Архієпископ Української Православної Церкви в США;

+ ВСЕВОЛОД,

Архієпископ Української Православної Церкви в США;

+ ІОАН,

Архієпископ Української Православної Церкви в діаспорі;

+ ЮРІЙ,

Архієпископ Української Православної Церкви в Канаді;

+ СРЕМІЯ,

Єпископ Епархії Української Православної Церкви в США на Південну Америку.

Різдвяний дзвін

*Різдво ускрізь –
з морозом й без морозу –
Усіх єднає лагідним теплом.
Приносить в дім
ясну метаморфозу
Різдво, війнувши
янгольським крилом.
Ударив дзвін,
а потім другий, третій –
І серце відізнавалось в унісон.
На тихій спів*

*флоридських поінсетій
З Полісся лине синій сон сосон...
Із українських чарівних родовищ,
З краси ланів із хвилями Дніпра
Створив музичне чудо Леонтович,
Небесний спів ясного Дзвонаря.
Долаючи години й кілометри,
У серце українське шле привіт –
Не знаний всім
як український Щедрик,
Різдвяний дзвін дзвенить
на цілий світ.*

Ганна Черінь

Єлизавета Миронова. „Колядки”.

Відчуймо тепло цього свята

Високопреосвященнішим і Преосвященним Владикам Всесвітлішим і Високопреподобним Отцям, Преподобним Монахам і Монахиням, Дорогим Братам і Сестрам Мир у Господі!

Дорогі у Христі!

Надходять Різдвяні свята. Між усіма святами літургійного року Різдво відзначається тим, що воно є найбільш родинним. З одного боку, у цей час перед нашими очима постає Пресвята родина – Марія, опікун Йосиф та новонароджене Дитятко Ісус Христос – і подія, яка є найщасливішим моментом для кожної родини – народження Дитини. А з другого боку, чисто людськи, Різдво є родинним святом для кожного особисто, адже за різдвяним столом збираються всі покоління: бабуся і дідусь, батько й мати, діти і внуки, – збираються, щоб відчутти родинне тепло.

А що робити, якщо родина велика, якщо вона розсіяна по всьому світі, як наша Церква? Хотілося б обійняти кожного з Вас, зайти до кожного дому, сісти за кожен різдвяний стіл. Але на жаль, це неможливо.

Тому звертаюся до Вас через це писане слово, щоб привітати кожного з Вас, щоб щиро побажати Вам всього найкращого, щоб разом з Вами відчутти тепло великого родинного щасливого свята.

А свято це наповнює нас щастям не тільки в цю мить. Коли народжується дитина, всі члени родини збираються і гадають, на кого виросте та людина, що з неї буде. Так само і ми сьогодні. Зустрічаємося при колісці, чи радше – яслах Немовляти Ісуса. Не знаємо, що буде далі, бо це не звичайна Дитина, не тільки людина, а вполочений Єдинородний Божий Син, який приносить нам щастя – приносить Божу любов. Він не тільки очікує від нас любови, прихильності й зичливости, як звичайно буває у дітей, а й сам нас обдаровує і запевнює, що як Богочолодина несе нам багато добра, радості й віри в краще майбутнє, навіть тоді, коли нам видається, що це неможливо. Ісус Христос запевняє нас, що те, що Він обіцяє і для чого прийшов, – це реальність, бо Він – Бог.

Дорогі у Христі! Прохаю Вас: зібравшись на Святу вечерю навколо родинного столу, згадайте, як Ви згадуєте своїх рідних, і мене, і всіх інших членів нашої Божої родини.

Ще раз щиро вітаю Вас зі святом Христового Різдва і бажаю Вам, щоб під час святкування народження Спасителя Ви утвердилися у вірі, а Ваше серце сповнилося надією і радістю.

Христос Рождається!

+ЛЮБОМИР

Привітання від приятелів

Привітали редакцію і читачів також Митрополит-Архієпископ УКЦ Стефан Сорока, Екзекутива УККА, голова Товариства Св. Андрія Первозваного Ігор Саввон, о. Богдан Данило з семінарії Св. Василя, редактор журналу „Патріархат” Петро Дідула, Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, віце-консул України в Нью-Йорку Наталя Костенко, Степан Олійник („Сердечно дякую за поміщення в „Свободі” 23 грудня рецензії В. Лупейка на довідник про полегших вояків ОУН і УПА”, – пише він), наші кореспонденти Світлана Глаз з Ізраїлю і Леся Івасюк з Австрії, „Українська трибуна”, Оксана Ханас, Оксана Мазяр („разом з подякою від Малої академії наук і від людей, яким публікації в „Свободі” допомогли хоч трохи покращити свій матеріальний стан”), Михайло Губіцький, Юлія Курська і всі члени Товариства інвалідів „Надія” з Тернопільської області, Василь і Анастасія Марущаки, Олег Герман з Тернополя, з Росії – громадські організації „Українці Москви”, „Громада”, Комітет громадян України – членів Об'єднання українців Росії, редакція часопису „Український огляд”, Об'єднана пресслужба Федеральної національно-культурної автономії українців Росії та інші.

Дякуємо!

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Освячення домівки СУА

НЬО-ЙОРК. – 13 листопада, після завершення триденних нарад Головної управи Союзу Українок Америки (СУА), відбулося урочисте освячення відновленого приміщення СУА, яке упродовж 29 років займав Український музей Нью-Йорку. Для союзниць це було велике і радісне свято. Відновлене приміщення, сонячне і привітне, гостинно вітало кожного, хто прийшов сюди розділити разом зі союзницями їхню радість. Священики – о. Маріо Дацишин з Української греко-католицької церкви св.Юра і о. Юрій Базилевський, парох Української православної церкви Всіх Святих в урочистій атмосфері провели освячення нового приміщення.

Хресними батьками були д-р Богдан Кекіш – президент Української федеральної кооперативи „Самопоміч” в Нью-Йорку (його заміняв член дирекції Любомир Зелик) та Мирослав Шмігель – голова Ради директорів цієї кредитівки. Хресними мамами були голови окружних управ СУА Христина Хомин-Іжак (Округа Філадельфії), Лідія Казевич (Дітройт), Надія Савчук (Нью-Йорк), Марта Стасюк (Північний Нью-Йорк), Іванна Шкарупа (Огайо), Катерина Воловодюк (Нью-Джерсі), Любомира Калін (Чикаго), Діонізія Брочинська (Нова Англія), Маріянна Заяць (Центральний Нью-Йорк), Уляна Глинська (віддалені відділи).

Господиня дому Ірина Куровицька, голова СУА, тепло привітала гостей і відзначила, що це перше власне

бюро за 80 років існування в Нью-Йорку. Вона згадала слова Олени Лотоцької: „Батьки ще в краю вчили, що треба передусім дбати, щоб була своя рідна хата, бо в ній легше людині жити і працювати”. В залі був присутній майстер Андрій Клецюн, якому І. Куровицька щиро подякувала за перебудову приміщення.

Зі щирими привітаннями до союзниць звернулася Марія Лозинська – секретар ОЖ ОЧСУ, Ольга Гнатейко – голова Українського музею в Нью-Йорку, Мирослав Шмігель – голова Ради директорів Української федеральної кооперативи „Самопоміч” в Нью-Йорку, Ірена Чабан – голова 83-го Відділу СУА.

Голова СУА зачитала численні привіти, які надійшли від українських американських організацій, округ і відділів СУА, Почесної голови Анни Кравчук і почесних членок СУА та від окремих союзниць. Вона подякувала присутнім за щедрі дари з нагоди освячення.

На закінчення присутні заспівали гімн СУА, і господиня запросила всіх на прийняття. У залі гості неначе потрапили у світ осені: чудові букети квітів вигравали різнобарвною гамою осінніх кольорів, елегантно накриті столи запрошували скуштувати смачні страви, що їх приготували наймолодші членки Екзекутиви СУА Віра Кушнір і Рената Заяць. За частуванням присутні висловлювали впевненість, що майбутнє Союзу Українок Америки – в надійних руках.

Лідія Баб'юк

На освяченні нової домівки СУА

Відзнака „Людина року” надана Президентові України

Зліва: Ірена Грім, Чарлз Костецький, Сергій Корсунський, Дебра Валенчок, Михайло Корчинський, Микола Котов

ПІТСБУРГ, Па. – У дні святкування річниці Помаранчевої революції зібралися українці міста, аби вшанувати Президента України В. Ющенка іще одним відзначенням – „Людина року”. Асоціація українських професіоналів та підприємців під егідою Українського технологічного товариства організували святкове прийняття з нагоди вручення грамоти „Людина року”. Спочатку Михайло Корчинський зачитав біографію В. Ющенка, а також наголосив, що Українське технологічне товариство звернулося до Президента України з побажанням вручити йому нагороду „Людина року”, на що у відповідь отримало доброзичливу подяку.

На свято за дорученням Президента України та міністерства закордонних справ прибув Тимчасово повірений у справах України в США Сергій Корсунський. Саме йому президент Українського технологічного товариства Дебра Валенчок вручила грамоту „Людина року”. Сергій Корсунський зазначив, що українці діаспори більше відчують приналежність до рідної України.

Відтепер, щороку 26 листопада у Пітсбургу відзначатимуть день Віктора Ющенка – таке розпорядження видав посадник міста Томас Мирфі.

Оксана Лернатович

Відбулись збори Українського Допомогового комітету

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. – 10 грудня в будинку Українського Допомогового Комітету (УДК) відбулися загальні збори комітету в 60-ліття його заснування (1945-2005). Збори обговорили проєкт змін до статуту і прийняли рішення змінити назву УДК на „Товариство українців у Бельгії”. Мотивацією для зміни назви було те, що велике число потребуючих матеріальної допомоги з України сподівалися такої допомоги від УДК. Тим часом УДК міг надавати тільки правну і соціальну допомогу для українців на терені Бельгії. Щодо матеріальної допомоги Україні, то вона подавалася частинно з приводу стихійних лих (Чорнобиль, поєні на Закарпатті тощо).

Членство УДК зменшилося до 88 осіб, з яких половина має за собою понад 50 років перебування в УДК. У своєму звіті голова УДК Омелян Коваль з'ясував становище української спільноти в Бельгії, що в сучасних умовах вимагає

великих зусиль для забезпечення свого організованого існування, закріплення дотеперішніх здобутків і для охоплення потреб великого числа новоприбулих з України у пошуках заробітків.

Обрано нові органи товариства. Головою обрано Віталія Венгриновича, Контрольну комісію очолив Михайло Трипник. Збори обрали довголітнього Генерального секретаря і голову УДК Омеляна Коваль, що 55 років віддав праці в УДК, Почесним головою Товариства стали Микола Волянський, Василь Яремкович, Іванна Коваль-Куропась, Михайло Хома, Евстахія і Василь Савчини, Марія Кобилянська, Петро Гатала, Григорій Ковтко, Теодор Трубіч, Степан Маркус, Степан Цап, Степан Туринець, Михайло Дуда, Степан Бойко, Іван Зубрицький, Іван Галабурда й Софія Іващишин-Карпа.

Президія зборів

Загальні збори Братства св. Андрія

ВАТЧУНГ, Н. Дж. – В неділю, 27 листопада, відбулись річні загальні збори Братства св. Андрія при Церкві-пам'ятнику св. Андрія Первозваного, які відкрив о. Юрій Сівко молитвою.

Збори обрали нову управу Братства, до складу якої увійшли Ігор Саввон – голова, Роман Гірняк, Франк Бек, Віталій Курінний, Раймонд Бурнз, Володимир Григоренко, Василь Краснобрижний. Обрано контрольно-ревізійну комісію. Головними дорадниками обрані Віктор Бабанський, Василь Дорошенко, Михайло Шульга.

На зборах відбулась дискусія з приводу нещодавно поширеної інформації канцелярією Вселенського патріарха відносно підвищення в сан єпископа ігумена Андрія Пешка з Чикаго, і призначення його помічником Митрополитові Константинові – голові УПЦ

в США. Члени Братства були стурбовані тим, що питання про призначення єпископа-помічника в УПЦ-США вирішується в Туреччині – в той час, коли статут ясно визначає цю відповідальність за Собором УПЦ-США.

Загальні збори Братства одногослосно підтримали резолюцію, яка визначає основну мету його діяльності:

„Братство св. Андрія визнає своєю головною метою об'єднання всіх українських православних парафій в США і Україні з Матір'ю-Церквою в Україні, під омофором Київського патріархату, очолюваного нині Патріархом Філаретом, для створення єдиної Української Помісної Церкви, яка буде вірна патріотичним ідеалам бл. п. Патріарха Мстислава!”

Управа Братства

*Join
Us For
The First
Malanka
At
Soyuzivka!*

2006 Ukrainian Engineers New York

MALANKA

Saturday January 28, 2006

*Sponsored by the Ukrainian Engineers'
Society of America (UESA)*

Black Tie Event

Music provided by "Fata Morgana"

Cocktails @ 6 pm

Dinner Banquet @ 7 pm

The Ball @ 9 pm

Admission:

Banquet & Ball- \$70/person

Tickets for Ball Only- \$30/person

Student Tickets- Banquet & Ball- \$65/person

Student Tickets- Ball Only-\$25/person

After December 31, 2005:

\$10 Additional per ticket for

Banquet & Ball

\$5 Additional for Ball only

Tickets can be purchased on line at

www.uesa.org

**To Book A Room At Soyuzivka
Please call (845) 6226-5641**

Room Rates:

Standard Rooms- \$ 55+ tax & gratuities

Deluxe Rooms- \$65+ tax & gratuities

Suite Rooms- \$75+ tax & gratuities

(For all room types, includes breakfast for 2.)

POBox 529, Kerhonkson, NY 12446 • (845) 626-5641 • Fax (845) 626-4638
www.Soyuzivka.com, Email: Soyuzivka@aol.com

Вісті Фундації імені Івана Багряного

Січень 2006 р., ч. 65

Назустріч 100-річчю Івана Багряного

Харків готується гідно відзначити соту річницю від дня народження незламного борця за вільну і незалежну Україну Івана Багряного. Створено громадський комітет, розроблено план основних заходів, виконання яких в значній мірі залежатиме від своєчасного урядового рішення про відзначення ювілею письменника на державному рівні.

Харківський національний університет ім. В. Каразіна запланував проведення 27-28 вересня 2006 року міжнародної наукової конференції „Творчість І. Багряного як культурний феномен. До 100-річчя від дня народження”. Виходить з друку упорядкований Олексієм Коновалом двотомник „Наша боротьба і наші позиції” – за матеріалами друкованих органів Української Революційно-Демократичної партії, генеральним секретарем якої з 1948 року і до своєї передчасної смерті у 1963 році був Іван Багряний. Книга в якості дарунка

Фундації імені Ів. Багряного розсилатиметься бібліотекам вищих навчальних закладів, наукових установ і громадських організацій, обласним науковим бібліотекам для передання книги в райони. Уже надходять перші заявки-підтвердження.

Одним з заходів до 100-річчя І. Багряного є підготування другого видання бібліографічного покажчика „Український письменник і політичний діяч Іван Багряний (1906–1963)”. Перше видання – в серії бібліографічних покажчиків „Діячі української діаспори” – побачило світ у 1996 році до 90-річчя Івана Багряного. Співробітники Харківської державної наукової бібліотеки ім. В. Короленка взяли на себе важку працю підготування і другого видання бібліографічного покажчика, в який бажано включити і матеріали, опубліковані за межами України за останні десять років.

Звертаємось до української громади з проханням надсилати інформацію про такі публікації (автор, повна назва статті, джерело публікації: назва друкованого документа, рік видання, видавництво, конкретні сторінки, якщо журнал – його число, рік, сторінки; якщо газета – її назва, рік, дата) мовою оригіналу. У передмові до другого видання будуть подані прізвища і висловлена подяка авторам (особам), що надіслали матеріали публікацій про І. Багряного.

Бажано, щоб матеріали надійшли не пізніше кінця березня 2006 року, що уможливить підготування до друку і видання покажчика до ювілею І. Багряного.

Матеріали просимо надсилати на адресу: Відділ україніки ХДНБ ім. В. Короленка, пров. Короленка, 18, Харків-3, 61003 Ukraine.

Електронна пошта: ukr@koro-lenko.kharkov.com або на адресу Фундації, подану на цій сторінці.

Надія Полянська,
Вадим Усань

Дякуємо!

Від часу появи сторінки Фундації, ч. 64, прислали пожертви такі особи: 1,500 дол. – **о. Олексій Лимонченко** для допомоги журналові „Бористен”, що виходить в Дніпропетровську; 685 дол. – **Галина й Олексій Воскобійники**; 500 дол. – **Олександр Німченко**; по 50 дол. – **Анатолій Яцюк та Мирослав Ковальський**; 35 дол. – **Тарас Шпилявий**; 25 дол. – **Ігор Яременко**.

Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям й просить і далі підтримувати Фундацію своїми пожертвами, які є звільнені від федерального податку, щоб ми могли допомагати пресовим органам України видавати книжки, яких не знають читачі України, сиротам та для зміцнення української державности. Щоб Україна якнайшвидше стала українською Україною, щоб у школах, університетах, у війську панувала державна українська мова – мова народу України.

Виправлення

В попередньому числі Фундації, в статті „Віталій Бендер жив з Україною в серці”, сталася технічна помилка: має правильно бути: „Свої вояцькі пригоди й переживання він описав в книзі „Фронтіві дороги”, яка вийшла в 1987 році”.

Представник Фундації О. Романчук передав в дарунок книги

В минулому році у видавництві „Києво-Могилянська академія” побачили світ книги літературознавця Леоніда Бойка – монографічне дослідження життя і творчості видатного українського письменника та громадського діяча, духовного лідера і наставника шістдесятників Бориса Антоненка-Давидовича та „Український голокост 1932–1933” о. д-ра Юрія Мичика, яка містить свідчення тих, хто жив і вижив з найжахливішої трагедії – Голодомору-геноциду.

Видання Фундації регулярно передаються у дарунок представниками Фундації, яких в Україні є шість, бібліотекам і навчальним закладам в Україні. У західному регіоні країни ці видання передав Олег Романчук, який є редактором журналу „Універсум”, до бібліотеки Волинського університету, Львівського національного університету ім. І. Франка, Ужгород-

ському університетові, Львівській науковій бібліотеці ім. В. Стефаника НАНУ, факультетам журналістики ЛНУ ім. І. Франка, Запорізького, Ужгородського, Кам'янець-Подільського університетів та ін.

Між іншим, журнал „Універсум”, якого представником в США є Фундація ім. Ів. Багряного, куди можна прислати дальшу передплату чи передплатити той цікавий журнал, він висилається до 500 бібліотек України на кошти Фундації. Річна передплата 50 амер. доларів.

В 2002 році було вислано до пів тисячі бібліотек України, як подарунок, чотири книги: „Листування Ів. Багряного” в двох томах, „Розстріляне відродження” Ю. Лавріненка (Дивнича) та „Велика вітчизняна війна” Федора Пігіда. Тринадцять бібліотек України відмовились від тих книг. Повернули.

книги бібліотеки з Києва, Харкова, Полтави, Білої Церкви, з Донецької області з – Горлівки, Маріуполя та Старобільська.

Могло бути гірше...

Ол. Шпилька (О. Скоп)

Зустрічаються люди, в яких завжди знайдеться втішна порада, Погнівались ви із ким-небудь?

– Могло ж бути гірше: могли й побитися!..

Загубили якусь коштовну річ?

– Могли б загубити речі ще більшої вартості!..

Пошкодили собі палець?

– Можна б було цілу руку понівечити!..

Таку, сказати б, філософію виявив мій земляк у недавній бесіді про ситуацію в Україні.

– Не нарікай, – каже, – бо могло б бути гірше, якби минулу війну виграла фашистська Німеччина.

– Уявляєш нещастя, якби українці опинилися в складі проєктованої гітлерівцями „Нової Європи”? Україна стала б колонією у повній залежності від далекого і ворожого Берліну. В країні панувала б поліційна влада нацистів, які жорстоко переслідували б кожний прояв національного життя. У застінках гестапо та концтаборів мучилися б найкращі сини Батьківщини! Всі справи українські вирішувалися б „надлюдьми” з їхньою високою європейською культурою і поведінкою. Українців вимушували б зливатися в один новоевропейський народ із спільною і загальнозрозумілою мовою Карла Маркса і Фрідріха Енгельса. На вулицях українських міст вже не чути було б солов'їної нашої мови. Більшість шкіл України були б перекладені на німецьку мову, навіть дитячі садочки послуговувалися б тією чужою мовою.

Замість урядової російської га-

зети „Правда України” в Києві видавалася б „Ukrainische Wahrheit”. Переважне число часописів, журналів та книжок друкувалося б найперспективнішою мовою Нової Європи, тобто – німецькою.

Всі багатства землі української нещадно грабувалися б для мілітарних потреб і новоевропейських розбудов. Слідом йшли б масові набори молоді – оstarбайтерів, що означало б „дружбу народів”. Режисми поети і письменники оспівували б цю дружбу, столицю Нової Європи та її легендарних фюрерів.

Рахуючись із далекосяжними атомовками, що ними ошетинився б „миролюбний” Райх, так званий вільний світ намагався б встановити з Берліном „фройндшафтліхе” взаємини та припинити перегони озброєння. Великі надії покладалися б на наступників Гітлера та їхні обіцянки щодо демократизації, „wiederherstellung” (перестройки) та „offenheit” (гласности).

... Отаке нещастя могло б спіткати наш народ, якби він не вийшов переможцем, поруч інших народів СССР, у боротьбі з навалюю фашистів!

Дописи і листи до сторінки Фундації імені І. Багряного просимо слати на адресу:
**Bahriany Foundation,
811 S. Roosevelt Ave.,
Arlington Heights,
IL 60005 USA
Сторінку редагує
Олексій Коновал**

Українські книжки та журнали – бібліотекам Дніпропетровська

Завдяки клопотанням Управи Фундації ім. Івана Багряного січеславське представництво отримало в останні часи чимало різноманітної української періодичної та художньої літератури, виданої цією Фундацією за роки свого існування. Завдання наддніпрянських багрянців полягало в тому, аби якнайкраще знайти застосування переданим цінним подарункам в регіоні.

До цього завдання Січеславське представництво Фундації імені Івана Багряного підійшло творчо. Вже отримали цінні духовні дарунки студентство та викладацький склад Дніпропетровського національного університету, Дніпропетровського аграрного університету, а також Дніпропетровська обласна наукова бібліотека. І ось

нещодавно до Дніпропетровського обласного інституту післядипломної педагогічної практики завітали представники січеславського відділення Фундації імені Івана Багряного. Вони принесли цінні видання діаспори, котрі надійшли до міста на Дніпрі. Здебільшого це патріотична і довідкова література, котра стане в нагоді шкільним вчителям. Саме її і було передано для потреб методичного центру освітан області.

У вдячному слові на адресу Фундації ім. Багряного заступник ректора Дніпропетровського обласного інституту післядипломної педагогічної практики Володимир Довгополий підкреслив, що передана література знайде гідне застосування у діяльності їхньої установи.

Презентація книг „Відданий будівничий України” та „Українська література”

Голова Шкільної ради при УККА, член багатьох українських громадських організацій у США і Україні Євген Федоренко наприкінці серпня та на початку вересня 2005 року взяв участь у презентації книжки „Відданий будівничий України” (Харків, видавництво „Майдан”) з нагоди 75-річчя Євгена Федоренка та підручника з української літератури, хрестоматії для 10-11 класів за редакцією П. Кононенка та Є. Федоренка. З цієї нагоди Є. Федоренко побував у Борзні, на хуторі Мотронівка, батьківщині Ганни Барвінок та Пантелеймона Куліша, у Люботині Харківської області, Харкові, Києві та Переяславі-Хмельницькому Київської області, де відбулися презентації згаданих книг.

В Українському гуманітарному ліцеї Національного університету

ім. Тараса Шевченка він вручив стипендії від Шкільної ради двом найкращим учителям – Юрієві Охріменкові та Людмилі Гребенюк і трьом учням ліцею – Юлії Войтенко, Марії Парубець і Вікторії Маняєвій.

Євген Федоренко та україніст Іван Пасемко виступили також на Українському радіо в програмі „Духовні пристані”. Д-р Євген Федоренко та проф. Петро Кононенко виступили також на Харківському обласному радіо. Візита Є. Федоренка в Україну стала важливою культурологічною подією, засвідчила важливу роль його творчості в розвитку українознавства.

На одній з презентацій, у рідному Федоренковому Люботині, я вслухався в логіку його виступу. Весна 1945-го! Всі повертаються

додому, кожен на свою Батьківщину. Лише українці уникають зустрічей зі своїми „світчизниками-визволителями”. Європейці не могли збагнути цього. Саме тоді мусив публічно виступити І. Багрянний, щоб пояснити, чому він на вилозі свого піджака носив ампулу з отрутою, аби на випадок потрапляння до рук енкаведистів миттєво піти з життя і ніколи не повертатися на „родіну”.

Академік П. Кононенко, чия плідна творча співпраця з академіком Є. Федоренком переступила вже у друге десятиліття, виступаючи на презентації, говорив про необхідність комплектування загально-освітніх шкіл, ліцеїв та гімназій унікальною хрестоматі-

(Закінчення на стор. 24)

Звітує Фондація ім. Ольжича

ЛПАЙТОН, Па. – Загальні збори фондації скликаються раз на чотири роки. Цього року вони відбулися 19 листопада 2005 року на оселі ім. Ольжича. Збори відкрив і ними проводив Михайло Герець, голова фондації. В своєму детальному звіті він сказав, що вся статутно визначена діяльність фондації проводилася в Україні. Заходами фондації і при фінансовій допомозі жертводавців із США виходить, хоч не періодично, журнал „Розбудова держави”, видано два томи творів М. Понеділка „Казка недоказана моя”, монографію М. В. Лукінука „Обережно: міти”, Д. Степовика „Яків Гніздовський: життя і творчість”. Завдяки спонсорству д-ра Володимира і Оксани Бакумів видано історичну працю П. Троневица „Волинь в сутінках історії України XIV–XVI ст.”; альбом репродукцій картин „Ака Перейма”, який спонзорувала родина Переймів.

Завдяки дарові Мирослави Барусевич, появилися два томи „Історії польсько-українських конфліктів”. Третій том має появилися до кінця цього року. Також має появилися збірник про дисидентський рух в Україні. Завдяки щедрим пожертвам проф. Емілія Якіма і родини Гелетканичів, при фондації створені два стипендійні фонди. Разом з пожертвами організацій та поодиноких осіб, було виділено 255 стипендій, 11 аспіранських і 11 кандидатських стипендій, на загальну суму 44,300 дол.

15–16 листопада 2003 року в Києві відбулася міжнародна наукова конференція, в якій взяли участь науковці з семи держав. Тема конференції – „Політична економія розвитку перехідних суспільств”. Дослідна фондація ім. Ольжича була одним із спонзорів конференції. Д-р Зенон Мельник, голова Наукової ради, брав активну участь у конференції.

Протягом минулої каденції коштом фондації вислано в Україну бібліотеку проф. Зозулі (шість пакунків, архів і бібліотеку Повстенка (23 пакунки), архів д-ра Зенона Городиського.

За несприятливості Романа Гелетканича, який тепер перебуває в Європі, фінансовий звіт прочитав М. Герець. За чотири минулих роки приходи становили 137,312 дол., видатки – 204,426 дол., недобір – 67,114 дол.

Короткі звіти зі своєї діяльності подали виконавчий заступник голови Володимир Літинський і секретар Роман Городиський. Після дискусії над звітами вибрано управу: голова – Михайло Герець; виконавчий заступник – мгр. Володимир Літинський; заступник і голова Наукової ради – д-р Зенон Мельник; секретар – Роман Городиський; скарбник – мгр. Роман Гелетканич. Склад дирекції залишається без змін.

Подякувавши всім присутнім за їхню участь у зборах, М. Герець закрав збори. Дослідна фондація ім. Ольжича була заснована в 1983 році. Того самого року була інкорпорована в штаті Нью-Йорк. В 1986 році фондація одержала статус неприбуткової організації.

Володимир Літинський

ЧИ ВИ ПРИГОТОВЛЕНІ ДО ПЕНСІЇ?

Подзвоніть до УНС
або до секретаря відділу

Гарантований дохід протягом цілого життя

„Tax deferred“ прибуток не оподатковується, аж поки не почнете вибирати гроші.

УНС не відраховує оплати у випадку вибирання грошей на невиліковних захворювань, перебуванні у піклувальному домі, оплати великих медичних рахунків.

Вільне вибирання грошей до 10%.

Ніяких адміністративних оплат.

БАГАТОРІЧНІ ВІДСОТКИ		ПЕНСІЙНИЙ БОНУС	
10 років – 5.00%	Одноразова вкладка	10 років – ** 5.50%	Мінімум гарантії 3.5%
5 років – 4.25%	Одноразова вкладка	5 років – ** 4.50%	Мінімум гарантії 4.00%
3 роки – 4.00%		**Відсотки тільки в першому році	
2 роки – 3.75%			
1 рік – 3.50%			

Всі відсотки можуть підлягати змінам.

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC.
2200 ROUTE 10, PARSIPPANY, NJ 07054
800-253-9862
FAX: (973) 292-0900
E-MAIL: UNA@UNAMEMBER.COM

Новини з життя громади в Пармі

В пам'ять жертв Голодомору

ПАРМА, Огайо. – 27 листопада, на заклик Фондації Українського Голодомору, парафіяни Української православної катедри св. Володимира мали молитовну відправу в пам'ять жертв Голодомору в Україні, о 8:30 ранку – в англomовному і о 10:15 ранку – українomовному Богослуженнях.

Під час першого Богослуження духовенство поклиало присутніх у храмі дітей приступити до іконостасу і засвітити 33 свічки – символічно з'єднуючи нас з 33,000 свічками, засвіченими попереднього дня на майдані Святої Софії у Києві.

Перед закінченням Святої Літургії вірні молилися за жертви

Голодомору, хор відспівав „Боже Великий”. Катедральні дзвони о 12-ій годині сповіщали сумну пригадку про жертви Голодомору під спів хору „Вічна пам'ять”.

Катедра св. Володимира вшанувала диригента хору

ПАРМА, Огайо. – 20 листопада громада Української православної катедри св. Володимира вшанувала диригента парафіяльного хору Маркіяна Комічака з нагоди 15-ої річниці його праці. Хор нараховує 40 осіб.

М. Комічак народився і вирос та в Пітсбургу, Па. В 1980 році переїхав до Клівленду і організував школу українського танцю „Каштан”, де й тепер є учи-

Диригент Маркіян Комічак з грамотою від Митрополита Кон-
стантина, доньки Уляна, Богдана, дружина Люся і донька Андрея.

телем танців. Ансамбль „Каштан” є добре знаний з своїх мистецьких концертів. Він виступав у Білому Домі під час відзначення Тижня поневолених націй, на концертах у багатьох містах Америки і України.

В 1990 році М. Комічак став диригентом українського хору при катедрі св. Володимира, а з 1995 року також диригує англomовним хором. Його любов і відданість літургійній музиці є всім знана, і це посилило його бажання продовжувати музичну науку в цьому напрямі. У 1996 році він здобув ступінь магістра

музики у Клівлендському стей-
товому університеті.

Маркіян також вчить 60 дітей, поділених на 3 групи, при парафіяльній школі українських танців. Тепер він працює над проєктом упорядкування літургійних музичних книжок українською і англійською мовами для УПЦ в США.

На відзначення відданої праці М. Комічака після Літургії духовенство парафії вручило йому грамоту-подяку від імени Митрополита Константина і щедрий дарунок від парафії.

Іван Норка

Діти української православної катедри св. Володимира засвічують
33 свічки у пам'ять жертв Голодомору.

Хай живе Рідна Школа у другому п'ятидесятилітті!

Учасники випускного вечора Школи українознавства

ПАРМА, Огайо. – Випускний вечір Школи українознавства товариства „Рідна Школа”, що відбувся в неділю, 5 червня 2005 року, в залі парафії св. Володимира відкрила голова Батьківського комітету 11-ої кляси Ляля Гафткович.

26 листопада 2005 р. у Святопокровському осередку в Пармі відбулася матуральна забава, на якій було вшановано випускників. Забаву відкрила голова Батьківського комітету Л. Гафткович і попросила до молитви перед вечерею парох церкви св. Покрови о. Василя Петрова. А після вечері молитву провів парох

церкви св. Андрія о. Ігор Касіян. Ведучими програми були Наталя Гафткович і Андрея Комічак, які представили усіх матурантів та їх ескортів. З успішним закінченням випускників привітали голова управи товариства „Рідна Школа” д-р Юрій Яськів, голова Батьківського комітету Л. Гафткович і директор школи д-р Вірослав Кость.

Здали матуру в 2005 році: Олена Боднарук, Софія Гаталяк, Петро Гафткович, Петро Дем'янчук, Леся Жига, Оксана Козловська, Олег Козловський, Богдана Комічак, Лариса Копистинська, Софія Коровайчук, Алек Кузик,

Олександр Лукович, Стефан Масний, Оксана Махлай, Таня Мацех, Ігор Озеруга, Василь Рабосюк, Христина Скабик, Тереса Смолило, Христина Твардовська, Соломія Холявка, Петро Шепетяк, Марія Ющишин.

Перший прощальний вальс затанцювали випускники зі своїми ескортами під звуки музичного ансамблю „Нове покоління” з Торонто, Канада. Бажаємо нашим молодим українцям у своєму дальшому навчанні і праці утверджувати українство на просторах Америки.

Петро Твардовський

УКРАЇНА І СВІТ

Звернення ОУН (державників) з приводу руйнування історичних пам'яток Києва

Президентіві України
Вікторіві Ющенкові

Кожна нація, кожна держава, навіть громада кожного міста або села має священні місця, які є носіями історичної пам'яті про видатні події в житті народу, про видатних діячів, життя та діяльність яких пов'язані з цими місцями – площа-ми, вулицями, будівлями. Багато міст України, особливо їхні історичні центри, стали такими пам'ят-

никами, берегти і реставрувати які є святом обов'язком народу і держави, оскільки вони несуть у собі дух нації, зберігають тяглість поколінь, становлять одну з основ патріотизму, є запорукою існування, розвитку і процвітання держави.

Не випадково вороги Української держави, використовуючи невігластво і брак патріотизму у деяких державних діячів, серед різних способів перешкодити національному відродженню українського народу,

зміцненню української державности, поряд з гальмуванням утвердження української мови як державної, розвитку українських засобів масової інформації, книговидавництва і кінновиробництва, збереження ганебних пам'яток тоталітарного режиму у вигляді назв населених пунктів і вулиць, пам'ятників і меморіальних дошок, присвячених подіям і діячам колоніального періоду, взяли на озброєння руйнування історичних пам'яток нашого народу, історичних ландшафтів, які є священними для кожного патріота своєї малої батьківщини, шляхом будівництва космополітичних архітектурних ансамблів, які змінюють неповторне обличчя українських міст.

У столиці України особливо небезпечною є діяльність гореархітектора Сергія Бабушкіна, який спочатку на посаді головного архітектора міста Києва, а тепер як власник великої комерційної архітектурної фірми, не рахуючись з національними інтересами України, за сприянням і під опікою міської влади на чолі з досвідченим „прорабом” Олександром Омельченком, будуючи економічно вигідні для них „хмародери” навіть у центрі міста, перетворює столицю України на безлике американоподібне місто.

Наразі вони підняли руку на місце, яке найповніше та найяскравіше вособлює і тисячолітній Київ, і всю

Україну – на Софіївський майдан із всесвітньовідомими собором Святої Софії і пам'ятником Богданові Хмельницькому. Під гаслом реконструкції плянується зруйнувати будинок ч. 20/21 на Софіївській вулиці, з балкона якого Михайло Грушевський у 1918 році проголосив Українську Народну Республіку, і на його місці побудували резиденцію для закордонних дипломатів.

Дивно, що Олександр Омельченко, у якого не вистачає сил і бажання здійснити вже затверджені перейменування вулиць і реалізувати Указ Президента України про ліквідацію символів тоталітарного режиму, разом зі своєю „кишеньковою” містобудівною радою вже затвердив цей злочинний проєкт. Очевидно тому, що це вигідно будівельним організаціям, підприємствам і банкам, які належать йому, його родичам і поплічникам.

Пане Президенте! Ми вважаємо цю акцію наругою над історичною пам'яттю українського народу, і тому від імені всіх патріотів України, всіх жителів і шанувальників її столиці Києва звертаємося до Вас з проханням – зупиніть цю будівельну вакханалію, поставте справу збереження історичних пам'яток Української нації в рамки закону, допоможіть забезпечити їх належну охорону від злодійських зазіхань відкритих та потайних ворогів нашої культури і держави.

Слава Україні!

Центральний Провід ОУН
(державників)

КИЇВ. Думська площа (нині Майдан Незалежності) в 1930-их роках до початку більшовицького руйнування міста.

Фото: з книги Д. Малакова „Київ. 1939-1945”.

Моя мама, тато,
братчик і сестричка та усі рідні
мають життєве забезпечення.

А Я?

Ставки є низькі.
Для дальших інформацій
прошу переглянути
схему на наступній сторінці.

UKRAINIAN
SELFRELIANCE
NEW ENGLAND
FEDERAL CREDIT UNION

Самопоміч

Якщо Ви недавно приїхали до Америки, не маєте достатнього досвіду у банківських справах, потребуєте почати кредитну історію, не хвилюйтеся – у Вас є куди звернутися!

УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА „САМОПОМІЧ” НЮ-ІНГЛАНД

запрошує до членства.

Ми віддано служимо українській громаді від 1959 року:

Виплачуємо добрі відсотки на звичайні ощадністі конти та „Money market”.

Надаємо позички та „VISA” кредитові картки на вигідних умовах.

Надаємо „ATM” картки для зручності користування чековим контом.

Утримуємо пенсійні конти „IRA” на високих відсотках.

Видаємо різного роду сертифікати з високими ратами.

Висилаємо гроші в Україну та інші країни.

Надаємо безкоштовне життєве забезпечення до 2,000 дол.

Надаємо нотаріальні послуги.

Чекаємо на Вас у головному офісі за адресою:

21 SILAS DEANE HIGHWAY, WETHERSFIELD, CT 06109
(860)296-4714 • (800)405-4714 • FAX (860) 296-3499

та у філії за адресою:

103 NORTH ELM STREET, WESTFIELD, MA 01085
(413) 568-4948 • FAX (413) 568-4747

Уважні, досвідчені працівники
допоможуть відповісти на всі Ваші питання.

Новий посол України в Ізраїлі

ТЕЛЬ-АВІВ. – 21 грудня 2005 року новий посол України в Ізраїлі Ігор Тимофеев вручив вірчі грамоти президенту країни. Протягом трьох років він представлятиме інтереси України на Близькому Сході. Послові 45 років, родом він з Дніпропетровська, має вищу військову освіту і звання полковника – більше двадцяти років служби у збройних силах. З 1993 року перебуває на службі в міністерстві закордонних справ України. Останні чотири роки був послом України в Об'єднаних Арабських Еміратах та за сумісництвом в країні Катар і королівстві Баг-рейн. З Ігорем Тимофеевим розмовляла Світлана Глаз.

Посол Ігор Тимофеев

– Пане Посол, від Вашого особистого сприйняття цієї країни залежатиме те, як її сприйма- тимуть в Україні?

– Україна не може сприймати Ізраїль інакше, як рівного партнера, де живуть тисячі колишніх наших земляків. Зв'язки настільки стали, що мені залишається лише продовжити роботу моїх попередників. Я вдячний професійній долі, яка вивела мене на цю ціка- ву ділянку праці. Я зачарований Ізраїлем, його містами, особливо Єрусалимом. Думав, побачу ста- ренькі вулички з арабськими крамничками, а переді мною по- став зелено-рожевий красень з широкими вулицями, своєрідною архітектурою, історією трьох провідних світових релігій. Став- лення до будь-якої країни, де ти працюєш, повинно бути делікат-

но-поважним і залежить від по- чуттів, які народжуються в душі та серці. Мені здається, що такі теплі почуття до Святої землі в моєму серці вже народилися.

– Ви вже визначили для себе пріоритетні питання в розви- тку взаємин двох країн?

– Так. Це налагодження особис- тих контактів, які потім виведуть і на економічні та політичні взаєми- ни. Важливим є розвиток еконо- мічних зв'язків. Останнім часом вони розвиваються добре, однак, це короткотривалі комерційні зв'язки, а треба запроваджувати довготривалі економічні проєкти, вигідні для обох країн.

– Теперішні зміни в Україні призвели до того, що її образ у світі трохи похитнувся. Чи не заводить це у Вашій праці?

– Процеси, які відбуваються в Україні тепер абсолютно нормаль- ні. Тим більше перед парламентсь- кими виборами, коли загострюєть- ся політична боротьба і методи її не завжди виправдані. Це вади кожної країни, яка стала на шлях демократичних перетворень. Не думаю, що це заводить у моїй пра- ці. Україна впевнено йде до демо- кратії, і визнання України країною

з ринковою економікою говорить само за себе.

– У Вас є родина?

– Дружина, донька і п'ятирічний онук – мої порадики, помічники. З дружиною ми навчалися в школі, це моє перше кохання. Вона – мій друг. З нею мені легко йти життям.

– Пане Посол, бажаю Вам успішної праці для розвитку до- брих взаємин двох країн.

Ще один храм постав у Києві

КИЇВ. – З'явилася нова парафія в Києві: з березня по грудень 2000 р. священник о. Зиновій (Заборний) з мирянами молився біля освяче- ного хреста на місці, де має бути збудована Спасо-Преображенська церква (автор проєкту Валентин Ісак). Багато сил доклав о. Зиновій до того, щоб збудувати каплицю. Батьки ще малим хлопчиком при- вели його до церкви, де дідусь був старшим братом, тобто помічни- ком священника. Закінчив на від- мінно восьмирічну школу в рідно- му селі і вступив до залізничного училища, згодом працював поміч- ником машиніста.

А в душі відбувалися зміни. Піс- ля відкриття семінарії в Києво-Пе- черській Лаврі Зиновій стає на нову стежку життя. А коли постав Київський патріархат, юнак свідо- мо обрав Українську Церкву і з двома друзями – Іваном Гашином та Михайлом Ткачуком перевів ба- гатьох семінаристів до Київського патріархату. 1994 року після закін- чення навчання та одруження з од- носельчанкою Володимирою при- йшло висвячення на священника. Отець Зиновій служив благочин-

ним у Києво-Святошинському ра- йоні, а з 1 березня 2000 р. був при- значений на нову парафію в Києві.

Багато мирян прихилилися ду- шею до нової парафії. Прихожанин Василь Кульчицький висловив думку про побудову каплиці. І всі гуртом взялися до цього. Копав землю о. Зиновій, копали парафія- ни, допомагали школярі, а серед них і Тарас Шут.

Робили каплицю з дерева в селі Пішане на Волині, перевезли її до Києва, люди дарували рушники, панікадила, радо допомагали церк- ві, співали у хорі. Ікони подарували Лідія Білик, Дмитро Юхименко, невідомий священник з Феодосії... Співають у хорі студентка Людми- ла Шут, Валентина Диняк та інші. Вже другий рік служить у церкві о. Орест (Хомин). Під час Бого- служіння допомагають Ігор Мар- ченко і учень Тарас Шут.

Спорудження великого храму, на жаль, ще не на часі через брак коштів, а люди своїми пожертва- ми, хоч і повільно, наближають той благословений день.

Олена Леонтович-Вороніна

TWENTY-PERSON
TOURS TO UKRAINE
TOUR PRICES INCLUDE AIR FARE, ACCOMMODATIONS, ALL MEALS WITHIN
UKRAINE, TRASPORTATION

ТУРИ В УКРАЇНУ
ЧЕРЕЗ ЛЬВІВ ТА КИЇВ

DEPARTURES	CITIES	DAYS	FROM WINNIPEG
01 June return 16 June	A JOURNEY TO REMEMBER Kyiv 3: ancient, medieval, and contemporary cultural and religious sites; Ternopil 2, Pochaiv Monastery 2; Chernivtsi 2: Kalinivskyj Bazaar, Kamianets-Podilskyi, Khotyn Fortress; Kolomyia 4: Carpathian Mountains, Kosiv, Yaremche Bazaar; Ivano-Frankivske, Lviv 3; Vienna 1. Kyiv and Lviv have UNESCO Heritage Sites unique village praznyk Tour Escort:	16 days	3,410.00
4 July return 19 July	ADVENTURES IN MEDIEVAL AND CONTEMPORARY UKRAINE Kyiv 3: Kaniv ancient, medieval and contemporary, cultural and religious sites; Chernivtsi 2: Kalinivskyj Bazaar, Kamianets-Podilskyi, Khotyn Fortress; Kolomyia 4: Carpathian Mountains, Kosiv, Yaremche Bazaar; Ivano-Frankivske;Lviv 4: Vienna 1. Kyiv and Lviv have UNESCO Heritage Sites, unique village praznyk Tour Escort: Mrs. Lesia Slobodianyk	16 days	\$3,670.00
01 August return 16 August	RETURN TO THE SOURCE: FOLK ART AND CULTURE TOUR OF UKRAINE with specialist Orysia Tracz. Exciting, entertaining enlightening adventure. Kyiv 2, Kaniv 1, Ternopil, Kamianets-Podilsky 2; Khotyn Fortress, Chernivtsi (Kalinivskyi Bazaar, University); Kolomyia 4, Carpathian towns & villages(Kosiv, Yaremche Bazaar, festive visit to master folk weaver's home, visits with folk artists and to special sites); Ivano-Frankivske,Lviv 4, Vienna 1. Great shopping, food, hospitality and serendipity. Visits to ancestral villages arranged. You don't have to be Ukrainian to come along. Kyiv and Lviv have UNESCO Heritage Sites. Tour escort: Orysia Tracz (11 th tour) – author, trnaslator, lecturer	16 days	\$3,670.00
19 September return 4 October	ADVENTURES IN MEDIEVAL AND CONTEMPORARY UKRAINE Kyiv 3: ancient, medieval and contemporary cultural and religious sites; Ternopil 2: Pochaiv Monastery; Chernivtsi 1: Kalinivskyi Bazaar; Kamianets-Podilskyi, Khotyn Fortress; Kolomyia 4: Carpatian Mountains and villages (Yaremche Bazaar); Ivano-Frankivske; Lviv 3; Vienna 1. Kyiv and Lviv have UNESCO Heritage Sites, unique village praznyk Tour escort: Andy Koshelanyk (35th trip to Ukraine) (50% sold out)	16 days	\$3,460.00

• A non-refundable deposit of \$250 is required at time of booking

• Prices for departure from other Canadian and USA cities available

• Opportunity to extend your stay to visit family members after the tour can be arranged

• All prices are subject to change without notice

• Single supplement is \$450.00 per person

We offer the best price, service and 17 years experience of providing quality Tours to Ukraine. Please contact Irene Zadravec at Thomas Cook-Regent Travel 11-850 Keewatin, Winnipeg, Manitoba R2R 0Z5 Toll Free: 1-877-772-1277 or (204) 988-5100 Mon-Fri 9-5; E-MAIL MNOWENSKY@THOMASCOOK.CA

В УНСоюзі Ви можете придбати Вашій
дитині забезпечення з одноразовою
вкладкою на ціле життя на 5,000 доларів
за одну низьку вплату.
Прошу порівняти вік Вашої дитини
зі схемою поданою внизу.
Це одноразова сума, яку треба заплатити.
У справі апікацій телефонуйте
сьогодні:
1-800-253-9862

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ 5,000 ДОЛАРІВ

Вік	Вкладка
0	300.00 дол.
1	300.00 дол.
2	310.00 дол.
3	310.00 дол.
4	320.00 дол.
5	330.00 дол.
6	340.00 дол.
7	355.00 дол.
8	365.00 дол.
9	380.00 дол.
10	395.00 дол.

Правда про колгоспне життя

У нинішній Україні комуністи і соціалісти усе настійніше творять міт про щасливе життя українського селянства за комуністичної влади. Цій меті служать ретроспективні покази пропагандистських фільмів з минулого, різні публікації. Молодь вірить у ці байки. Вчителька-пенсіонерка Наталя Кушнір з села Світлогірського на Полтавщині записала для „Свободи” свідчення трьох односельців про те, яким насправді було колгоспне життя.

Я, Василь Педан, народився в 1932 році. Батьки мої все життя працювали в колгоспі. Батько – на різних роботах, куди посиляли, мама – в ланці від ранньої весни, коли починалась посівна, і до пізньої осені, коли проводилось збирання урожаю. Батько був на фронті, повернувся з війни у 1945 році, але без правої ноги. Працював у колгоспі сторожем і столяром. Мені особливо запам'яталась тяжка праця моєї мами у ланці. Мені і моїй сестрі Тамарі мама говорила: „Вчіться, щоб була у вас професія, щоб вам ніколи не довелося працювати від зорі до зорі на колгоспному полі”.

О п'ятій годині ранку бригадир польової бригади стукав у вікно: „Райко, сьогодні йдеш з сапою буряки полоти”. Брала мама сапу, вузличком з шматком чорного хліба, картоплиною, цибулиною, сіллю, і йшла до вантажівки, яка вивозила жінок на бурякове поле. Кожній жінці треба було прополоти 5–6 гектарів зарослого бур'янами буряка. Гони були довгі, більшіє кілометра. Під палючим сонцем жінки чекали на бочку з водою, яку повинен привезти коником погонич. Але він барився, бо на воду чекали не лише на буряковому полі, а й на городній бригаді, на картопляному полі, а коник і погонич – один. В

горлі пересохло, так хочеться ковточка води! Показався коник, значить, буде водичка, хоча й тепла. Відкриваємо дерев'яний чопик... Побігла водичка – кому у жменю, кому у кухлик, додає сили всім жінкам. Пізно увечорі повертається втомлена мама додому. А вдома ще треба на цеглинках, підклавши дрівець, зварити супчик, щоб нагодувати сім'ю і на наступний день зварити пісний борщ і галушки. Далеко за північ лягала моя мама спати. І так увесь сезон – від ранньої весни до пізньої осені.

Мама дожила до пенсії і отримувала спочатку 8 карбованців на місяць, а далі – 12 карбованців. Отримавши пенсію, мама раділа, яка мала дитина.

Я, Неля Блажків, народилася в 1935 році, була запізнюю дитиною у свого батька – Соломахи Матвія. Батько до революції працював писарем в якійсь незначній установі. Коли мені було три роки, це був 1938 рік, батька арештували і в швидкому темпі засудили на 10 років ув'язнення. Оскільки він був політичним в'язнем, то покарання відбував на Соловецьких островах. Мама подавала на апеляцію, все, що можна було, продавала, щоб

допомогти в'язню і нам вижити. Батькові зменшили покарання на чотири роки. В Україну йому не можна було їхати, то батько деякий час жив і працював у Казахстані. Додому повернувся у 1944 році.

Мама тяжко переживала таку несправедливість, ночами плакала. Тяжко працювала у ланці городньої бригади. Окрім трудовнів, які записували у книгу, за тяжку працю в той період у колгоспі нічого не платили. Мама сама недоїдала, намагалась краще мене годувати. У 1945 році, в зимовий період, застудилась на городній бригаді, коли ставили на полі тяжкі дерев'яні щити для затримання снігу. Була вона голодна, легко одягнута. Прийшла додому, піднялася висока температура, і через тижень мама померла, коли мені було 10 років. Так ми з батьком залишились удвох.

Я ходила до школи, як могла вела домашнє господарство. У 1946 році була велика посуха, голодний, неурожайний, тяжкий рік. В цьому році в нашу сім'ю прийшла інша жінка, яка стала мені доброю мачухою. Вона мені, як могла, допомагала закінчити середню школу і вчитись далі – в медичному училищі, доглядала маленьких моїх двох синів. З батьком вони жили дружно, тихо, спокійно. А мама не дожила до внуків.

Я, Микола Яланський, 1937 року народження, пам'ятаю, як мого батька в числі перших, у 1941 році, забрали на фронт. У 1942 році ми

отримали „похоронку”, в якій було написано, що мій батько „загинув як герой у боях за Сталінград”. Залишилось нас четверо – мама і троє дітей. Мама працювала в колгоспі, у ланці. Ми жили бідно. Особливо бідували в неурожайний 1946 рік. У нас не було хліба, не було з чого зварити навіть ріденький супчик. В сім'ї я був найменший, тому мені доводилось ходити по хатах села, просити шматок хліба. Це дещо допомагало нашій сім'ї. Пам'ятаю, весною 1947 року, мама принесла до хати десяток картоплин, дала мені 1 крб. грошей і послала до сусідки, щоб я купив пів склянки пшона. Ми зварили суп – ріденький, але смачний. Часте голодування, холодна взимку хата не пройшли для нашої сім'ї безслідно. Весною у мене були пухлі ноги, але я вижив, а найстарша сестра Зіна захворіла туберкульозом весною 1947 року, а весною 1949 року померла, коли їй було 17 років.

Школу я відвідував слабо – то був голодний, то не було черевиків. У 12 років я пішов працювати в колгосп причіплювачем до трактора. В обідню перерву трактористам привозили каструлю борщу і по шматку хліба, а причіплювачам обіду не давали. Якщо в каструлі залишалось трохи борщу, а інколи маленькі шматочки хліба, то я все це доїдав.

У 1953 році закінчив 7 класів і більше до школи не ходив. Бригадир тракторної бригади допоміг скласти іспит на тракториста.

Батько в моїй пам'яті залишився молодим, а мама – в рясенькій спідниці, в полатаній кофті і з сапою за плечима...

**ЗВЕРТАЙТЕСЯ
ДО НАС**

**і ми поладимо
усі Ваші фінансові справи**

e-mail: admin@uofcu.org

website: www.uofcu.org

Your savings federally insured to \$100,000

NCUA

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

Українська Національна Федеральна Кредитова Кооператива

*Найкоротша дорога
до Вашого першого мільйона!*

• **Позички**
• **Інвестиції**

• **ІРА рахунки**
• **Кредитні картки**

та багато інших послуг

ГОЛОВНЕ БЮРО:

215 Second Ave., (between 13th & 14th St.), New York, NY 10003 • Tel.: (212) 533-2980 • Fax: (212) 995-5204

ФІЛІЯ В НЮ-ЙОРКУ:

1678 E 17th St., Brooklyn, NY 11229 • Tel.: (718) 376-5057 • Fax: (718) 376-5670 • Toll Free: 1-866-857-2464

ФІЛІЇ В НЮ-ДЖЕРЗІ:

35 Main St., So. Bound Brook, NJ 08880 • Tel.: (732) 469-9085 • Fax: (732) 469-9165

265 Washington Ave., Carteret, NJ 07008 • Tel.: (732) 802-0480 • Fax: (732) 802-0484

Телефонуйте безкоштовно 1-866-859-5848

Подарунок для дитячих сердець

ЛЬВІВ. – 20 листопада у Львівській обласній клінічній дитячій лікарні „Охматдит“ відбулася спільна прес-конференція Фонду допомоги дітям Чорнобиля і компанії „УМС“ з нагоди урочистого передання лікарні кардіологічного обладнання, яке було придбане для дитячих лікарень у Львові, Чернівцях і Дніпропетровську за кошти, отримані від благодійної акції „Нас 10 мільйонів“, проведеної „УМС“ у липні 2005 року на відзначення появи 10-мільйонного абонента. У найбільшій благодійній акції в Україні взяли участь понад 560 тисяч абонентів „УМС“, які надіслали понад 806 тис. коротких телефонних повідомлень вартістю 1 грн. за кожне.

Сума, зібрана абонентами „УМС“, склала 671,948 грн. (без податків). Компанія подвоїла цю суму і передала Фондові допомоги та розвитку дітям Чорнобиля приблизно 266 тис. дол. У рекордно швидкий час фонд закупив обладнання, зокрема інфузійні помпи, біохімічний аналізатор крові, портативний ультразвук, реагенти для аналізатора газів крові, хірургічні інструменти для операції на відкритому серці немовлят.

– Це обладнання є дуже важливим для нашого відділення, – сказав Роман Ковальський, провідний торакальний хірург ОХМАТДИТу, – зокрема інфузійні помпи дозволяють на введення дитині таких невеликих доз ліків, які є необхідними, а лікар цього так точно не зможе зробити. Переносний ультразвуковий сканер дає змогу здійснювати ультразвукову діагностику серця, головного мозку, внутрішніх органів і щитовидної залози новонародженого й оглядати понад тисячу пацієнтів на рік, зокрема й нетранспортабельних дітей у районах. Біохімічний аналізатор визначає понад 40 різних показників крові. Для цього досить взяти в малюка кров з пальчика“.

– Ми надзвичайно вдячні фірмі „УМС“ за довіру до нашого Фонду і

фінансову підтримку нашої партнерської лікарні у Львові, – сказав Олександр Кузьма, виконавчий директор ФДРДЧ. – Без сумніву, обладнання, придбане за рахунок гранту „УМС“, значно підсилить львівських кардіохірургів і допоможе їм врятувати життя багатьох діточок. Це питання надзвичайно актуальне, бо в Україні щороку народжується понад 8 000 дітей з вродженими вадами серця і судинної системи. Тільки 680 з цих дітей мали вчасні операції минулого року в Україні. Це доказ того, що така допомога і технічне підсилення вкрай необхідне“.

– Ми раді бачити реальні плоди нашого співробітництва. Нове кардіологічне обладнання надасть можливість врятувати не одне життя. Це – сумісний внесок

Адам Вояцький, Ярина Ключковська і д-р Роман Ковальський оглядають новий біохімічний аналізатор.

Ярина Ключковська, Адам Вояцький, Олександр Кузьма, д-р Роман Ковальський, д-р Ірина Микичак.

„УМС“ та наших абонентів, яким ми дякуємо за рекордну активність, проявлену під час проведення акції „Нас 10 мільйонів“, – говорить Адам Вояцький, генеральний директор „УМС“.

В прес-конференції також взяла

участь Ірина Микичак, заступник голови начальника управління Міністерства охорони здоров'я у Львівській області.

Щоб підтримати Фонд ДРДЧ, можна вислати пожертву, звільнену від податків, на адресу:

Office Children of Chernobyl Relief Fund USA, 272 Old Short Hills Road, Short Hills, NJ 07078.

Тел.: (973) 376-5140, факс: (973) 376-4988, електронна пошта: i@c.o

Марта Стецюк

Голос предків

Зберегти українство – таке завдання стоїть перед нашими побратимами з української діаспори в різних кутках світу. Нещодавно в Україні, зокрема на Тернопільщині, перебувала група української молоді з Австралії за програмою „Слідами незабутніх предків. Україна – 2005“. Її очолював відомий громадський діяч, член управ Громади, Спілки Української Молоді, Українського Олімпійського комітету Західної Австралії, довголітній виховник української молоді Богдан Микитюк. Нижче вміщуємо його відповіді на запитання Тетяни Будар:

– Які враження в учасників делегації, яку Ви очолювали, від перебування в Україні?

– Нашу групу з 17 осіб складали учні класів української мови, організовані старшими сумівцями, дехто приїжджав з родиними. Маршрут виховно-вишкільної подорожі включав багато міст і сіл, духовних святинь, цікавих місць країни. Побували в столиці України, на могилі юнаків, котрі загинули в обороні Києва у бою під Крутами, на Андріївському узвозі, в місцях Помаранчевої революції, визвольних змагань українських патріотів за свою державу. Полонив Львів з його чудовою архітектурою, гостинними були Карпати з щедрими вівчарями-гуцулами на полонинах, чарували красиви Тернополя,

Бережан, інших місць, де ми побували.

Зворушливим було гостювання в таборі „Лисоня“ Молодіжного націоналістичного конгресу в лісі біля села Саранчуки. Ми сиділи біля ватри, співали народні пісні, роздумували над долею українства. Відбувались емоційні зустрічі з родинами. Молоді австралійці закохались в Україну.

– Знаємо, що українська діаспора в Австралії активно підтримувала Помаранчеву революцію...

– Це самозрозуміло! Наприклад, у Перті проводились віча протесту, де виступали з політичними промовами, роздавали агітаційну літературу, помаранчеві стрічки і кульки. Писали листи в газети, звертались через Інтернет, радіо й телебачення до представників австралійського парламенту, щоб визнали право України на вільні вибори, на демократію і свободу. Як наслідок – Австралія була однією з перших держав, які заявили про неправильність перших перевиборів, вимагаючи нових демократичних перевиборів.

– Чим живе сьогодні наша діаспора в Австралії?

Австралійці у Львові

– Кожного тижня у неділю сходимося на Службу Божу, а в понеділок – на кляси української мови, проби народних танців. Звичайно, беремо участь в імпрезах з нагоди українських народних свят, важливих дат і подій. Святим для нас є відзначення Різдвяних і Великодніх свят, Шевченківських днів, днів Матері і Батька, Незалежності, Героїв Крут та деяких інших.

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Концерт до 250-ліття Моцарта

НЬО-ЙОРК. – Музичний світ широко відзначає 250-ліття від народження найвизначнішого „вундеркінда” Вольфганга Амадеуса Моцарта (1756-91). Для пригадки хочемо подати деякі характерні риси з життя композитора.

До шостого року життя він став віртуозом-піаністом, невдовзі – скрипалем, органістом та диригентом. Він володів невичерпною композиторською енергією і міг писати музику де-небудь і коли-небудь. Цей геніяльний чоловік почав компонувати з шостого року життя, і за тридцять років невсипущої праці написав 650 масштабних творів всіх можливих жанрів: опери, мессі- (літургії), ораторії, мотети, концерти для інструментів з оркестрою, хори, пісні-арії, симфонії, сонати та велику кількість камерної музики для різних ансамблів. Спочатку Моцарт компонував п'єси для фортепіано, а його перша симфонія постала на восьмому році, ораторія – на одинадцятим, а опера – на дванадцятим році життя. Його публічні виступи почалися з 1762 року в Німеччині, Франції, Англії, Голландії та Італії. Він грав не тільки приготовані п'єси, але відразу з нот, а також імпровізував музичні п'єси на теми, подані людьми з публіки.

Ці концертні тури дали Моцарту нагоду познайомитися з королями, князями та родовитою аристократією, артистами й композиторами, їхньою музичною творчістю:

Моцарт, крім рідної німецької мови, вільно спілкувався французькою, італійською та англійською мовами, з дитинства володів вишуканими манерами, як це вимагало аристократичне середовище, включно з їх звичаями та дорогими одягами.

Моцарт визначався феноменальною музичною пам'яттю. Ось один характерний випадок. Його запросили до Сикстинської каплиці послухати неопублікований твір Грегорія Аллегрі „Мізерере”, нарікаючи, що композитор нікому не хоче показати партитуру. Після прослухання Моцарт поклав на ноти цей дев'ятиголосовий твір – без найменшої помилки.

Моцарт мав здібність абсорбувати почуту музику та імітувати ідеї творів, піднімаючи їх до свого артистичного рівня, а деякі ідеї дозрівали в його умі довгі роки, щоб згодом народитися шедеврами. Деякі науковці стверджують, що в творах Моцарта є синтез XVIII століття, яка віддзеркалює музику цього періоду, пропущену через призму його генія. Спілкуючись з аристократією та освіченими людьми, для яких писав музику, він старався, щоб його музика задовольняла смаки спонзорів і була прихильно прийнята. В цьому йому щастило, бо його музика перлисто елегантна: це „музика для музики”, в якій немає пейзажних картин, ні біографічних сцен, ні вуличних емоцій для простолюду.

Пригадавши деякі характерні риси

композитора, приступаємо до концерту нашої музичної серії в Українському Інституті Америки, що відбувся в суботу, 3 грудня. У святкуванні Моцартового ювілею брали участь знайомий жіночий Квартет з Кольорадо, у який входять Джулі Розенфельд та Лідія Реддінг – скрипки, Марка Густавсон – альт, Даян Чаплін – чельо, з співучастю піаніста Миколи Сука. У їхній програмі був рідше виконуваний Фортепіановий квартет Ес-дур. Микола Сук з притаманним йому шармом успішно заангажувався в гармонійну розмову зі струнним ансамблем, що в тому творі вийшов поза рамки супроводу. Струнний ансамбль не тільки вів злагоджений діалог з фортепіано, але також між смичковими інструментами було багато „музичної розмови”. Скрипачка Розенфельд, альтистка Густавсон і чельстка Чаплін мали багато репрезентативних точок, серед яких альтистка завоювала провідну роль у проведенні драматичної лінії.

Для відпруження й урозуміння у програму було включено музичну пародію на відому серенаду Моцарта: „Мала нічна музика”, написану Вольфгангом Шродером (1947р.) і названу „Малою музикою сміху”. Цей 4-частинний твір уживає початкові такти Серенади Моцарта, але скоро переходить у добре відомі твори пізніших композиторів класичного й романтичного періодів, як і знамінітькі й американські пісні.

Квартет з Кольорадо грав усю музику з добрим гумором з розва-

говими рухами, мімікою, свистами та сміхом, що впровадило слухачів у веселий настрій, які потім коментували прослухане.

По перерві прозвучав дуже популярний 19-ий квартет Моцарта Ц-дур, знамим під титулом „Дисонантний”, що є останнім з шести квартетів Моцарта, які композитор присвятив творцеві того жанру Гайднові.

Квартет з Кольорадо, виконуючи той шедевр з першого Аллегро, насиченого контрапунктами і голосовим плетінням, надав контрастним епізодам більшої напруги, а щораз нові пласти чарівних мотивів у їх відтворенні набирали більшої краси, і кожний наступний епізод здавався більш надхненним, як його попередник. Анданте-кантабіле – це найбільш інтимний твір Моцарта, подібний до чудової пісні, яку Квартет з Кольорадо вивів шовковими звуками. Шпаркий Менует наелектризований вражаючими контрастами, а кінцівка виповнена мускуляриями зарядами й відіграна з дозою пристрасти.

Таке вершинне виконання напевно пережив Йозеф Гайдн, що був на прем'єрах йому присвячених квартетів, і по концерті сказав батькові композитора, Леопольдові: „Я чесний чоловік, і перед Богом кажу вам, що ваш син є найбільшим композитором, який мені відомий чи з прізвища чи особистого знайомства. Він (Вольфганг Амадеус) має почуття смаку, ба – що більше, в нього є глибоке знання композиторського діла”.

Богдан Марків

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА САМОПОМІЧ НЬЮ ЙОРК

ОЩАДЖУВАТИ НАЙПРОСТІШЕ:

**П'ЯТИ РІЧНІ
СЕРТИФІКАТИ***

5.02% АРУ

**ОДНО РІЧНІ
СЕРТИФІКАТИ***

4.50% АРУ

**3-Х МІСЯЧНІ
СЕРТИФІКАТИ***

3.67% АРУ

АРУ – Відсотковий заробіток у річному відношенні. * \$500.00 Мінімальний вклад. Штраф може бути наложений за передчасне розірвання умови Сертифікату. Різні терміни сертифікатів. Рати можуть мінятися без попередження.

Your savings federally insured to \$100,000

NCUA

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

Головне Бюро:

108 Second Avenue
New York, NY 10003

Tel: 212 473-7310
Fax: 212 473-3251

Філії:

Кергонксон:

6325 Route 209
Kerhonkson, NY 12446

Tel: 845 626-2938
Fax: 845 626-8636

Юніондейл:

226 Uniondale Ave.
Uniondale, NY 11553

Tel: 516 565-2393
Fax: 516 565-2097

Асторія:

32-01 31st Avenue
Astoria, NY 11106

Tel: 718 626-0506
Fax: 718 626-0458

Поза Нью Йорком дзвоніть
безкоштовно:
1-888-SELFREL
Наша електронна сторінка:
www.selfreliance.org

ЕДМОНТОН. – 6 листопада в залі Українського національного об'єднання (УНО) відбулася мистецька виставка художників з України. Відкрила виставку Люба Бойко-Бел, голова Організації Українок Канади в Едмонтоні, яка представила художників Ірину Карпенко, Оксану Мовчан, Валерію Семенка та Олю Зарапіну.

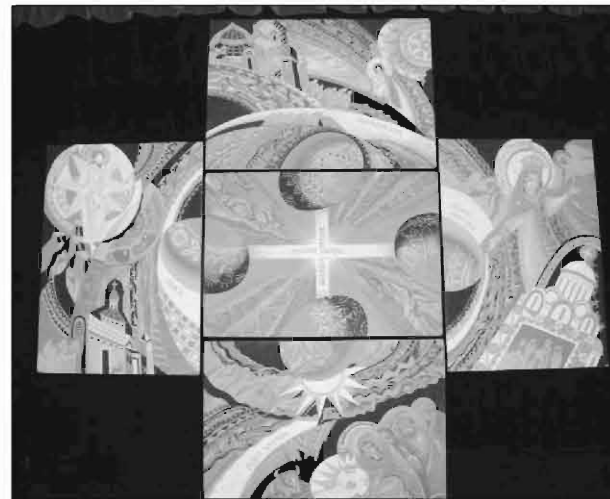
Ірина Карпенко народилася 1965 року в Києві, закінчила з відзнакою Київський художньо-промисловий технікум та майстерню плякату в Українській академії мистецтв. Коли закінчувала академію, намалювала картину „Основні українські релігійні свята“, яка того дня висіла на сцені і прикрашала залу УНО. Ірина працювала викладачем малюнку, живопису та композиції в Слав'янському центрі мистецтв, ілюструвала дитячі книжки та журнали. З 2003 року мешкає в Канаді. Учасник багатьох виставок в Україні, Великій Британії та Канаді. Працює в техніці акварелі та офорту.

Оксана Мовчан народилася в Києві 1968 року. Професійну освіту здобула в Українській академії мистецтв (майстерня вільної графіки). З 1996 року мешкає в Канаді. Учасниця 13 персональних виставок (Україна, США, Канада, Китай, Іспанія), міжнародних конкурсів графіки у Японії, Польщі, Канаді, Україні. Переважає техніка офорту. З 2004 року починає творчо працювати зі склом.

Валерій Семенко народився 1961 року на Буковині, художню освіту розпочав в художній школі міста Чернівці. В 1989 році закінчив університет імені Івана Франка у Львові. Брав участь у багатьох колективних і персональних виставках. Його роботи знаходяться в багатьох приватних колекціях.

Оля Зарапіна народилася 1984 року, до 1996 року жила та вчилася у Києві. В 1996 році вона імігрувала до Канади і сьогодні проживає в Едмонтоні. Оля вивчала живопис в різних художніх студіях Києва, зараз вчиться на факультеті графічного дизайну в Університеті Альберти, експериментує з різними художніми техніками та матеріалами. У своїх працях часто робить екскурси в історію та намагається відобразити внутрішній світ людини та її почуттів.

Українська жіноча організація та УНО не тільки організували цю виставку, але й подбали про те, щоб всі кошти - 856 дол., зароблені на цій виставці, були перечислені в фонд „Мосту надії“, який допомагає сиротам та бідним дітям в Україні. Цю програму почала в 2001 році добродійка Люба Ковальчик з Едмонтонської католицької єпархії у співпраці з Сестрами-Службницями в Україні, щоб допомогти бідним дітям, сиротинцям, багатодітним родинам. Сьогодні вже є 13 осередків в Україні і один в Казахстані під опікою Сестер-Службниць. При вході до залі можна було бачити виставку

Ірина Карпенко. „Основні українські релігійні свята“

„Міст надії“.

Люди щиро дякували організаторам виставки: членам культурно-освітнього комітету при УНО/ОУК, які, разом з художниками і Олексієм Карпенком, підготували її.

Лілія Суха

Українське мистецтво і Помаранчева революція

Президент Фондації „Спадщина“ Юліян Куляс, представник округу Кук Тоні Перайка, заступник голови УІММ Лариса Хрептовська-Райфел, сенатор Володимир Дудич.

Куратори виставки Микола Савицький та Юлія Ваганова

ЧИКАГО. – На початку грудня в УІММ відбулося відкриття мистецької виставки „Відгук художників: українське мистецтво і Помаранчева революція“, на якій було представлено твори 15 молодих художників, які брали участь в демонстраціях на Майдані Незалежності. Інсталяцію виставки виконали куратори Микола Савицький з УІММ та Юлія Ваганова з Центру сучасного мистецтва в Києві, яка прилетіла на відкриття виставки.

Першого грудня УІММ відвідали журналісти та державні представники, члени дирекції УІММ, представники фондаций, які підтримують УІММ. Дружина Президента України Катерина Ющенко та посадник Чикаго Ричард Дейлі передали теплі вітання УІММ з нагоди відкриття виставки.

Чикагська преса приділила гідну увагу цій події. В день відкриття виставки Расел Воркімг подав статтю на першій сторінці газети „Чикаго Трибюн“, в якій співкуратор виставки М. Савицький сказав: „Експонати цієї виставки переживуть час і відстані“. Газета „Чикаго Сан Таймс“ присвятила виставці цілу сторінку, де помістила статтю видатного мистецтвознавця Кевина Ненса. Повідомлення про виставку також появились в інших ЗМІ. Виставка буде відкрита для відвідувачів до кінця лютого 2006 року.

Лариса Хрептовська-Райфел

Голова Дирекції кредитівки „Самопоміч“ Михайло Кос, сенатор Ден Радерфорд, президент „Самопоміч“ Богдан Ватраль, член дирекції кредитівки „Самопоміч“ та УІММ Олег Караван.

Меморіальна дошка на честь Соломії Крушельницької

ГОРОДОК, Львівської обл. – 29 липня у „Свободі” було надруковано мій звіт „Зустріч з поетесою” Ліліаною Косановською, за що складаю щире подяку.

Наше невелике містечко в мистецькому розумінні живе повнокровним життям. Ми, члени Союзу Українок, Товариства „Просвіта”, щорічно проводимо чимало релігійних, літературно-мистецьких заходів, які підтримують посадник Городка Микола Савка, секретар міської ради Дарія Грецько, керуючий районним відділом освіти Володимир Біловський, церкви.

Найбільшою популярністю користуються вечори, присвячені Т. Шевченкові, І. Франкові, Олені Пчілці, Лесі Українці, Василеві Стусові; свята вулиць, які носять імена видатних людей України. Я особисто в рідному с. Демня організувала вечір пам'яті члена проводу ОУН-УПА Петра Шатинського, який загинув від рук катів нашого народу в 30-річному віці.

Відбулося вшанування пам'яті Соломії Крушельницької. На початку жовтня делегація з Городка вирушила у польське місто Ніско. Метою візиту було відкриття меморіальної дошки на честь славетної українки, голос якої на межі XIX і XX століть підкоряв серця мільйонів. Очолив делегацію міський голова Микола Савка, з ініціативи якого було виготовлено меморіальну дошку (скульптор Микола Бунік).

Чотири театральні сезони С. Крушельницька була примадонною

Великого театру у Варшаві. Слава Соломії досягла апогею в партії Гальки в однойменній опері С. Монюшка. В цей час у Польщі її вважали своєю національною гордістю. А італійці називали її італійкою. В Італії було викарбувано золоту, срібну і бронзову медалі з її профілем в ролі Соломе з опери Р. Штрауса. Їй аплодував увесь театральний світ. Майже щороку приїжджала вона в Галичину, брала участь в концертах з нагоди національних та релігійних свят. І де б не виступала артистка, вона завжди включала до програми своїх концертів народні пісні і твори українських композиторів.

Але яке відношення до Городка має ця зірка з Поділля? Коли С. Крушельницька перебувала на гастрольях у Львові, дружина городецького адвоката Л. Озеркевича, Леся, яка сама була прекрасною піаністкою, писала вірші, оповідання, запрошувала Соломію на мистецькі вечори, на яких бували І. Франко, В. Стефаник, М. Павлик, І. Труш, О. Кульчицька та інші видатні особи.

І ми, городківчани, її не забуваємо. Коли в 2002 р. відзначали 130-річчя з дня народження С. Крушельницької, інтелігенція Городка проводила літературно-мистецькі вечори. Готуючись до цих заходів і перечитуючи спогади про славного співака, я звернула увагу на такий епізод з життя юної Соломійки.

Отож коли вийшла заміж найстарша дочка Крушельницьких Осипа і на порі стала Оленка, при-

їхав зі Львова жених-семінарист Зенон Гутковський. Він попросив руки в молодшій – Соломії. Заручилися. А через рік призначили день весілля, розіслали запрошення. Та нареченому не сподобалося, що його майбутня дружина дуже багато говорить про музику, співає, грає. Якось він сказав Соломії: „Як вийдеш за мене заміж, тоді не буде часу співати, виступати в концертах”. Защеміло серце нареченої. „Невже кінець мрії стати оперною артисткою?” – подумала вона. Соломія відмовила Зенонові. Розрив Зенона з Соломією родичі нареченого сприйняли як збездечення їхнього сина. Почались обмови, пересуди. Дальше перебування Соломії в селі Білій стало нестерпним. І тоді родина відіслала Соломію у Ніско, де на той час жила її сестра Осипа з чоловіком Карлом Бандрівським. Тут вона пробула лише декілька місяців, а потім поступила у Львівську консерваторію.

Ми розпочали пошук слідів перебування С. Крушельницької в Ніско. Залучили до цієї справи польських друзів. Нам вдалось розшукати нащадків тих людей, які пам'ятали про перебування С. Крушельницької у Ніско.

На польській землі нас радо зустріли жителі Ніско. Під звуки фанфар та оплески на одному з будинків вулиці Т. Костюшка бургомістр Ніска Маріуш Ковалик та Микола Савка відкрили меморіальну дошку, на якій польською та українською мовами написано:

„Соломії Крушельницька, відома українська співачка проживала в Ніску в 1891 році”.

Авторці цих рядків було доручено розповісти про життєвий і творчий шлях С. Крушельницької, зокрема про її працю в Краківській опері та Великому театрі Варшави. На імprovізованій сцені українські та польські аматори, поети порадували присутніх невеликим концертом. Поетеса з Городка Іванна Хома прочитала власний вірш, присвячений С. Крушельницькій, а вірш поетеси з Тернопільщини Наталії Климко майстерно декламував Василь Луців. Сестри Неоніла та Ліліана Бабкевичі виконали українські народні пісні з репертуару С. Крушельницької.

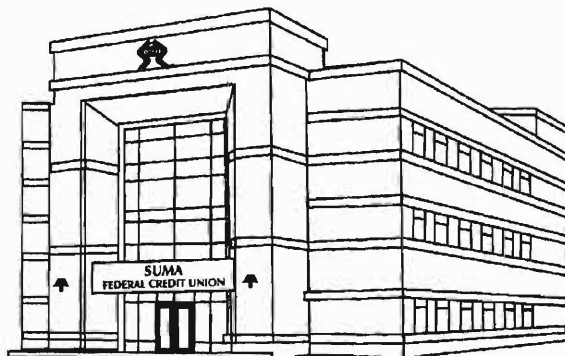
Стефанія Стойко

Стефанія Стойко працювала вчителем української мови та літератури у школі з російською мовою викладання, проводила літературно-мистецькі вечори, возила дітей до Шевченківських місць, до його могили в Каневі, організовувала зустрічі з українськими письменниками, артистами, боролася проти асиміляції мов в ССРСР. Як наслідок, була змушена в кінці 1970-их років залишити працю викладача української мови та літератури. Знайшла посаду логопеда, але не перестала любити рідну мову і літературу. В 1989 році стала ініціатором створення у місті товариства „Рідна мова” (згодом „Просвіта”). Має звання Почесна членкиня Союзу Українок, є членом правління СУУ в Городецькій організації.

Федеральна Кредитова Кооператива

СУМА

Інтернет: www.sumafcu.org

Це найкраще місце для збереження ваших ощадностей!

Сертифікати*

3 місячні	3.67% APY ** (3.60% APR)	
6 місячні	4.34% APY ** (4.25% APR)	
5 річні	5.02% APY ** (4.90% APR)	
"Мані Маркет"	До \$49,999	3.30% APY** (3.25% APR)
	\$50K+	3.56% APY** (3.50% APR)

* Сертифікати понад \$100,000 платимо 0.25% додатково. ** Відсотки нараховуються у річному відношенні і можуть змінюватись без попереджень.

Головне Бюро Main Office

125 Corporate Blvd
Yonkers, New York 10701
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-220-4090
1-888-644-SUMA
E-mail: memberservice@sumafcu.org

Філія в Йонкерсі Yonkers Branch

301 Palisade Ave
Yonkers, NY 10703
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-965-1936
E-mail: palisade@sumafcu.org

Філія в Спрінг Велі Spring Valley Branch

16 Twin Ave
Spring Valley, NY 10977
Tel: 845-356-0087
Fax: 845-356-5335

Філія в Стамфорді Stamford Branch

39 Clovelly Road
Stamford, CT 06902
Tel: 203-969-0498
Fax: 203-316-8246
E-mail: stamford@sumafcu.org

ТВОРЧИСТЬ НАШИХ ЧИТАЧІВ

Українці – успішний народ!

Всі ми різні від дії до слова.
Незалежно будуймо життя.
Крізь кордони єднає нас мова,
Українська свідомість й буття!
Не цураймося давніх традицій,
Поруч з тим – науковий прогрес.
Маймо віру та гідність амбіцій,
Захищаємо свій інтерес!
Всі ми різні, та браття за духом.
Українці – успішний народ!
І у світі з прискореним рухом
Досягнемо доцільних висот!

До української молоді

Майбутнє кожної держави –
Це молодь рідної землі.
Дівчата й хлопці українці!
Майбутнє Батьківщини – ми!
Від нас залежить в перспективі,
Чого доб'ється наш народ.
Поваги й слави в повній мірі,
Неперевершених висот?
Козацька кров тече у жилах,
Чарівна мова на вустах.
На користь Неньки – України
Хай кожен з нас буде шлях!

Дмитро О. Дорофєєв,
Луганськ

3 дві тисячі шостим!

Дві тисячі і шостий рік надходить,
То ж ми вітаєм з Новим роком вас,
Так якось скоро все життя проходить,
І молодість... лиш спогади у нас.
Хто вже в роках – знайомий з лікарями,
А хто молодший – мріє про любов,
І для усіх є Божий хрест над нами,
Старіє хтось, хтось молодіє знов.
Ми знаємо, вже Новий рік в дорозі,
Відсуне „п'ятий” цей без вороття,
Не лишимо ж його ми на морозі,
А впустим в хату, і в своє життя.
А там за кілька днів й Різдво із нами,
Над Вифлеємом – зірка золота,
Святкуймо ж з радісними всі серцями
І Рік Новий й Народження Христа!

Ростислав Василенко,
Юніон, Н. Дж.

Різдвяний подарунок

Іванна Савицька

*Любов – це страшна недуга, на щастя,
вона не є заразливою...
Не питайте мене про роки...*

Мені соромно зізнатися перед вами, відкри-
ти правду, розповісти все докладнісінько від
самого початку, соромно й ніяково. Проте,
щоб стало легше на душі, розкажу вам щиро,
мов на сповіді – я закохався, мов молодий –
„по самі вуха”. Не питайте мене про роки,
прошу, благаю, не питайте – перший сніг на
скронях... не питайте мене про роки...

А було так. Мене перевела фірма з малого
міста до Чикаго. Все тут нове, все чуже, незна-
йоме, проте, мов ясний промінь серед ночі, зі-
стрів я вранці на вулиці Вестерн чарівну дівчи-
ну – американку. З цього часу світ довкола
мене змінився, все змінилося, зясніло...

Сіре стало рожевим, чорне – білим. Зацвіли
у грудні весняні квіти – в моєму серці... При-
йшла до мене чарівна весна... Любов – це
страшна недуга, але – не заразлива... Дівчино-
кралечко, як тебе звати? Не вгадаю... Очі у неї
– мов волошки у золотій пшениці, замріяні, чу-
дові. Губи – мов спілі вишні, лиш рви та їж...

В пам'ять полтавки Марії Башкирцевої (1860-1884)

ТАЛЛІН, Естонія. – 3 грудня в столиці країни відбулася конференція Союзу Українок Естонії (голова Ліля Чипальська) при Конгресі Українців Естонії, а також концерт і святковий бенкет з приводу 120-річчя жіночого руху. До цього свята я написала поему „Марії Башкирцевій – 145”, яку прочитала перед присутньою аудиторією. Слухачі висловили побажання, щоб про долю цієї дівчини дізналася ширша українська спільнота. Ось чому я звертаюся до вас і надсилаю цю поему – 24 строфи, що відповідає кількості прожитих Марією років.

М. Слабошпицький пише про Марію Башкирцеву:

„Ім'я Марії Башкирцевої (1860–1884) менше знайоме в Україні, а більше у Франції, де її знають як знамениту художницю. Там вона померла від хвороби на сухоти у неповних 24 роки, там похована, там над її могилою встановлено пам'ятник – скульптуру Мішеля Тарнавського, виповнену з білого каменю: Марія на повний зріст з книгою в руках”.

Михайло Слабошпицький розповів у своїй книзі про трагічну долю і недовге трагічне кохання молодшої красавиці полтавчанки до великого французького художника Жюльєна-Лепажа, котрий мав неабиякий вплив на Марію як своїм мистецтвом, так і своїми поглядами на навколишнє. Він був старший за Марію на 12 років, але помер також у молодому віці (36 р.) від тяжкої хвороби на рак, у тому ж 1884 р., на місяць пізніше від Марії.

23 листопада минуло 145 років від дня народження великої французької художниці Марії Башкирцевої, що українкою народилася і за своє коротке життя залишила 150 різних своїх праць: картин, полотен, начерків, ескізів, скульптур. Тож вшануймо її пам'ять!

Ольга Горянська,
м. Таллін, Естонія

Поему про М. Башкирцеву подаємо з деякими скороченнями.

Моя поема про трагічну долю,
Про дівчинку з полтавського села,
Яка висот в мистецтві досягла,
Та дуже рано в вічність відійшла
Не на своїм, а на чужому полі(...)

Цій дівчинці судилося прожити
Двадцять чотири літа і весни,
Мов спалахнули зіркою вони,
Вряди-годи нас, Боже, борони, –
Не довелося навіть долюбити (...)

Дванадцять рочків – це село Гавронці,
Серед природи, музики й краси,
Де вранці ноги мокрі від роси,
Де все для тебе, що не попроси:
Повітря чисте, ліс і навіть сонце.

А ще дванадцять – це красунь Париж,
Велике місто, де дістала слави,
Де кожен день балі й нові забави,
Повітря п'яне з коньяку і кави,
І ти ведеш щоденник про Париж(...)

У тебе в горлі – наче соловей
З регістром надзвичайним – верхнім й нижнім,
Ти лекції береш вже цілі тижні,
Співаєш арії палкі і ніжні, –
До ніг твоїх ось-ось впаде Орфей(...)

В твоїм щоденнику такі слова:
Я хвора на сухоти, що робити?
Сценічне амплуа тепер закрите,
А треба якось жити і творити,
Йде обертот від цього голова.

То ж прощайте, мій театр і сцена!
Що ще я вмію? Вмію малювати,
Але, щоб фахом цим опанувати,

Повинна я невтомно працювати, –
Отож, я йду в майстерню до Жюльєна”
Художник – геній, з котрим не знайома,
Чий живопис вганяє її в раж,
Вона обожнює ім'я його – Лепаж –
І раптом: це насправді чи міраж?
Її кумир сьогодні в неї вдома!

Він – поруч, і для неї – це вже щастя,
Він заступив собою білий світ,
Він зупинив для неї часу хід, –
Нарешті здогадатися їй слід:
Вона... закохана – на щастя чи нещастя?
Та не вдалося їм побути в шлюбі:
Вона – сухотниця, у нього рак,
Обоє вже приречені відтак,
Обом не допоможеш вже ніяк,
Марії і Жюль – герої мої любі!

Ви за безсмертя дорого сплатили,
Вам так хотілось жити, жити, жити!
І так обом хотілось долюбити.
Але згоріли разом в одну мить,
На згадку свій талант ви нам лишили.

... Як віск обличчя, біла голова,
труна, кімната, саван – білі, білі,
І безліч білих квітів – ніжних лілій,
І білий катафалк, і коні білі...
Чи справді ти померла? Ні, жива!

Сто п'ятдесят полотен і скульптур!
Завдяки ним, ти стала знаменита,
Ім'я твоє навек безсмертям вкрите,
А образ твій у камені відбитий,
Твої картини виставляє Лувр.

Листопад 2005 р.

Та якже рвати оті вишні з чужого саду?

Я знав, що вона обідає в малому, затишному
ресторані. Не було трудно туди зайти, присісти
при столику, нав'язати розмову. Та цього не
міг я зробити. Мій бос забігав туди часто саме
в обідову пору, і я боявся видати себе.

Однак мене турбувало – її байдужий по-
гляд, холод її очей, ні якої усмішки! Ну, що
ж – підожди...

Але надходили Різдвяні Свята. В мене зро-
дилася шалена думка, – купити дівчині пода-
рунок. Чому ж шалена? Люди людям у час
Різдва дарують різні подарунки. Я годинами
вештався по крамницях, вагався, мучився і
врешті вирішив купити добрі французькі па-
хощі, за досить високу ціну. Шиковно запа-
кована чічка, прикрашена дзвіночками, схо-
валася у моїй кишені.

Плян такий: за день до Різдва вдавати легку
простуду, й скоріше відійти з праці. Я пам'ятав,
що банк, в якому вона працює, зачинається о
третій. Цього не міг я в жоднім разі прогавити.

Того дня зі мною було зле. Паморочилося в
голові, гнітив тиск крові. Вдавати хворого зо-
всім не було потреби.

– Петре, ти дуже блідий, що з тобою? – спи-
тав мене бос спинившись біля мого стола.

– Я трохи хворий, – чи міг би вийти вже о
другій?

– Хоч би й зараз, – сказав бос. – Хоч би й за-
раз, бо це вже перша.

Я зволікав з відходом, помалу складав папе-
ри, врешті о першій тридцять почав одягати
свій плащ.

– Петре, зачекай хвилину, не йди один. Я теж
відходжу скоріше, підвезу тебе автом додому.

– О ні! Не треба, я маю дещо полагодити,
спішу.

Бос, одягнений у новенький плащ, вхопив
мене під рам'я, і повів, мов хворого, до авта.
Все пропало, подумав я, все пропало!

І зараз таки, за рогом, вийшла мені назу-
стріч – вона. Грім вдарив нагло, поцілів у
саме серце. Але не вбив... Я стиснув відрухо-
во дарунок, у грудній кишені, проте не зва-
жився що-небудь з ним робити. Дівчина на-
ближалась швидко, й усміх щастя злітав з її
очей. Вона простягнула руку. Мені? Ні, не
мені... А бос спокійно сказав до неї:

– His name is Peter Horoshko, працівник на-
шої фірми, – а мені спокійно процідив:

– Peter, Her name is Ksenia, my dearest
wife, emigrant from Ukraine, shake hands,
meet a new friend...

– Peter, what is the matter with you? Ти
справді виглядаєш дуже хворий!

Цього вечора старенька пані Фішер, у якій
я винаймав помешкання, сказала з великим
зворушенням –

– Який прекрасний Різдвяний подарунок. Чи я
заслужила на нього?

(За правдивою подією)

Знайдіть: кінодокументаліст Галя Кучмій

Галя Кучмій

ЧИКАГО. – Приїхала до нас з Канади відома кінодокументалістка українського походження Галя Кучмій – шукати слідів живої пам'яті про членів Капелі бандуристів ім. Шевченка, якою з 1941 року керував славний музикант з

Полтавщини Григорій Китастих (1907-1984). Вона, разом з кінорежисером Орестом Сушком (тут варто додати, що Орест Сушко – також бандурист і співак, як і його батько. А його дід майстрував добрі бандури) має намір створити фільм про цю славу Капелю, яку німецькі окупанти депортували – всіх 18 бандуристів – до Німеччини.

Цей фільм покаже, яке враження справляла Капеля на молодих 14-15-16-17-літніх невільників з тавром „Ост“, що слухали „Засвіт встали козаченьки“ або народні думи, і як плакали вони, як маленькі діти, коли бандуристи співали на слова Т. Шевченка „Встає хмара з-за лиману“.

Під кінець війни Капеля, переодягнута в німецькі уніформи, чудом перейшла австрійський кордон, а в 1949 корабель привіз її, в повному складі, до берегів Америки...

Галя Кучмій хоче також знайти потрібні для здійснення того великого проєкту фонди: 90-хвилинний повнометражний фільм буде готовий у 2007 р. і коштуватиме 400 000 канадських або 350,000 американських доларів.

Консультантами фільму є відомі бандуристи Юліан Китастих і Віктор Мішалов.

Проект постійно підтримує Капеля Бандуристів, і Конгрес Українців Канади (КУК).

В неділю, 11 грудня, Г.Кучмій показала в Культурному осередку декілька своїх фільмів, зокрема початкові кадри з фільму про Капелю

бандуристів. Фільм матиме назву „Живі струни“. На першому пляні екрану чітко напис: „Голос України: Бог, Правда, Гідність, Воля“, а під ним так співає бандурист:

Гей, скиньмось та по талару,

Та купім коня отаману...

Згодом, в привітній хаті, дружина Григорія Китастого розгортає історичні сторінки життя і діяльності Капелі і бандуристів. Ще живе найстарший бандурист Капелі Микола Ліськівський, він народився у 1913 році. Каже, що всіх поховав і тільки сам залишився. Щасливий, що був учасником тріумфів Капелі і радіє, що частку себе віддав Україні, та бажає теперішнім бандуристам продовжувати кобзарську справу. Щиро і зворушливо розповідає про Капелю ще один бандурист – Петро Китастих, внук Григорія. Йому було тільки 14 років, як вступив до Капелі, що дала 300 тріюмфальних концертів. Свої спомини переказує з таким

зворушенням, аж рясні сльози котяться з його очей. Це лише початкові кадри...

Канадка Галя Кучмій вже багато років працює режисером документальних фільмів для Канадського урядового телебачення. У

1973 році закінчила факультет англійської літератури в Торонтському університеті, в 1977 році – Інститут кіно і телебачення, в 1979 році – Американський фільмовий інститут в Лос-Анджелесі.

Зачарована особою „найсильнішого чоловіка світу“ – українського силача Михайла Свистуна з маленького канадського містечка в Манітобі, вона забажала увічнити його в документальному фільмі. Зібрала на цю ціль протягом одного місяця 50, 000 доларів. І з того часу поринула в самостійні творчі проєкти, створивши понад сто фільмів і одержавши за повину з них різні нагороди.

Олександра Мудра

Книжки, надіслані до бібліотеки „Свободи“

Національний музей у Львові, Посольство США в Україні, УККА. „Яків Гніздовський (1915 - 1985) каталог виставки з нагоди переповнення праху митця на батьківщині та відзначення 90-ліття від дня народження“. Видавництво ПП „Кварт“, Львів, 2005 рік.

Іван Филипчак. – „Страдальці і месники“, лемківська історична повість з XVII ст. Повість вперше видана у США („Компютопринт Корп“). Кліфтон. Н.Дж.) виходить у 60-ті роковини смерті письменника – як квітки і свічки на невідомому могилу на табірному кладовищі в сибірському Тайшеті... Кліфтон, Н. Дж., 2005 рік.

Ірина Дибко. – „У саді думок“ – поезії, статті, оповідання, доповіді, рецензії. Ці жанри – немов гілки дерева думок авторки, її душевних почувань і відповідей на багатогранні події туземного життя. („Компютопринт Корп“). Кліфтон. Н.Дж.) Потомак, Мд., 2005 рік.

Леся Бризгун-Шанта. – „Гелен Келер, або не здамся наперекір всьому“. – Нова книжка письменниці відкриває багатьом і юним, і дорослим читачам в Україні ім'я американської жінки-легенди Гелен Келер. Доля цієї мужньої людини переконує, що віра і сила духу здатні творити дива. Видавництво „Ярославів вал“, Київ, 2004 рік.

„Чорні хмари над золотистим полем“ – Авторка цієї книжкою розтворює в нас одне серце: вона про тих українців, чиє дитинство і юність припали на 30-ті роки минулого сторіччя; про тих, хто пройшов крізь пекло Голодомору, крізь муки й тортури і залишився після всіх випробувань чистим душею, зберіг віру в Бога, добро й справедливість. Видавництво „Ярославів вал“, Київ, 2005 рік.

Володимир Єфимов. – „Між Мельпоменою і Січеславною“ – рецензії, аналітичні та критичні статті, художні нариси та фейлетони про театр і театральне життя, написані протягом останніх десяти років. Видавництво „Пороги“, Дніпропетровськ, 2005 рік.

Сергій Носань. – „Бибір“ – притча. Книжка написана в традиційній для літератора манері філософського осмислення земного буття. Видавництво „Брама“, Київ, 1999 рік.

Василь Пахаренко. – „Поєдинок з Левіафаном“. – Міт і псевдоміт в українській літературі 20-их років XX ст. У монографії досліджуються визначальні закономірності українського літературного процесу того часу. Зроблено докладну аналізу найпомітніших творів П. Тичини, М. Хвильовича, М. Куліша, Г. Косинки, В. Підмогильного, Б. Антоненка-Давидовича, А. Головка та інших письменників того часу. Видавництво „Відлуння“, Черкаси, 1999 рік.

„Віті єдиного дерева“ – (Україна Східня і Західня в апокаліпсисі XX століття). В книзі на основі архівних матеріалів, публікацій у тогочасній пресі, багатьох свідчень очевидців і учасників подій автор розкриває найтрагічніші сторінки української історії минулого століття. Особливу увагу приділяє двом штучним Голодоморам – 1933 р. і 1947 р., а також героїчній боротьбі УПА супроти фашистських і більшовицьких загартників. Видавництво „Брама-Україна“, Черкаси, 2005 рік.

Віктор Кордун. – „Трава над травою“ – поезії. До нової книги увійшли поезії, написані в останні, переважно 2003 – 2004 роки. Видавництво „Неопалима купина“, Київ, 2005 рік.

Презентація...

(Закінчення зі стор. 14)

єю, створеною за новою схемою, що спростовує ряд хибних методологічних положень теорії літератури радянської доби. Він далекоглядно висловився, що такими хрестоматіями повинні б комплектуватися українські школи у Грузії, Латвії, Азербайджані, Польщі, Придністров'ї, Словаччині і Росії.

На презентації у Люботині також виступили лавреати Всеукраїнського сільського фестивалю-конкурсу „Боромля-2005“ Сергій Столяренко та О. Еткало. Говорили про презентовані книги голова люботинського Конгресу української інтелігенції А. Крамаренко, І. Пасемко, директор видавництва „Міленіум“ А. Ятченко, директор харківського видавництва „Майдан“ А. Стожук, поет В. Бойко, проректор Інституту сходознавства (м. Харків) Володимир Пасічник, поети Кость Маковійський, Ганна Панахно, Тетяна Марущак, Аліса Хачатрян та ін.

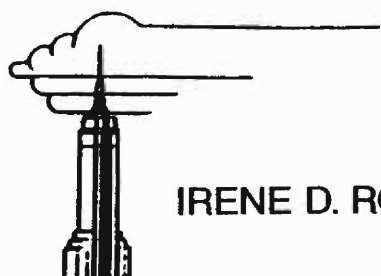
Наступним осередком, де проводилась презентація, був Харківський Національний університет

ім. В. Каразіна. Завідувач катедри історії української літератури Володимир Калашник, він же – упорядник книжки „Відданий будівничий України“, докладно ознайомив присутніх з цим виданням та з хрестоматією. На презентації виступили Є. Федоренко, Петро Кононенко, Анатолій Ятченко, Іван Пасемко, відомий харківський поет Василь Боровий, якому водночас Є. Федоренко вручив нагороду Літературного фонду Воляників-Швабінських при Фундації УВУ в США.

Однією з наймасовіших була презентація згаданих книжок в актовій залі Науково-дослідного інституту українознавства Міністерства освіти і науки України в Києві, де високу оцінку хрестоматії дали ті, кому практично щоденно доводиться її відкривати – викладачі й учні Українського гуманітарного ліцею.

Презентація видань відбулася у викладацькому та студентському середовищі Переяслав-Хмельницького педагогічного університету ім. Г. Сковороди.

Іван Пасемко,
Київ.

IRENE D. ROGUTSKY, D.D.S.

The Empire State Bldg.
350 Fifth Avenue, Suite 5222
New York, N.Y. 10118
(212) 947-1665

„ТАК! УКРАЇНЦІ ПЕРЕМАГАЮТЬ СМІЮЧИСЬ“

Унікальне видання про події, які відбувалися у 2004 році під час президентської кампанії в Україні. У книзі головним чином відображено боротьбу українського народу за чесні та прозорі вибори та протистояння масовим фальсифікаціям владі результатів голосування. Ілюстрована багатьма фотографіями, книга передає дух Майдану Незалежності у Києві під час мирної Помаранчевої Революції.

Книга вийшла у світ за фінансової підтримки Олексія, Галини, Юрія та Ніни Воскобійників та Фундації ім. Івана Багряного. Керівник проєкту – Олег Черногуз. Координатор – Юрій Задоя.

Щоб придбати книгу, надсилайте замовлення до Фундації ім. Івана Багряного за адресою: The Ivan Bahriany Foundation ATTN: DeEtte K. Riley, AW&Sons, 309 East Beaver Ave., State College, PA, 16801. Ціна книжки – 25.00 дол.

НОВІ ВИДАННЯ

„Довідник для нових імігрантів“

ПІТСБУРГ, ПА. – „Довідник для нових імігрантів“, який видав Український культурний і гуманітарний інститут (УКГІ), є спробою випуску українською мовою документу, котрий містить інформацію, важливу для життя в американському суспільстві, а також спробою більш ефективного включення нових імігрантів з України в українсько-американську громаду.

Для цього УКГІ використав матеріали довідника „Ласкаво просимо до Сполучених Штатів: довідник для нових імігрантів“, виданого Службою громадянства та імміграції США.

Ронда Коуст, власник Ресурсного центру Міжнародного розвитку, надала передмову до довідника, в якій вона підкреслює основні відмінності між життям в США та Україні. Р. Кост провела заняття для десятків учасників програм „Громадські зв'язки“ та „Відкритий світ“, а

також великих корпорацій, включаючи „Pittsburgh Pirates“.

Центр російських та східноєвропейських наук при Пітсбургському університеті (REES) надав цінну інформацію, яка міститься в їхньому довіднику для міжнародних студентів. УКГІ використав свій власний досвід щодо проблем улаштування в США.

УКГІ також опублікував концепцію початкового проєкту „Ласкаво просимо до Пітсбургу“, як додаток до довідника. Довідник містить списки соціальних служб, крамниць, місць розваг, українських організацій та іншу важливу інформацію для проживання в Пенсильванії.

Загальний довідник можна знайти на веб-сторінці УКГІ www.uchi.us, копію можна дістати за малу фінансову пожертву, звернувшись до УКГІ на адресу: uchi@uchi.us.

Стефан Галушак

Українське слово йде на схід України

До „Свободи“ надійшло видання, яке засвідчує, що у регіонах, які вважалися традиційно російськомовними, оживає українське слово, українська культура. Перший випуск збірника „Вісник Таврійської фундації“ видано у Херсоні, де діє Осередок вивчення української діаспори (Таврійська фундація). Збірник містить наукові і літературно-мистецькі дослідження діяльності визначних представників закордонного українства. Видала збірник херсонська „Просвіта“ за сприяння Благодійного фонду Яра Славутича.

Прикметно, що в ряді наукових і навчальних установ майже одночасно виникли осередки з вивчення науково-культурного доробку української діаспори. Впродовж тривалого часу цей доробок був під забороною комуністичного режиму, діаспорні письменники, поети, мистці, діячі культури зображувалися у найчорніших фарбах. А найчастіше вони були просто невідомі заголові. У Херсоні такий осередок виник при університеті як міжкатедральна наукова лабораторія „Українська література в англомовному світі“. В числі перших відвідали університет Петро Одарченко, Божена Ольшанівська зі

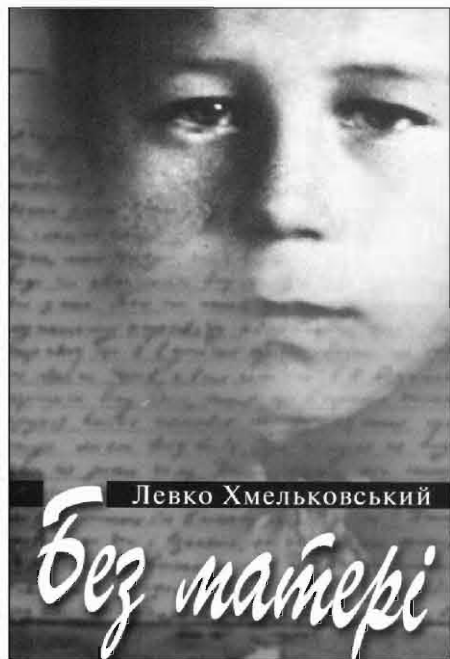

США, які відкрили завісу перед студентами і педагогами, розповіли їм правду про діаспору. В збірнику вміщено розвідки про життя і діяльність багатьох визначних українців.

Адреса редакції видання (головний редактор Іван Немченко): „Просвіта“, пр. Ушакова, 16, Херсон, 73000 Ukraine. Електронна адреса: oleksuk_prosvita@ukr.net

ЧИТАЧІ ПРО КНИГИ

Спільність долі мого покоління

Якби тисяча осіб з нашого покоління написала свої спогади, вийшла б своєрідна історія доби. В кожного – різне, але й безліч спільного чи просто дотичного між тим, що оповідає мемуарист, і тим, що пережив сам. Ось і я відзначив собі такі місця з книжки Левка Хмельковського „Без матері“ („Свічадо“, Львів, 2003).

На стор. 129 автор пише: „На олімпіадах художньої самодіяльності, на святкових концертах я завжди читав вірші про Сталіна. Вихователі вважають, що у мене чіпка, гарна пам'ять“. Далі автор наводить уривок з вірша М. Ісаковського „Слово до товариша Сталіна“.

– А якже, а якже! Вірш М. Ісаковського починався: „Оно пришло, не ожидай зова...“. Кілька перших строф ми мали завчити напам'ять. В моєму середовищі, як і в селі загалом, приховане ставлення до „великого вождя“ було інше. Не пригадую, щоб хтось плакав, коли він помер, хоч, звичайно, новина була вражаюча. Коли я вернувся з клубу (колишньої церкви), де нас збира-

ли, баба Одарка аж світилася: „Помер таки сукин син!“. А при зачуванні того вірша ми в своєму колі досить критично поставилися до рядка „Спасибо вам за то, что вы такой, как есть“. Так само повтішалися тоді глузливо над рядками П. Тичини: „Ой Сталіне рідний, в роботі радієм, бо знаєм безсмертне учення твоє“.

„На вулицях лежали довгі палички чорного пороху, який гаряче палахкотів у печі, і сірого пороху, якого треба було стерегтися, бо він сичав, стридав і міг накоїти лиха“, – пригадує автор.

Я теж узявся за спогади (для своїх дітей) і теж згадав дитячі забави у воєнні роки – соломинки пороху. Його ще до появи німців у нас багато було накидано разом з листівками в лісосмузі поза селом. Деякі листівки мали кольорові ілюстрації, наприклад, на одній було зображено, причому некарикатурно, червоноармійця в новенькій формі, але з піднятими догори руками. Листівками цікавились мало, до того ж усі, навіть такі малі, як я, твердо знали, що приносити їх додому заборонено. Зате порох був нашою дозволеною здобиччю і переважно використувався для розваг.

Л. Хмельковський шкільні роки провів в дитячому будинку ім. Сталіна, бо його мама – вчителька була на 10 років ув'язнена в Сибіру за вірш про Україну. Але він увесь час писав до неї листи. Мені теж доводилося писати листи „туди“. Як тільки в кінці 1944-го опанував грамоту, мав обов'язок писати під диктовку баби Одарки до її сина, а мого дядька Гната Пархомовича в Комсомольськ-на-Амурі, де той відбував сталінську „десятирічку“. Після диктовки нагадувалося, щоб і я щось додав від себе. Таким робом започаткувалося моє особисте листування. Додам, що дядько був з рідкісних людей, оптиміст і майстер на всі руки, таких мені більше не стрічалося.

Розповідаючи про пересильну тюрму у Винниці, автор пише про шахрайку, яка розпитала у жінки в камері про її сім'ю, а коли шахрайку випустили, забрала у тієї сім'ї найцінніше.

Абсолютно такий же випадок був у нас. У сорок сьомому дали 10 років таборів і дядьковій жінці, моїй дядині. Потім вечірнім товарняком прибула така ж проїдисвітка, сім кілометрів промісила грязь і знайшла потрібну їй хату. Все найкраще, що було в дядини, баба віддала тій жінці – для передання „у власні руки“ в дніпродзержинській колонії.

Левкова мама згадує, як у неї в Сибіру замерзли ноги. А в моєї („вільної“!) влітку вони були на підшві всі потріскані, особливо на п'ятах – в тих тріщинах могла вміститися половина сірника або такої довжини якогось цурпалка. Незбагненно, як тільки вона терпіла? Я не раз розповідав про це дітям.

В дитячому будинку, пише Л. Хмельковський, з харчуванням було сутужно. А у мене... Першу половину 1947-го ми з матір'ю жили в селі під самим Херсоном (тепер це міська територія). В травні з їжі не стало нічого. Голод. У школі почали для дітей, в яких загинули батьки, раз на день давати обіди: миска окропу і в ній ложка чи то кукурудзяної, чи якоїсь іншої трухи. Воду брали поряд з криниць, що була за кілька метрів од Дніпра. Одного разу хтось укинув туди вбитого вужа. І пили той окріп – не до гидування, коли шлунок голодний.

Автор спогадів згадує дитбудинківських приятелів, які потім служили на затонулому 29 жовтня 1955 року в Севастополі лінкорі „Новоросійськ“. А я, навчаючись у педінституті, жив у гуртожитку в одній кімнаті з учасником тієї трагедії. Лише раз уночі, коли всім нам чогось не спалося, він докладно розповів про загибель моряків, яких начальство злочинно не наважилося рятувати зразу після вибуху, а потім було вже пізно. Мого това-

риша викинуло на поверхню підводним повітряним струменем, і його виловило рятувальне судно. Уцілілих після „курсу реабілітації“, насамперед психічної, звільнили, лише він та ще один матрос погодилися на надстрокову службу. Товариш був сиротою, ніхто його не чекав, тож вирішив лишитися на флоті. Того дня від вибуху лінійного корабля (це був донедавна італійський „Джуліо Чезаре“, після війни переданий в СРСР) загинули ніби 611 моряків, з яких поховано тільки 257. Але точне число полеглих і досі невідоме.

У книжці подано назви книжок російського советського письменника, які давали читати вихованцям дитячого будинку. Уявіть лише, я теж, тільки на три місяці пізніше, прочитав роман „Свет над землей“, але за особливих обставин, чому й запам'яталось. Мабуть, не зовсім справедливо клясна керівниця вигнала мене, поклавши собі не допускати до уроків, поки не прийде мати. Я „принципово“ вперся і щодня, покрутившись трохи біля школи, йшов за село, де залишилася землянка колишнього тракторного табору. В ній і прочитав згадану книжку.

Українці Симферополя прихильно зустріли книжку Л. Хмельковського „Без матері“. Вона переходила з рук до рук, я теж чекав у черзі на прочитання. Відбулася читальська конференція. Спогади і досі виставлені на стенді при вході до читальної залі.

Григорій Рудницький,
Симферопіль

Книжку редактора „Свободи“ Л. Хмельковського „Без матері“, а також його книжки „Мобілізований на смерть“ і „Сумна комедія“ можна придбати у автора по 10 дол. за кожен (кошти пересилання включені). Адреса: Lev Khmelkovsky, 300 Parsippany Rd., Apt. 26Q, Parsippany, NJ 07054.

Фальшиві звуки у „Божественній природі звуку“

Саме так називається навчальний посібник для студентів вищих навчальних закладів, рекомендований Державним методичним центром навчальних закладів культури і мистецтв Міністерства культури України. Посібник вийшов у львівському видавництві „Світ“ у 2003 році. Його авторка Анна Дашак – співачка Львівської Опери, викладачка Львівської державної музичної академії ім. Лисенка. На звороті обкладинки посібника – відгук академіка, доктора філологічних наук, професора Роксолани Зорівчак: „Книга захоплює і пристрасним викладом, і цікавими екскурсами в різні царини світової культури та філософії, і – це найвагоміше – глибоким професіоналізмом“. Вступну статтю „Устами мелодій говорять любов“ написала не менш знава у львівських наукових колах кандидат філологічних наук Марія Якубовська, яка не скупилася на похвали: „Унікаю пишних фраз, але ця книга є відкриттям – і не тільки у теорії вокального мистецтва. Це стосується абсолютно всіх видів мистецтва – скульптури, архітектури, живопису, літератури... Книга Анни Дашак – це великий крок у розвитку духовної свідомості людства, це той фундамент, на основі якого виростуть нові дослідження, школи, напрями – і не лише у теорії вокального мистецтва. Не маю певності, що ця книга буде належно оцінена – як завжди буває з відкриттями, що випереджують час. Що раніше усвідомимо важливість викладеного у цій книзі, то швидше відбудеться духовний розвиток людської цивілізації... Книга Анни Дашак „Божественна природа звуку“ – це реальний внесок також у реалізацію Національної освітньої програми...“.

Отож прочитавши такі схвальні оцінки знаних в наукових колах Львова людей, не залишається нічого, як пристрасно „накинутись“ на цю книжку.

Але вже від перших рядків „Слова від автора“ повіяло чимось до болю знайомим, що вже якось почалося забуватися і навіть набридати: „Звук – Світло, як основа Творення, у своїй безмежній диференціації пронизує увесь Космос,

аж до фізичного плану, на якому ми здатні його сприймати у тій чи іншій вібраційній шкалі“. Перегорнувши сторінку, мої передчуття цілковито справдилися. „У цій книзі я намагалась обережно торкнутися Істини – прадавньої Мудрості віків, що засвідчує невимовну космічну велич Бога. Ця Мудрість належить істинним Учителям людства – Великим Владикам Шамба-ли, перед Якими схиляюся у глибокій шані“, – пише Анна Дашак. Далі можна було вже не читати. Але я таки дав собі труду прочитати до кінця. У розумінні автора посібника М. Реріх є великим мислителем ХХ століття, а багатотомне видання Б. Абрамова „Грани Агни Йоги“ є чи не найцитованішою книгою у посібнику Анни Дашак. Платона вона іменує масонською термінологією – „Великим Втаємниченим Стародавньої Греції“ (с. 10). І не дивно, бо ці „знання“ пані Дашак почерпнула із російського видання енциклопедії масонської, герметичної, кабалістичної і розенкрейцерської символістичної філософії, яка зазначена у списку використаної літератури. У розумінні авторки „Тамна доктрина“ відомої окультистки „мадам“ Блаватської „за глибиною і масштабністю знань немає аналогів у світі“ (с. 29-30). Саму Блаватську – велику втаємничену у всі можливі масонські ступені – Анна Дашак називає „великим містиком-протидеєм“. При цьому пані Дашак не згадує, що „мадам“ Блаватська головною метою своєї діяльності вважала боротьбу проти християнства.

Неодноразово згадується в посібнику і Христос, але вже в типовому для езотерії нехристиянському трактуванні. Неодноразово повторена фраза Ісуса Христа „ви боги“, на яку так люблять посила-тися представники езотерично-окультних напрямків. Відтак, і саме Євангеліє трактується у спотвореному сенсі: „Споконвіку було Слово, Слово було у Бога і Слово було Бог...“ Чи багато людей, слухаючи у Світлий День Христового Воскресіння Євангеліє від Іоана,

замислюються над езотеричною глибиною цієї Великої космічної Істини? – запитує пані Дашак. Здається, що вона сама досі нічого не зрозуміла, бо відразу ставить наступне питання: „А що було перед Словом?“ (с. 15). Христос у розумінні пані Дашак не є Богом і не є єдиним спасителем, він є своєрідною „призмою“, через яку випромінюються „чисті кольори“ (с. 72) і одним з „великих вчителів людства“: „Великі Вчителі людства, Великі Владики, як-от Христос, Будда, Майтрейя, Іларіон, Сен-Жермен, Серапіс Бей, Джавал Кул, Кутхумі, Ланто та інші, ці гіганти духу, ці незмінні рятівники людства, Жертовний Вогонь Серця Яких палає яскравим рожевим полум'ям любови, не тільки рятують людство від остаточної загибелі, а й будують його майбутнє на засадах Краси... Великі Вчителі читають „астральну хроніку“ мільйонів тисячоліть і за причинами, закладеними нині, бачать майбутнє“. Анна Дашак приймає всі основні „догми“ духовності Нової Доби, як аура, чакри, карма. Вона вважає, що „глибинну загадку людської психіки наука розв'яже, коли вчені Заходу визнають закони реінкарнації і карми“, і щиро жаліє, що християни відкинули вчення про реінкарнацію у 553 році на II Вселенському соборі у Константинополі, бо, мовляв, саме карма, а не Бог, визначає місце людини у цьому світі. Тому слово „карма“ пані Дашак пише з великої літери. Головним творцем є не Бог, а сама людина і все людство, які „творять на матеріальному та психодуховному планах свою долю і долю усієї планети“.

Звичайно, щоб вже цілком не виглядати 100-відсотковою езотеричною окультисткою, місцями А. Дашак посилається на твори відомих філософів Бердяєва, Канта, Ортеги-Гасета, Сковороди. Цитує і відомих науковців. Але тут нічого незвичайного немає, адже представники духовності доби Водоля („New Age“) залюбки покликаються на науку, щоб довести, що їм нарешті вдалося віднайти релігійну модель, яка не суперечить законам точної науки.

Прочитавши „посібник“ А. Дашак, я пригадав собі 80-ті роки, коли по руках ходили розмножені на циклостилї „праці“ братів Реріхів, в яких чомусь Леніна називали „великим магнатом“ (себто великим вчителем). Відтак на початку 90-их довелося мені побувати на засіданні львівського відділення реріхівського товариства „Дозір“, яке регулярно відбувалося у теперішньому храмі пресв. Євхаристії. Тоді ж я зацікавився з керівником товариства паном Гав'юком – скульптором, викладачем Львівської академії мистецтв, який у вишитій сорочці з захопленням розповідав про „мадам“ Блаватську. Часами навідувався до його майстерні на вул. Хемічний, де збиралася львівські „реріхівці“. Тоді пан Гав'юк створював скульптуру Т. Шевченка, яка тепер стоїть у Львові при вході у Шевченківський Гай (на постаменті, до речі, зазначено, що пам'ятник було виготовлено на кошти львівського реріхівського товариства „Дозір“). Тоді, на початку 90-их, часто можна було чути про різні міжконфесійні конфлікти, фізичні поразки між представниками християнських

конфесій. На цьому тлі „реріхівці“ почувалися „вище“, бо запевняли, що всі міжконфесійні конфлікти є плодом темних сил (з чим тяжко не погодитись), і що взагалі всі релігії рівні і однаково ведуть до Бога. Згодом я прийшов до висновку, що насправді „реріхівське“ вчення є старанно прихованим матеріалізмом (реріхівці вважають, що все є матерією, але існує груба і тонка матерія, яку ще називають духом). Остаточно все це мені почало скидатись на якусь спеоперацию советських спецслужб, які вирішили внести свою „агентурну альтернативу“ у релігійний бум після розпаду СРСР. Тому дуже швидко моє зацікавлення „реріхівцями“ відійшло у минуле.

Тяжко мені збагнути, де у тому езотерично-окультному „борщі ala Реріх“ від пані Анни Дашак, кандидат філологічних наук Марія Якубовська побачили „великий крок у розвитку духовної свідомості людства“ і „фундамент, на основі якого виростуть нові дослідження, школи, напрями“? Не помітив я і „глибокого професіоналізму“ про який згадала професор Роксолана Зорівчак. Для мене це є радше свідченням деградації української культури і підставою для великого занепокоєння. Для цього є кілька причин:

По-перше: наскільки мені відомо, російський місіонер і відомий православний теолог диякон Андрій Кураєв вже давно поставив всі крапки над „і“ у справі реріхівців, довівши, що вони не є ні культурного, ні духовного відродження, а навпаки – є руйнівниками культури. Про це він досить широко написав у своїх працях „Сатанізм для інтелігенції“ і „Окультизм в православ'ї“, з притаманною йому самокритичністю і відвертістю. Дивує, чому вчення Реріхів, зазнавши розгрому у Росії (звідки воно походить), раптом стало привабливим для галицької патріотично налаштованої інтелігенції.

По-друге, те, що Анна Дашак для написання свого посібника використала вчення Реріхів, Блаватської й інших, свідчить про духовний вакуум, який, попри щоденне зростання релігійних структур, все відчутніший в українському суспільстві. Чому в списку використаної літератури немає жодної книги видавництва „Місіонер“, „Свічадо“ або Католіцького університету?

По-третє, все активніше йде мова про офіційне запровадження курсу християнської етики по школах. Міністер освіти Ст. Ніколаєнко, досі не визнавши богословської освіти, вже дав добро на викладання основ християнства у школах. Хто буде писати програми для шкіл? Хто буде викладати? Можна лише здогадуватися, який жах будуть плести дітям у школі нашвидкоруч „спечені“ педагоги християнської етики, якщо такі заслужені педагоги, як Якубовська і Зорівчак у „вченні“ не менш заслуженого педагога Анни Дашак вбачають „високий професіоналізм“ і „реальний внесок у реалізацію Національної освітньої програми“.

І останнє. Якщо в Росії „руку на пульсі“ російської інтелігенції тримає диякон Андрій Кураєв, хто цим займається в Україні? Хто з представників християнських наукових структур дав оцінку книзі Анни Дашак?

Олег Гірник,
Загреб, Хорватія

DNIPRO
26499 Ryan Rd.
Warren, MI 48091
(586)759-6563

ПАЧКИ В УКРАЇНУ
за фунт **79¢**

АВІАКВИТКИ в УКРАЇНУ
туди і назад починаючи від **\$640.00**

ПРОДУКТОВІ ПАЧКИ
Пачки в країни Балтії, Польщу, Росію, Білорусь, Молдову, Чехію і Словакію

Картки Телефонічні до України \$10.00

Перепишемо відеокасети з Європейської на Американську систему і навпаки

ВІЗИ І ЗАПРОШЕННЯ до УКРАЇНИ

Ukrainian Gift Shop
11758 Mitchell
Hamtramck, MI 48212

ПОДОРОЖІ

Балаклава – маленька перлина на березі Криму

Місто Балаклава, розташоване біля Севастополя, за віком старше не лише за свого сусіда, але й за його попередника – Херсонес.

У VI–VII століттях до н. е. тут жили племена таврів. Вони не відзначалися особливою гостинністю, займалися піратством, тому грецькі мореплавці намагалися оминати ці береги. Й не дивно, адже таври не лише грабували кораблі, а й приносили в жертву своїй хижій богині Діві нещасливих греків.

Проблема таврів була досить серйозною, недарма Гомер поселив на березі Балаклавської бухти грізних велетів-людожерів – лестригонів Ламосу. Вчені й досі дивуються з докладності опису у Гомера Лестригонівської (тобто Балаклавської) бухти. Греки таки оселилися в Тавриді і заснували колонію Сюмболон Лімпе – „гавань знаків передбачень”, хоча з береговими піратами боролися ще майже три сторіччя, причому без особливого успіху. Край неприємністю для судноплавців поклали римляни.

В середині XIV століття Сюмболон колонізували генуезці. 1345 року татарський хан Джанібек спалив генуезську колонію, й до 1383 р. татари взагалі не визнавали за Генуєю права селитися на цих землях. Довелося найперше збудувати фортецю. Назву не змінили, просто італійською „Сюмболон” вимовлявся як „Чемболо”. Будували на лівому березі бухти, з розмахом, на віки, з міцного мармуристого вапняку, на особливому розчині, не забуваючи й про зручності (археологи відкрили тут залишки водогону). Мандрівники минулих часів пишуть про дванадцять веж, але до нашого часу збереглися не усі. Оскільки генуезці були купця-

ми, в цитаделі зберігалися товари, кількість яких була чималенька. Стіни й вежі стоять на скелях вже шість сторіч, а в одній з них дивом збереглися залишки дерев'яного перекриття. Найцікавіший у фортеці „донжон” – останній прихисток оборонців. Він – у „спідниці”: стіни цокольного поверху збудовано під кутом, що запобігало таранним ударам. У фортеці тепер збираються на свої турніри сучасні „лицарі”, які заглядають і до невеличкого, але цікавого краєзнавчого музею.

1475 року Чемболо завоювали турки. Певно, у бухті добре було рибалити, отож місто змінило назву. Його назвали Балик Юве – „риб'яче гніздо”, що у слов'янській вимові зазвучало як Балаклава...

За турків місто почувалося непогано: рибалили, будували великі кораблі. А от після приєднання Криму до Росії Балаклава стала малесеньким провінційним містечком, життя в якому ледь жевріло. Так було до початку кримської війни 1853–1856 років. В Балаклавській бухті з'явилася потужна флотія Великої Британії, яка заснувала тут військову базу. Вибір був невдалим: вхід до гавані вузький, тому внаслідок сильного шторму загинула величезна кількість англійських кораблів, що не встигли зайти в гавань.

Незважаючи на це, англійці влаштовувались у Балаклаві надовго. Збудували набережну, крамниці, ресторани й найпершу в Криму залізницю. Вона з'явилася у рекордні терміни, усього за п'ять тижнів, але так само рекордно й зникла. Після війни росіяни ту залізницю розібрали і продали туркам.

Наслідки перебування в Криму для англійської флотії були невтішними, під час Балаклавського бою загинуло немало британців. І сьогодні Балаклава – місце паломництва їхніх далеких нащадків.

Незабаром Балаклава стане частиною Севастополя, але їй усе ще вдається зберігати чарівність і неповторність. Невеличкі будиночки, вузькі

вулиці, білі причали з невеличкими яхтами, над якими майорять прапори різних держав – усе це нагадує Середземне море. Відшукайте на вулицях дуже цікаву будову – церкву Дванадцяти Апостолів, збудовану... 1357 року генуезцем Симоном дель Орте. Будова вдало маскує свій чималенький вік і завдяки прибудованому класицистичному портику виглядає так, наче з'явилася у XIX столітті.

Олена Романенко
(з книги „Україна, якою ми її любимо”)

Палац, у якому відпочивала Леся Українка

Бухта Лестригонів (Балаклавська бухта)

Виставка мистця з України в Нью-Йорку

Ісаак Вайншельбойм

НЬЮ-ЙОРК. – В одній з зал Мангетену (291 Broadway) 10 січня закінчується персональна виставка мистця Ісаака Вайншельбойма, якого читачі „Свободи“ знають з публікацій про американських художників українського походження. Останнім часом цей автор мав операцію на серці і не писав до тижневика, але одужав і відкрив виставку своїх картин.

Ісаак Вайншельбойм народився 1922 року в подільському містечку Старокостянтинів, був вояком в роки Другої світової війни, після чого вивчився на правника. На свої полотнах він переважно оспівує красу України – її луки, ріки, квіти.

Особливі ніжні на картинах квіти: польове різнотрав'я, натюрморти з квітами в кришталевих чашах, розсипи квітучих луків. Ось серпнева сільська вуличка вабить тишею квітників, над якими звелися білокорі берези.

Морський берег біля Одеси – вітрило в морі і буйні трави поміж прибережними, може, рибальськими хатками. Треба любити рідну землю, щоб так її змальовувати...

Л. Хм.

Картина „Старий Єрусалим“

Багато дітей – щаслива українська родина

Володимир Черненко
з наймолодшим сином Давидом.

Як свідчать соціологи, типова американська сім'я народжує переважно одну, рідше – дві дитини. Такий стан науковці пояснюють тим, що сучасні жінки намагаються не відстати від чоловіків в досягненні службової кар'єри, все частіше займають керівні посади, їм ніколи приділяти увагу родинним справам, а про дітей згадують десь біля сорока років.

Певна річ, так думають не всі. В українській родині Черненків, яка мешкає в місті Ранчо Кордова, штат Каліфорнія – 17 дітей. Довідавшись про це, я загорівся бажанням ближче познайомитися з моїми земляками. Витратив чимало часу на розшук числа їхнього телефону – й от вже чую:

– Зінаїда Іванівна Черненко.

Я сказав, що представляю „Свободу“ найстарішу у світі українську газету, і хочу познайомити читачів з родиною, про яку довідалась майже вся Америка.

– Дуже приємно запізнатися з журналістом газети, яку я постійно читаю і поважаю. Будь ласка, запитуйте, а я постараюся задовольнити ваше зацікавлення, – пообіцяла

пані Зінаїда.

– **Звідки і коли ваша родина приїхала до Америки?**

– Я і мій чоловік Володимир походимо з України, з Черкащини. Там покохались і обвінчалися в церкві п'ятдесятників. Мені тоді було 19 років. Радянська влада постійно переслідувала нашу церкву, віруючі не мали змоги дотримуватися релігійних обрядів, тому ми змушені були податися до Нового Світу, в якому панує свобода віросповідання. Сім років тому наша родина ступила на американську землю. З нами приїхало 12 дітей, більшість з них були ще малими.

– **Як зустріла вас Америка?**

– По-материнськи тепло, сердечно. Українська громада нашого міста, одна з найбільших в штаті Каліфорнія, а також церква дуже багато допомогли нам. Наприклад, перебудували будинок, в якому ми поселились. Були три спальні покої, а зараз їх сім, збільшена кухня та приміщення для дітей. За обідній стіл одночасно сідає 19 осіб. Маємо великий стіл. Кожна дитина має своє ліжко. Крім даху над головою, держава призначила родині щомісячну грошову допомогу, а чоловік дістав працю в релігійній школі, де займається господарством і допомагає вчителям у вихованні дітей. Від держави ми також отримуємо „фудстемпи“. Користуємося безкоштовною медичною допомогою.

– **Назвіть імена своїх дітей і їхній вік.**

– Найстаршому синові Сергієві – 22 роки, Лілі – 20, Андрієві – 19, Дмитрові – 18, Анатолієві – 17, Людмилі – 16, Гані – 14, Віталієві – 13, Оксані – 11, Світлані – 10, Інні – 9, Вячеславові – 8, Павлові – 6, Діянні – 5, Алії – 3, Тимофієві – 2 та наймолодшому синові Давидові – два тижні. Він народився 8 грудня. А наша Лілі недавно вийшла заміж...

– **Багато жінок боїться мати троє дітей, боїться тяжких обов'язків, постійних клопотів. А що ви скажете про це?**

– Для нас з Володимиром ці обов'язки – приємні, радісні, бо їх дав нам Бог.

– **Щоб ви хотіли б побажати українцям напередодні Різдвяних свят?**

– Бажаю всім доброго здоров'я, щастя, радості у сімейному житті. І мати якомога більше дітей, вони – наша Божа благодать.

Вів бесіду

Анатолій Гороховський

Родина Черненків.

ФІЛАТЕЛІЯ

Нові марки української пошти

22 жовтня 2005 року була продовжена зчіпкою з 4-ох марок серія „Історія війська в Україні”. Автор: Юрій Логвин. На них зображено „Воевода Боброк Волинець. Куликове поле 1380 рік”, „Пушкарі та стрільці XIV-XV ст.”, „Лицар Іванко Сушик. Грюнвальд. 1410 рік”, „Князь Костянтин Острозький. Орша. 1512”.

15 вересня 2005 року побачила світ нова серія поштових марок України з циклу „Фауна” – „Коні України”. Автор – Василь Василенко. На марках зображені – новоолександрівська ваговозна порода, орловська рисиста порода, українська верхова порода і чистокровна верхова порода. Марки надруковані в малому аркуші.

З приводу придбання поштових марок і конвертів України можна звертатися у видавництво „Марка України” (директор Валентина Худолій) на адресу: Хрещатик 22, Київ, 01001 Ukraine. Тел.: (380-44) 279-5930. Факс: (380-44) 279-2182. Електронна адреса: stamp@stamp.kiev.ua

20 грудня 2005 року пошта України випустила серію марок „Український народний одяг”. Автор: Миколай Кочубей. Темі нових марок – „Житомиричина. Свято Меланки та Василя”, „Житомиричина. Свято Зосима”, „Рівненщина. Свято Юрія”, „Рівненщина. Свято Петра і Павла”, „Волинь. Свято Благовісника”, „Волинь. Свято Миколая”.

14 жовтня 2005 року надійшла в обіг зчіпка „Подай руку допомоги”. Автор: Наталія Гожа. Темі марок „Наркотикам – ні!”, „Безпеці – зелене світло”, „Подай руку допомоги. Чужих дітей немає!”.

Щира подяка

РОМАНОВІ ФЕРЕНЦЕВИЧЕВІ І ВІКТОРІЇ ГУБСЬКІЙ

Я і моя донька хочемо висловити найщирішу подяку нашому довголітньому приятелеві Романові Ференцевичеві і Вікторії Губській за поміч у перепохованні останків мого мужа св. п. Якова Гніздовського на Личаківському цвинтарі у Львові, Україна. Без їхньої допомоги ця справа була б для нас дуже складною.

Пан Роман віддано репрезентував нас в Україні, коли я була фізично не в спроможності здійснити цю поїздку. Також щиро дякуємо Вікторії за полагодження всіх урядових справ, пов'язаних з перепохованням останків мого чоловіка в Україні.

Пересилаємо наші найщиріші побажання всій українській громаді та бажаємо Веселих Свят Різдва Христового і Щасливого Нового Року!

Стефанія і Міра Гніздовські

19 West 21st Street, Linden, NJ 07036
Tel.: (908) 862-4747; (973) 763-8778
Fax: (908) 862-7474

ROXOLANA

International Trade, LTD
e-mail: roxolanaltd@roxolana.com
web: www.roxolana.com

ПАКУНКИ ДО УКРАЇНИ:

МОРЕМ • АВІА

Вага від 10 до 150 фунтів *

- Пересилайте пакунки до нас через UPS
- Додаткова знижка для організацій.
- Користуйтеся нашими ARS наліпками.
- Для замовлення наліпок, для підбору пакунків телефонуйте безкоштовно: 1-888-725-8665
- Пакунки до Росії, Латвії, Литви, Естонії, Білорусі, Молдови, Казахстану, Грузії, Вірменії, Польщі, Чехії і Словаччини.
- Готові продуктові пакунки з каталогу.
- Медикаменти на замовлення до України.

* Додаткова оплата за доставку
Існують певні обмеження.

Додаткова оплата за доставку – \$10 – Західня Україна; \$15 – Східня Україна

Телефонуйте безкоштовно:

1-888-PAKUNOK (1-888-725-8665)

Roxolana Travel

- У нас можна замовити авіаквитки будь-яких авіакомпаній до більшості європейських країн.
- Візові послуги в Україну (без запрошення).
- Зустрічаємо і відвозимо на аеродром.
- Пашпортні послуги. Обмінюємо старі пашпорти на нові українські.

Roxolana Money Service

В Україну:	ПЕРЕСИЛАЄМО ГРОШІ		
\$100 - \$8	\$500 - \$25	\$900 - \$45	
\$200 - \$14	\$600 - \$30	\$1000 - \$50	
\$300 - \$18	\$700 - \$35	\$1500 - \$75	
\$400 - \$20	\$800 - \$40	\$2000 - \$100	

Маємо ліцензію на пересилку доларів.
Також пересилаємо в інші країни.

• Доставка \$10 за кожне замовлення

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Харчовий пакунок
„Родинний“ з каталогу
вміст пакунку: борошно – 20 ф.,

гречка – 10 ф., олія – 1 галон, тушонка – 3 ф.,
саламі – 3 ф., родзинки – 3 ф., дріжджі – 1 ф.,
кава в зернах – 2 ф., шоколад – 2 плитки.
Ціна \$ 99 за 51 ф.

LVIV EXPRESS PARCEL SERVICES

1111 East Elizabeth Ave. (908) 925-0717
Linden, New Jersey 07036

PACKAGES TO UKRAINE

BELOUSSIA • RUSSIA • POLAND • ESTONIA • LATVIA • LITHUANIA • SLOVAKIA

МОРЕМ	ЛІТАКОМ	ДОЛЯРИ	ЕЛЕКТРОНІКА
 мінімум 10 фунтів	 2-3 тижні мін. 10 фунтів	 Пересилка і доставка	 220 V

15 років в бізнесі чесно і добросовісної праці.

Відправляємо і полагодуємо митні справи.

У зв'язку з розширенням компанія пошукує агентів до співпраці.

Доставляємо пакки до України, Білорусі, Росії, Польщі,

Естонії, Литви, Латвії, Словачії.

Підбираємо пакки з дому безкоштовно.

Пересилка пакоч через UPS для клієнтів з інших штатів.

Call Toll Free 1-800-965-7262

ПАЧКИ, АВТОМОБІЛІ
ТА КОНТЕЙНЕРИ
В УКРАЇНУ

DNIPRO CO.

- Туристичні послуги: авіаквитки і візи в Україну та інші країни
- Грошові перекази у всі країни світу • Українські та європейські компакт диски • Українські сувеніри та хустки
- Телефонні картки: 80 хв. розмови за 5 дол.

NEWARK, NJ

688 Sanford Ave

Тел.: (973) 373-8783

(888) 336-4776

CLIFTON, NJ

565 Clifton Ave

Тел.: (973) 916-1543

PHILADELPHIA, PA

1801 Cottman Ave

Тел.: (215) 728-6040

LYTWYN & LYTWYN

UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS

Theodore M. Lytwyn, Manager

NJ Lic. No. 3212

AIR CONDITIONED

Обслуга ЩИРА І ЧЕСНА.
Our Services Are Available
Anywhere in New Jersey.

Також займаємося похоронами
на цвинтарі в Бавнд Бруку і
перенесенням Тлінних Останків
з різних країн світу.

UNION FUNERAL HOME

1600 Stuyvesant Avenue

(corner Stanley Terr.)

UNION, N.J. 07083

(908) 964-4222

(973) 375-5555

ПЕТРО ЯРЕМА

УКРАЇНСЬКИЙ
ПОГРЕБНИК

Займається похоронами
в BRONX, BROOKLYN,
NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ

ЛУІС НАЙГРО - директор
Родина ДМИТРИК

Peter Jarema

129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y. 10009

(212) 674-2568

УКРАЇНСЬКА БУДІВЕЛЬНА ФІРМА

1. Більше ніж 25 років будівельної практики.
2. Говоримо по-англійськи і по-українськи.
3. Забезпечені повністю страхівкою.
4. Будуємо на нашій або на Вашій площі.
5. Високо кваліфіковані працівники.

Будуємо в North Port, Venice, South Venice, Englewood.

ІГОР ГРОНЬ,
президент
(941) 270-2413

ЛЮБОМИР ЛУЖНЯК,
заст. президента
(941) 270-2411

TRIDENT DEVELOPMENT CORPORATION

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ УКРАЇНИ

універсальне джерело знань про Україну!

Це унікальне видання англійською мовою збагатить будь-яку
бібліотеку, як приватну, так і публічну.

Том 1 75.00 дол. (було 95 дол.)
Том 2 75.00 дол. (було 95 дол.)

За ДВА ТОМИ – 130.00 дол.

Ціни включають пересилку. Замовлення разом з чеком або
грошевим переказом надсилати на адресу:

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC.

P.O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Мешканці Нью-Джерсі підлягають 6%-му податку.

Oblast Memorials

845-469-4247 E-mail: oblast@optonline.net

ОБСЛУГОВУЄ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ В NY/NJ/CT/PA
З ВИРОБОМ ЗНАМЕНИТИХ

~ ПАМ'ЯТНИКІВ ~ МАВЗОЛЕЇВ

НА ВАШЕ БАЖАННЯ МОЖЕМО ЗУСТРІТИСЯ З ВАМИ
У ВАШОМУ ДОМІ, ЩОБ ОБГОВОРТИ ВАШ ПРОЄКТ.

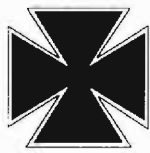
SO. BOUND BROOK MONUMENT CO. LLC

УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО

ДАРКО ВОЙТОВИЧ, власник
(908) 647-7221 • (732) 356-1209

СТАВИМО ПАМ'ЯТНИКИ, МАВЗОЛЕЇ, СТАТУЇ
З РІЗНИХ ГРАЇТІВ, БРОНЗИ НА ПРАВОСЛАВНОМУ
ЦВИНТАРІ СВ. АНДРІЯ В С. БАВНД БРУКУ,
СВ. ДУХА В ГЕМПТОНБУРГУ ТА ІНШИХ.

КРАЙОВА УПРАВА БРАТСТВА КОЛИШНІХ ВОЯКІВ
1-ої УКРАЇНСЬКОЇ ДИВІЗІЇ
УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ АРМІЇ В ЗСА

ділиться сумною вісткою, що після
довшої недуги відійшов у вічність

бл. п.

ДАМЯН ЛІЩИНСЬКИЙ

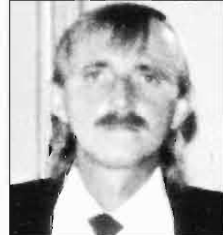
Колишній кількарарзовий голова Крайової Управи Братства в ЗСА
і постійний член Станиці Братства Дивізійників в Ньюарку.

Цією дорогою висловлюємо глибоке співчуття
Дружині ОКСАНІ і всій РОДИНІ.

КРАЙОВА УПРАВА БРАТСТВА
1-ої УКРАЇНСЬКОЇ ДИВІЗІЇ
УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ АРМІЇ в ЗСА

У смутку повідомляємо родину
і знайомих, що в неділю,
25 грудня 2005 р. відійшов у вічність
на 56-му році життя наш
СИН, БАТЬКО і ДІДО

бл. п.

ПЕТРО ПЕНДЖОЛА

У смутку залишені в Україні:

батько – МИХАЙЛО
дочка – ХРИСТИНА ПЕНДЖОЛА-ВІТОВИЧ
з чоловіком ОЛЕГОМ
внучка – КСЕНЯ ВІТОВИЧ
та ближча і дальша родина в Україні.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 2 січня 2006 року
упокоївся в Бозі, заосмотрений
Найсвятішими Тайнами наш найдорожчий
МУЖ і ТАТО

св. п.

ФРАНКО ГУРИН

ПАНАХИДА відбулася в четвер, 5 січня 2006 р. в Quinlan Funeral Home, Clifton, NJ.

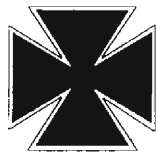
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в п'ятницю, 6 січня 2006 р. о год. 11-й ранку в українській католицькій церкві св. Миколая в Пасейку, а відтак на цвинтарі Calvary Cemetery, Clifton, NJ.

У глибокому смутку залишилися:

дружина – ТАМАРА МАРТА
донька – ГАЛИНА з мужем КАРМЕНОМ ГАГНЕР
та ближча і дальша родина в Америці і Україні.

Нехай американська земля буде Йому легкою!

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що у вівторок,
27 грудня 2005 р., на 83-му році життя
відійшов у вічність наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ДІДО і БРАТ

бл. п.

інж. ВОЛОДИМИР ОСИП (ДЗЮНЬО) ДЕМЧУК

нар. 17 грудня 1922 р. у Мшані, Україна.
Учасник бою під Бродами.

У глибокому смутку залишені:

дружина – ТАНЯ
дочки – ЛЮБА
– ТАНЯ з мужем ДЕЙВИДОМ та дітьми
СТЕФАНОМ і КАТЕРИНОЮ
сестра – ВІРА ЯВОРСЬКА з дочкою НАДЕЮ
сестрінок – БОРИС ГУЛЯЙ з родиною (GULAY)
теща – ТАНЯ ОСАДЦА з дочками
ХРИСТИНОЮ ПАУКСИС з родиною
та ІВАННОЮ (ТИНЕЮ) ОСАДЦА
тета – ОКСАНА ЄТТЕР
та ближча і дальша родина в США, Канаді та Україні.

Вічна Йому пам'ять!

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбулися в суботу, 31 грудня 2005 р., о год. 11-й ранку в каплиці Brown-Wynne Funeral Home, а відтак на цвинтарі Wake Memorial Park у Cary, NC.

Замість квітів на свіжу могилу Покійного родина просить складати пожертви на будівельний фонд Holy Trinity Particular Ukrainian Catholic Church, 16631 New Hampshire Ave., Silver Spring, MD 20905.

У 40-ий ДЕНЬ СМЕРТИ
нашого найдорожчого і незабутнього
МУЖА, БАТЬКА, ДІДУСЯ

бл. п.

ВОЛОДИМИРА ВОРОХА

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ

у середу, 11 січня 2006 р., о год. 7-й веч.
в церкві св. Юра в Нью-Йорку.

Про молитви за спокій душі Покійного просять

дружина – МАРІЯ
донька – ЗВЕНИСЛАВА з донею
син – ЛЮБОМИР з дітьми

Вічна Йому пам'ять!

У ШІСТНАДЦЯТУ СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мого дорогого МУЖА

бл. п.

ВАСИЛЯ ПАПІЖА

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ і ПАНАХИДИ

у церквах:

- Люрду
 - Бразилії
 - св. Івана Хрестителя на заході Дітройту
- 14 січня 2006 р. о 10-й год. ранку.

Прошу згадати Покійного у Ваших молитвах

Дружина ОЛЕНА

РЕКЛАМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040

ЕВГЕН ОСЦІСЛАВСЬКИЙ
Професійний продавець
забезпечення УНС
EUGENE OSCISLAWSKI
Licensed Agent
Ukrainian National Assn., Inc.

5 Stable Lane tel./ fax: (908) 782-5451
Flemington, N.J. 08822
Email: eugenemaria@patmedia.net

УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ

Найбільший вибір українських книжок.
Замовляйте каталог:

1-866-422-4255

www.ukrainianbookstore.com

LAW OFFICES OF

ZENON B. MASNYJ, ESQ.

Від 1983

- Серйозні персональні пошкодження
- Купно, продаж нерухомостей (Real Estate and coop-closings)
- Репрезентування комерційної діяльності
- Securities arbitration
- Розводи
- Заповіти-офіційні завірення

157 SECOND AVENUE

NEW YORK, NY 10003

(212) 477-3002

(Тільки за попереднім домовленням)

ARKA

Нитки, тканина до вишивання,
писанкові прибори, касети, відео-
касети, CD, шкільні книжки, хустки,
кераміка, різьба.

89 East 2nd St., New York, NY 10009

Tel.: (212) 473-3550

Yevshan
Євшан
2006

УКРАЇНСЬКИЙ КАТАЛОГ
• КНИЖКИ • ПОДАРУНКИ • МУЗИКА

ЗАМОВЛЯЙТЕ КАТАЛОГ

1-800-265-9858

www.yevshan.com

**ФУНДАЦІЯ
УКРАЇНСЬКОГО
ВІЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ**

**ЗАСЛУГОВУЄ НА ВАШУ
ВСЕБІЧНУ ПІДТРИМКУ!**

**Ukrainian Free University
Foundation, Inc.**
P.O. Box 1028, New York, NY 10276

ДАНТИСТ
д-р МАРУСЯ КУШНІР

- Високоякісне лікування і відновлення зубів для усієї родини.
- Косметична дантистика
- „Implant“- нарощування зубів.

Лікар приймає за попереднім домовленням.

**120 Millburn Ave., Suite M-4,
Millburn, NJ 07041 • Тел.: (973) 467-9876**

**Apon Video, P.O. Box 3082,
Long Island City, NY 11103**
Tel.: (718) 721-5599

МОЖНА НАБУТИ VHS

Різдвяні оповідання Апон – 7778
Новорічний вечір Апон – 7772
Щедрий вечір Апон – 7780

VHS та DVD В. ЮЩЕНКА

Присяга – 2008; Революція – 2008
Інавгураційний концерт – 2010
14-та Річниця Незалежності – 2011

Ціна VHS 25.00 дол, DVD 30.00 дол.

КАРДІОЛОГ
ПЕТРО ЛЕНЧУР, MD, FACC

Board Certified: Cardiovascular Disease,
Interventional, Nuclear Cardiology
and Internal Medicine.

Єдиний україномовний „Interventional“
кардіолог в NY і NJ.

НОВІ КАРДІОЛОГІЧНІ ЦЕНТРИ

Всі основні обстеження проводяться в
двох зручно розміщених сучасних офісах

**776 E. Third Ave.
Roselle, NJ 07203
(908) 241-5545**

**1432 Hylan Blvd.
Staten Island, NY 10305
(718) 351-9292**

ОРКЕСТРА „ЛУНА“

Музика на весілля, забори, фестивалі.

Святкування роковин.

ОЛЕСЬ КУЗИШИН

Тел./Факс: (732) 636-5406

e-mail: dumamuse@aol.com

FATA MORGANA

Музика для всіх: весілля, забори, концер-
ти, фестивалі і приватні прийняття.

Тел. до Олексія: **(609) 747-1382** або

e-mail ok1band@yahoo.com

website: www.fata-morgana-band.com

КАРПАТИ

Export

Import Ltd.

KARPATY TRAVEL

121 Runnymede Road,
Toronto, Ontario Canada M6S 2Y4

1-800-265-7189

в Торонто (416) 761-9105

e-mail: nsemczys@aol.com

ГРОШОВІ ПЕРЕКАЗИ
ПРОДУКТОВІ НАБОРИ
ЛИСТИ ТА ДОКУМЕНТИ

НАДІЙНО І ШВИДКО до рук адресата
в Україну, Польщу та інші держави

ПОДОРОЖНІ
ПОСЛУГИ

ВІЗИ • АВІАКВИТКИ

ЗАПРОШЕННЯ до Канади і США

СТРАХУВАННЯ ПОДОРОЖУЮЧИХ

НАЙДЕШЕВШІ МІЖНАРОДНІ
ТЕЛЕФОННІ РОЗМОВИ

Пам'ятайте – як посилати, літати, чи телефонувати – то тільки через КАРПАТИ!